595

POLIROM

CHUCK PALAHNIUK

Cîntec de leagăn

POLIROM Top 10+

CHUCK
PALAHNIUK

Cîntec de leagăn

virtual-project.eu

Chuck Palahniuk, *Lullaby*

Copyright © 2002 by Chuck Palahniuk AII rights reserved

© 2007, 2022 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Pe copertă: © iStockphoto.com/Sandra_Haro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

PALAHNIUK, CHUCK

Cântec de leagăn / Chuck Palahniuk; trad. din lb. engleză de Radu Gârmacea. – Iași: Polirom, 2022

ISBN: 978-973-46-9001-5

I. Gârmacea, Radu (trad.)

821.111

Printed in ROMANIA

CHUCK PALAHNIUK

Cântec de leagăn

Traducere din limba engleză
de Radu Gârmacea
Titlul original: *Lullaby* - 2002

POLIROM
2022

CHARLES MICHAEL „CHUCK” PALAHNIUK (n. 1962, Pasco, Washington) este considerat unul dintre cei mai originali și mai inventivi scriitori americani contemporani. A studiat jurnalismul la Universitatea din Oregon și, după absolvire, în 1986, s-a stabilit în Portland, unde a schimbat diverse slujbe înainte să se dedice scrisului. Deși primele cărți i-au fost refuzate de editori, care le considerau prea riscante din cauza atmosferei lor sumbre, după publicarea romanului *Fight Club* (1996), cariera sa literară și-a schimbat definitiv cursul. A scris până în prezent peste douăzeci de romane și cărți de non-ficțiune, traduse deja în numeroase limbi. La Editura Polirom au apărut, unele în mai multe ediții, *Fight Club,* roman distins cu mai multe premii și ecranizat în 1999, într-o producție cu Edward Norton, Brad Pitt și Helena Bonham Carter în rolurile principale, *Jurnal, Bântuiții, Cântec de leagăn, Monștri invizibili, Sufocare, Rant, Supraviețuitor, Pygmy, Snuff, Blestemați, Apocalipsa, Beautijul You, Inventează ceva, Ziua Ajustării* și romanul grafic *Fight Club 2, Gambitul seninătății.*

Cântec de leagăn este un thriller de un umor grotesc și o satiră nemiloasă la adresa unei lumi ultramediatizate, în care dictonul „Cunoașterea înseamnă putere” capătă sensuri extreme. Carl Streator este un reporter însărcinat să investigheze cazul unor bebeluși victime ale sindromului morții subite. Nu după mult timp, el descoperă un tulburător element comun: înaintea morții, fiecărui bebeluș i s-a citit aceeași poezie. Cercetările îi scot în cale o femeie cu puteri misterioase, Helen Hoover Boyle, asasin telepatic și agent imobiliar care și-a făcut o afacere din vânzarea de case bântuite. Helen îi confirmă bănuiala că poezia respectivă este, de fapt, un străvechi cântec de leagăn african și o formulă magică mortală care acționează asupra oricui. Acum Streator se vede înzestrat cu o armă teribilă, de care nu va ezita să se folosească.

Dedic această carte, cu mulțumiri speciale lui:

Jason Cheung
Kyle McCormick
Dennis Widmyer
Amy Dalton
Kevin Kölsch

...care au citit ceea ce scriam pe vremea când
nimeni nu voia să mă citească.

Prolog

La început, noul proprietar spune că nu s-a uitat niciodată la podeaua salonului. Nu s-a uitat niciodată cu atenție. Nu s-a uitat nici prima dată când au vizitat casa. Nici când agentul i-a condus prin încăperi. Au măsurat camerele și le-au spus muncitorilor unde să așeze canapeaua și pianul, și-au cărat înăuntru toate lucrurile și nu s-au oprit nici un moment să se uite la podeaua salonului. Așa spun ei.

Apoi, în prima dimineață, când au coborât la parter, era deja acolo, scrijelit în podeaua de stejar alb:

PLECAŢI DE-AICI

Unii dintre noii proprietari spun că le-o fi făcut-o vreun prieten, în glumă. Alții sunt siguri că e din cauză că nu le-au dat bacșiș muncitorilor care le-au cărat lucrurile.

După vreo două nopți, în peretele nordic al dormitorului principal începe să plângă un copil.

De obicei acesta e momentul în care se hotărăsc să sune.

Numai asta-i mai lipsea eroinei noastre, Helen Hoover Boyle, în dimineața aceea – să vorbească la telefon cu noul proprietar.

Atâtea bâlbâieli și văicăreli...

Ce-i lipsește de fapt acum este o ceașcă de cafea și un cuvânt din opt litere pentru „galinacee”. Se chinuie să audă ce se întâmplă pe stația de emisie-recepție reglată pe frecvența poliției. Helen Boyle pocnește din degete până când secretara, din biroul celălalt, se uită la ea. Eroina noastră astupă cu ambele mâini microfonul telefonului și îndreaptă receptorul spre stație, spunând:

— E cod nouă-unu-unu.

Iar secretara ei, Mona, ridică din umeri și spune:

— Așa, și?

Așa că trebuie să-l caute în carnetul de coduri.

Iar Mona îi spune:

— Stai liniștită. E doar un furt dintr-un magazin.

Crime, sinucideri, criminali în serie, supradoze – nu poți să aștepți până când toate chestiile astea apar în ziare. Nu poți să lași alt agent să-ți sufle vreo pleașcă.

Ce bine-ar fi dacă proprietarul din Crestwood Terrace numărul 325 ar tăcea din gură o clipă...

Normal că a apărut mesajul pe podeaua salonului. Ciudat e că plânsul de copil nu începe, de obicei, decât în a treia noapte. Mai întâi mesajul-fantomă, apoi copilul care plânge toată noaptea. Dacă proprietarii rezistă destul, după încă o săptămână sună să povestească despre chipul care se reflectă în apă atunci când umpli cada. Un chip care se unduiește și se-ncrețește, cu orbitele ca niște găuri întunecate.

În a treia săptămână apar umbrele-fantomă care se învârt pe pereții sufrageriei atunci când toată lumea e așezată la masă. S-ar putea ca și după asta să mai apară ceva, dar nimeni nu a rezistat și săptămână a patra.

Noului proprietar Helen Hoover Boyle îi zice:

— Dacă nu puteți să dovediți în instanță că nu se poate locui în casă și dacă nu puteți să dovediți dincolo de orice umbră de îndoială că foștii proprietari știau că se întâmplă așa ceva... Trebuie să vă spun, zice, că nu puteți câștiga un asemenea caz, n-o să reușiți decât să vă faceți publicitate negativă, după care casa n-o să mai aibă absolut nici o valoare, zice.

Casa din Crestwood Terrace numărul 325 nu-i deloc rea, în stil Tudor, cu acoperișul complet

refăcut, patru dormitoare, trei băi și toaletă de serviciu. Cu piscină îngropată. Eroina noastră nici nu mai trebuie să se uite pe descrierea de catalog. A vândut casa asta de șase ori în ultimii doi ani.

O altă casă, cea cu două etaje din Eton Court, stil New England, cu șase dormitoare, patru băi, holul lambrisat cu lemn de pin și sânge care curge pe pereții bucătăriei, a vândut-o de opt ori în ultimii patru ani.

— Trebuie să vă pun pe așteptare două minute, îi spune noului proprietar, și apasă butonul roșu.

Helen e îmbrăcată cu taior alb și pantofi asortați, dar nu alb ca zăpada; e mai degrabă albul acela când mergi la schi într-o stațiune de lux din Canada, cu mașină închiriată și șofer la dispoziție, cu 14 valize asortate și apartament la hotel de cinci stele.

— Mona? Rază de Lună? strigă eroina noastră spre ușă. Și apoi, mai tare: Copilă a Spiritelor?

Bate darabana cu stiloul în pagina de ziar împăturită de pe birou și zice:

— Cuvânt din șapte litere pentru „rozător"?

Din stația radio bolborosesc fel de fel de cuvinte, mormăieli și lătrături. După fiecare propoziție se aude „Recepție?". „Recepție?" – asta se aude.

Helen Boyle țipă:

— Nu cred că o să mă dreagă cafeaua asta.

Peste o oră trebuie să prezinte un apartament dublu în stil Queen Anne, cu cinci dormitoare, cu două șeminee pe gaz și cu o toaletă de serviciu în a cărei oglindă apare, noaptea târziu, chipul unui om care s-a sinucis cu barbiturice. Apoi trebuie să se ducă la un *ranch* cu etaj, încălzire centrală pe bază de gaz și spațiu de relaxare îngropat în podea, unde încă mai răsună ecoul armei cu care a fost comisă o dublă omucidere, acum mai bine de zece ani. Toate lucrurile astea sunt scrise în agenda ei cea

groasă, groasă și legată, din câte se pare, în piele roșie. Aici își trece ea totul.

Mai ia o gură de cafea și zice:

— Ce naiba-i asta? Nechezol ca la armată? Cafeaua ar trebui să aibă, totuși, gust de cafea.

Mona apare în ușă cu mâinile-n sân și zice:

— Ce?

— Vezi că trebuie să treci pe la – zice Helen, frunzărind prin agendă – ... așa, să treci pe la casa din Willmont Place, numărul 4673. E în stil colonial olandez, cu verandă, patru dormitoare, două băi și omor deosebit de grav.

„Recepție?" zice în stație.

— Faci ca de obicei, zice Helen, apoi scrie adresa pe o bucată de hârtie, pe care i-o întinde. Nu trebuie să rezolvi nimic. Să nu cumva să te apuci să arzi frunze de salvie și să exorcizezi cine știe ce rahaturi.

Mona ia hârtia și întreabă:

— Deci să văd doar despre ce energii e vorba?

Helen scutură din mână și zice:

— Nu mă interesează câtuși de puțin să găsească mai știu eu cine luminița de la capătul tunelului. Din partea mea, tremuricii ăștia n-au decât să rămână acolo bine-mersi, să stea în dimensiunea lor astrală, da? Mersi frumos. Se uită pe ziar și zice: Pot să rămână morți o eternitate. Pot să bântuie prin casa aia încă cincizeci de ani de-acum înainte și să zornăie din lanțuri până nu mai pot.

Helen Hoover Boyle aruncă o privire spre ledul de așteptare care clipește pe telefon și zice:

— Ce-ai găsit ieri la casa spaniolă cu șase dormitoare?

Și Mona dă ochii peste cap. Își împinge falca în față, scoate un oftat din rărunchi, care-i ridică părul de pe frunte, și spune:

— E o energie pe care am simțit-o foarte bine. O prezență subtilă. Dar casa e foarte bine

împărțită.

Un șnur de mătase neagră i se înfășoară în jurul gâtului și dispare în colțul gurii. Și eroina noastră zice:

— Dă-o dracului de împărțire.

Aici nu-i vorba de case de vis pe care le vinzi doar o dată la jumătate de secol. Nu-i vorba de cuibușoare fericite. Dă-o naibii de subtilitate! Pete reci, aburi ciudați, animale de companie agitate... Ei îi trebuiau pereți șiroind de sânge. Îi trebuiau mâini nevăzute, reci ca gheața, care-i smulg pe copii din pat în toiul nopții. Îi trebuiau ochi care ard ca jăraticul în întuneric, în josul scărilor de la subsol. Și, pe deasupra, un ambalaj cât de cât atractiv.

Bungalow-ul de pe Elm Street, de la numărul 521, are patru dormitoare, instalațiile originale și urlete în pod.

Casa în stil normand de la numărul 7645, de pe Weston Heights, are ferestre în ogivă, vinotecă, verandă cu vitralii și un cadavru care apare pe holul de la etaj, cu multiple plăgi prin înjunghiere.

Ranch-ul din Levee Place, numărul 248 – cinci dormitoare, patru băi și toaletă de serviciu, cu curte interioară pavată cu cărămidă –, unde, în baia principală, apare sângele expectorat pe pereți în urma otrăvirii cu sodă caustică.

Case nefericite, cum le spun agenții imobiliari. Casele acelea care nu au fost vândute niciodată pentru că nimeni nu a fost dispus să le prezinte. Nici un agent nu a vrut să organizeze o vizionare, de teamă să nu rămână singur acolo vreo clipă. Sau casele care s-au tot vândut o dată la șase luni, pentru că nimeni nu a putut să stea în ele. Dacă ar reuși să-și alcătuiască un portofoliu consistent cu asemenea case, cu douăzeci sau treizeci de exclusivități, Helen ar putea să renunțe, în sfârșit, la stația de emisie-recepție a poliției. N-ar mai trebui să caute prin rubricile de decese și infracțiuni după sinucideri și omucideri. N-ar mai

trebui s-o trimită pe Mona să verifice orice posibilă pistă. Ar putea și ea să lase capul pe spate și să caute în liniște un cuvânt din patru litere pentru „cabalină”.

— Și după aia te rog să-mi iei hainele de la curățătorie, zice. Și să cumperi niște cafea ca lumea. Își îndreaptă stiloul spre Mona și spune: Și ai putea să dai și tu dovadă de un minim profesionalism și să mă mai scutești cu zorzoanele tale rasta.

Mona trage de șnurul negru de mătase până îi iese din gură un cristal de cuarț, lucios și umed. Suflă peste el.

— E un cristal. Mi l-a dat Stridie, prietenul meu.

Iar Helen zice:

— Tu te vezi cu un băiat pe care-l cheamă Stridie?

Iar Mona dă drumul cristalului, care-i atârnă acum pe piept.

— Mi-a spus că o să mă protejeze.

Cristalul îi lasă o pată umedă, mai închisă la culoare, pe bluza portocalie.

— A, și, înainte să pleci, zice Helen, fă-mi și mie legătura cu Billy sau Emily Burrows.

Helen apasă butonul de apel în așteptare și spune „Îmi cer scuze”. Spune că opțiunile sunt destul de clare. Noului proprietar nu-i rămâne decât să se mute, să semneze un document de reziliere, iar problema casei rămâne în seama băncii.

— Sau, zice eroina noastră, îmi acordați exclusivitatea pe bază de confidențialitate. Ceea ce s-ar numi o listare la purtător.

Și poate că noul proprietar spune de data asta nu. Dar, după ce între picioare îi va apărea chipul cel hidos, pe când va sta întins în cadă, după ce umbrele vor începe să dea ocol camerei, ei bine, până la urmă oricine va spune da.

În receptor, noul proprietar îi zice:

— Și n-o să le spuneți cumpărătorilor despre problemă?

Iar Helen îi răspunde:

— Nici nu mai e nevoie să vă despachetați lucrurile. O să zicem că ați strâns ca să vă mutați. Dacă întreabă cineva, spuneți că ați primit un transfer în altă localitate. Le spuneți că sunteți îndrăgostit de casa asta. Și, în rest, rămâne secretul nostru.

— Bill Burrows e pe linia doi, spune Mona din biroul celălalt.

Iar în stație zice: „Recepție?”.

Eroina noastră apasă un alt buton și zice: „Bill!”. Îi șoptește Monei cuvântul „cafea”. Își smucește capul spre fereastră și-i șoptește „du-te”.

„Mă recepționați?” zice în stație.

Așa era Helen Hoover Boyle. Eroina noastră. Moartă acum, dar nu moartă. Așa arăta o zi obișnuită din viața ei. Asta era viața ei înainte să apar eu. Poate că asta este o poveste de dragoste sau poate că nu. Depinde cât sunt de dispus să cred în mine însumi.

Povestea este despre Helen Hoover Boyle. Despre cum m-a bântuit ea. Ca o melodie care te obsedează. Ca un ideal de viață. Ca un lucru care-ți reține dintr-odată toată atenția. La fel cum te însoțește trecutul în fiecare zi a viitorului tău.

Așa este. Asta este. Helen Hoover Boyle este toate astea la un loc.

Cu toții suntem bântuiți de ceva și bântuim, la rândul nostru.

Acum. În ultima zi obișnuită a vieții ei normale, eroina noastră spune în telefon:

— Bill Burrows? Chemați-o și pe Emily lângă dumneavoastră să asculte, pentru că v-am găsit o casă perfectă.

Scrie cuvântul „asin”, apoi zice:

— Din câte mi-am putut da seama, vânzătorul e cât se poate de motivat.

Capitolul 1

Problema oricărei povești este că o spui după ce lucrurile s-au petrecut deja.

Chiar și transmisiile sportive de la radio, alergările spre bază și pasele de la baseball. sunt decalate cu câteva minute. Chiar și emisiunile în direct de la televizor ajung la noi cu vreo două secunde întârziere.

Chiar și sunetul sau lumina au o anumită viteză.

O altă problemă ar fi povestitorul. Determinările celui care relatează – cine, ce, unde, când și de ce. Distorsiunea generată de mediul de comunicare. Modul în care cel care transmite mesajul modelează faptele. Ceea ce jurnaliștii numesc gatekeeper, instanța care filtrează. Pentru că prezentarea înseamnă totul.

Povestea din spatele poveștii.

Unde: în tot felul de cafenele. Îmi scriu cartea, capitol după capitol, de fiecare dată în alt sătuc, în alt oraș, în altă parcare dintr-un colț uitat de lume.

Chestia pe care o au în comun toate aceste locuri sunt miracolele. Puteți citi despre toate astea doar în tabloidele de doi bani – este vorba despre fel defel de vindecări, viziuni și miracole care nu apar niciodată în presa serioasă.

Săptămâna asta e vorba despre Sfânta Fecioară din Welburn, New Mexico. A apărut în zbor deasupra străzii principale, săptămâna trecută. Avea părul lung, împletit în șuvițe roșcate și negre fluturând în bătaia vântului, picioarele desculțe și murdare și era îmbrăcată cu o fustă indiană de bumbac, vopsită în două nuanțe de maro, și cu o vestă de denim. Materialul a apărut în World Miracles Report, numărul de săptămâna

asta, care se găseşte la casă în toate supermarketurile din America.

Iar eu, iată, am ajuns o săptămână mai târziu. Întotdeauna sunt cu un pas în urmă. După ce s-a întâmplat evenimentul.

Fecioara Zburătoare are unghiile vopsite în roz deschis, cu vârfuri albe. Manichiură franţuzească, după cum au declarat unii martori. Cu un spray insecticid, Fecioara Zburătoare a scris pe cerul cel senin de deasupra lui New Mexico:

NU MAI FACEŢI COPI

(Sic)

Sprayul l-a aruncat pe jos. Chiar în acest moment se află în drum spre Vatican. Pentru analize. Chiar în acest moment se vând cărţi poştale legate de eveniment. Chiar şi casete video.

Aproape tot ce se poate cumpăra apare după eveniment. Deja prins. Mort. Gata preparat.

În casetele-suvenir, Fecioara Zburătoare agită tubul de insecticid. Plutind deasupra străzii principale, face cu mâna către mulţime. Şi la subsuoară i se zăreşte o tufă de păr castaniu. Chiar înainte să înceapă să scrie, o adiere îi ridică fusta, sub care Fecioara Zburătoare nu poartă nimic. Şi se poate vedea că şi-a ras părul dintre picioare.

Din acest loc îmi scriu astăzi povestea. De aici, dintr-un bufet de pe şosea, în timp ce discut cu martorii oculari din Welburn, New Mexico. Îl am alături pe dom' sergent, un poliţist irlandez bătrân şi plin de riduri. Pe masa noastră e şi ziarul local, în care se poate vedea un anunţ care zice după cum urmează:

În atenţia clienţilor magazinelor de mobilă All Plush Interiors

„Dacă ați găsit păianjeni veninoși în piese de mobilier tapisate pe care le-ați achiziționat recent, vă puteți constitui ca parte civilă într-o acțiune juridică colectivă”, zice anunțul. După care dă un număr de telefon unde puteți suna, dar degeaba.

Pielea de pe gâtul lui dom’ sergent atârnă într-un asemenea hal, încât, dacă-l apuci de ea, când îi dai drumul, rămâne atârnând. Ca să și-o așeze la loc, ar trebui să se uite în oglindă.

Și puhoaiele de oameni sosesc în continuare în oraș. Oamenii se roagă în genunchi să fie încă o dată martorii unei apariții. Dom’ sergent își împreunează cazmalele și se preface că se roagă, trăgând cu ochiul în lături, pe fereastră; tocul pistolului e deschis, cu arma încărcată și pregătită pentru o partidă de tir la țintă mobilă.

După ce a terminat de scris pe cer, Fecioara Zburătoare a făcut bezele spre mulțime. A făcut semnul păcii cu două degete. A planat până deasupra copacilor, strângându-și fusta în pumn, și-a smucit pe spate șuvițele roșcate și negre, a făcut cu mâna – și amin. A dispărut peste munți, dincolo de linia orizontului. Și dusă a fost.

Nu poți totuși să crezi tot ce citești în ziar.

Fecioara Zburătoare nu a fost o minune.

A fost o vrajă.

Aici nu e vorba de sfinți, ci de vrăji.

Dom’ sergent și cu mine nu ne aflăm aici ca martori. Suntem niște vânători de vrăjitoare.

Iar aceasta nu e o poveste despre ce se întâmplă aici și acum. Eu, dom' sergent, Fecioara Zburătoare. Helen Hoover Boyle. Povestesc de fapt cum ne-am cunoscut. Cum am ajuns aici.

Capitolul 2

Trebuie să răspunzi la o singură întrebare. La absolvirea facultății de jurnalism, trebuie să-ți imaginezi că ești reporter. Să-ți închipui că lucrezi la un mare cotidian și că, în Ajunul Crăciunului, editorul te trimite să investighezi un deces.

Poliția și ambulanța au ajuns deja la fața locului. Pe coridorul sordid al blocului de la periferie se înghesuie vecinii, în halat și papuci, în apartament e un cuplu de tineri, cu ochii în lacrimi, lângă bradul de Crăciun. Copilul lor s-a înecat cu un globuleț. Afli ce era de aflat, numele copilului, vârsta și așa mai departe, te întorci la redacție spre miezul nopții și-ți scrii materialul în ultimul moment.

I-l arăți editorului, care îl respinge pentru că n-ai precizat ce culoare avea globulețul. Roșu sau verde? N-ai văzut, și nici nu ți-a dat prin minte să întrebi.

La tipografie țipă după prima pagină, iar opțiunile tale sunt:

Să-i suni pe părinți și să-i întrebi ce culoare avea globulețul.

Sau să refuzi așa ceva și să-ți pierzi slujba.

Aceasta este cea de-a patra putere. Presa. Și, pe vremea când am făcut eu facultatea, ăsta era singurul subiect al examenului final de la cursul de etică. O întrebare unde nu era loc de doar și poate. Eu am răspuns că o să-i sun pe medicii de pe salvare. E clar că lucrurile de genul ăsta sunt inventariate. E clar că globulețul a fost sigilat într-o pungă și fotografiat pentru dosar. Nici nu se pune problema să-i sun pe părinți în Ajunul Crăciunului, în toiul nopții.

Facultatea mi-a apreciat etica cu nota 5. În loc de etică, am învățat să le spun oamenilor doar ceea

ce vor să audă. Am învățat să scriu totul. Și am mai învățat și că editorii pot fi niște mari jigodii.

De atunci încoace, m-am tot întrebat ce voia să însemne examenul ăla. Acum sunt reporter la un mare cotidian și nu mai trebuie să-mi imaginez nimic.

Primul meu caz real cu un copil a fost într-o dimineață de luni; era în luna septembrie. Nu era vorba de nici un globuleț din bradul de Crăciun și nici de vecini care să se înghesuie în jurul rulotei dintr-o suburbie. Un medic de pe ambulanță stătea cu părinții în chicinetă și le punea întrebările standard. Celălalt medic m-a dus în camera copilului și mi-a arătat lucrurile pe care le găsesc ei de obicei într-un leagăn.

Întrebările standard pe care le pun medicii sună cam așa: Cine a găsit copilul mort? Când anume a fost găsit? A fost mișcat din loc? Când a fost văzut ultima oară în viață? Era alăptat la sân sau cu biberonul? Întrebările par puse la întâmplare, dar tot ce pot să facă medicii e să elaboreze niște statistici, în speranța că, la un moment dat, vor putea stabili un tipar.

Camera copilului era decorată în galben și albastru, cu perdele înflorate la ferestre; lângă leagăn se afla o comodă de răchită. Mai era și un balansoar alb. Deasupra leagănului atârnau niște fluturi galbeni de plastic. Pe comodă era o carte, deschisă la pagina 27. Podeaua era acoperită cu un covoraș în dungi albastre. Pe un perete era prins un goblen pe care scria: *Cine-n ziua de joi e născut va avea drum lung de făcut.* În cameră mirosea a pudră de talc.

Și n-oi fi fost eu un student eminent la etică, dar știu că măcar am învățat să fiu atent. Orice detaliu, oricât de mărunt, trebuie notat.

Cartea se numea *Versuri și poezii din lumea-ntreagă;* era împrumutată de la biblioteca locală.

Redactorul meu se gândea la un serial în cinci părți despre sindromul morții infantile subite.

Anual mor șapte sute de mii de sugari, fără nici o cauză aparentă. La fiecare o mie de sugari, doi se culcă, pur și simplu, și nu se mai trezesc. Redactorul meu, Duncan, numește fenomenul ăsta „moartea în leagăn”.

În legătură cu Duncan, faptele ar fi următoarele: este ciuruit de cicatrice acneice, iar linia scalpului îi e castanie o dată la două săptămâni, când își bolește rădăcinile albe. Parola de la calculatorul lui e „parola”.

Tot ce știm despre moartea infantilă subită este că nu există nici un tipar. Majoritatea sugarilor mor singuri în cameră, în cursul nopții, dar e posibil ca moartea să survină și atunci când copilul doarme cu părinții. Se poate foarte bine întâmpla să moară în mașină sau în cărucior. Sau în brațele mamei.

O mulțime de oameni au copii mici, după cum spune redactorul meu. E exact genul de subiect pe care nici un părinte sau bunic n-are curajul să-l citească, dar nici să nu-l citească. La drept vorbind, nu avem nici o informație nouă, dar ideea a fost să prezentăm cinci familii care au pierdut un copil. Să arătăm cum supraviețuiesc acestei pierderi. Cum reușesc să-și ducă viața mai departe. Pe ici, pe colo, putem adăuga ceva sare și piper în faptele standard legate de moartea în leagăn. Putem să vorbim despre nebănuitul izvor de putere și compasiune pe care toți acești oameni îl descoperă în adâncurile ființei lor. Din unghiul ăsta privim lucrurile. Este ceea ce s-ar numi un subiect comod, pentru că nu se leagă de un eveniment anume. O să introducem materialul în deschiderea paginii de *lifestyle.*

Ca ilustrație, am putea folosi fotografii ale unor copii zâmbitori și sănătoși care au murit.

O să arătăm că lucrul ăsta i s-ar putea întâmpla oricui.

Cam așa stabilise el caietul de sarcini. E genul de material de investigație pe care-l realizezi

cu gândul la un premiu. Ne aflam spre sfârșitul verii, când știrile sunt puține. Era vârful de sezon pentru sarcinile care se apropie de termen și pentru nou-născuți.

Ideea redactorului meu era să mă dau pe lângă medicii de pe ambulanțe.

Iar în ceea ce privește povestea de Crăciun, cuplul înlăcrimat și globulețul, pot să spun că lucrez deja de atâta timp, că mi-au ieșit din cap toate tâmpeniile astea.

La ipoteticul subiect de etică te pun să răspunzi abia la sfârșitul facultății pentru că în acel moment e deja prea târziu. Trebuie să începi să rambursezi creditele de studii. După ani și ani, cred că întrebarea era de fapt: *Sunteți siguri că în felul ăsta vreți să vă câștigați pâinea?*

Capitolul 3

Prin pereți răzbate tunetul înăbușit al dialogului, apoi un cor de râsete. Apoi încă un tunet. Majoritatea benzilor cu râsete de la televizor au fost înregistrate la începutul anilor ’50. Astăzi, cam toți cei pe care îi auziți râzând sunt morți.

Bum, bum, bum, coboară sunetul unei tobe prin tavan. Ritmul se schimbă. Bătăile se adună și se iuțesc sau se împrăștie, mai încet, dar nu vor să contenească.

De sub podea, cineva urlă versurile unui cântec. Sunt oameni care simt nevoia să audă tot timpul televizorul, radioul sau combina. Oameni pe care liniștea îi înspăimântă. Ăștia sunt vecinii mei. Obsedați de sunet. Alergici la liniște.

Prin toate zidurile pătrund râsetele morților.

Asta înseamnă în zilele noastre căldura căminului.

Un asediu al zgomotului.

Întorcându-mă de la serviciu, am făcut o escală. Omul din spatele casei de marcat și-a ridicat ochii când am intrat în magazin șchiopătând. A băgat mâna sub tejghea, cu privirea ațintită în continuare asupra mea, și a scos ceva împachetat în hârtie maronie, spunându-mi:

— Dublu ambalat. Cred că o să vă placă.

A pus obiectul pe tejghea și l-a lovit ușurel cu mâna.

Pachetul e cam de două ori mai mic decât o cutie de pantofi. Nu cântărește nici cât o conservă de ton.

A apăsat una, două, trei taste la casă, iar pe ecran a apărut scris 149 de dolari.

— Ca să fiți dumneavoastră liniștit, să știți că am închis bine de tot pungile, îmi zice.

A pus pachetul într-o sacoșă de plastic, în caz că plouă, și mi-a spus:

— Să-mi ziceți dacă lipsește ceva. Am impresia că piciorul tot nu v-a lăsat.

Pachetul a zornăit tot drumul spre casă. Sub brațul meu, hârtia maronie a alunecat și s-a încrețit. La fiecare pas chinuit, conținutul se mișca încoace și-ncolo prin cutie.

Acasă, podeaua duduie în ritmul rapid al muzicii. Pereții îngână cu glasuri cuprinse de panică. Ori e vorba de o mumie egipteană care s-a întors din morți să-și poarte blestemul și încearcă să-i ucidă pe vecinii de-alături, ori se uită la un film.

Sub podea, cineva zbiciră, un câine latră, se trântesc niște uși, iar funcționarul de la casa de licitații cântă o melodie.

Intru în baie și sting lumina. Ca să nu văd ce-i în sacoșă. Ca să nu văd ce trebuie să iasă. În întunericul dureros de strimt, înghesui un prosop în crăpătura de sub ușă. Mă așez pe veceu, cu pachetul în poală, și ascult.

Asta-i ceea ce numim civilizație.

Oameni care, altfel, n-ar arunca în ruptul capului un gunoi din mașină te izbesc fără să stea pe gânduri cu bubuitul radioului. Oameni care nu ți-ar sufla în ruptul capului fumul de țigară în față într-un restaurant aglomerat zbiară cât îi ține gura în celular. Ţipă unii la alții la două palme distanță.

Oamenii ăștia, care n-ar da în ruptul capului cu erbicide sau insecticide, își otrăvesc vecinii cu boxele din care urlă muzică scoțiană de cimpoi. Operă chinezească. Country și western.

E plăcut să auzi o pasăre cântând afară. Dar nu și pe Patsy Cline.

Afară e și-așa destul de enervantă hărmălaia traficului. A-i adăuga *Concertul pentru pian în re minor* de Chopin nu rezolvă câtuși de puțin lucrurile.

Dai mai tare muzica, în speranța că o să acoperi zgomotul. Ceilalți dau și ei muzica mai tare, ca s-o acopere pe a ta. O dai din nou mai tare. Toată lumea își cumpără boxe din ce în ce mai mari. E ca într-o cursă a înarmărilor. N-o să câștigi doar cu o groază de note înalte.

Aici nu e vorba despre calitate, ci despre volum.

Nu e vorba despre muzică, ci despre cine iese învingător.

Sfidezi concurența cu bașii. Zgâlțâi ferestrele. Lași baltă linia melodică și te apuci să zbieri versurile. Vorbești urât și te înfigi în fiecare cuvânt mai deocheat.

Acum îi domini pe toți. De fapt este un joc de putere.

În bala întunecoasă, stând pe veceu, râcâi banda adezivă de pe pachet, iar înăuntru dau de o cutie pătrată de carton, lucioasă și fină, cu muchiile învelite în pâslă, cu colțurile rotunjite și strivite. Ridic capacul și descopăr ceva ce seamănă cu niște straturi de forme dure, ascuțite și complicate, unghiuri minuscule, curbe, colțuri și vârfuri. Le așez deoparte, pe podeaua băii, în întuneric. Cutia de carton o pun înapoi în pungile de hârtie. Printre formele dure și complicate sunt și două foi de hârtie velină. Foile astea le pun și pe ele în pungi. Pungile le mototolesc, le răsucesc și le fac cocoloș.

Toate acestea le fac orbește, pipăind hârtia velină, palpând straturile de forme dure și neregulate.

Podeaua de sub tălpile mele – chiar și scaunul veceului – se cutremură din cauza muzicii de alături.

Îți vine să le spui tuturor celor care au pierdut un copil în leagăn să se apuce de un hobby. Este uimitor cât de simplu e să o rupi cu trecutul. Oricât de nemiloasă ar fi viața, poți să mergi mai departe. Înveți să brodezi. Faci o veioză de sticlă colorată.

Duc formele în bucătărie; pe lumină, văd că sunt albastre, gri și albe. Sunt din plastic rigid și casant. Niște cioburi minuscule. Șindrile, obloane și uluci minuscule. Trepte, coloane și tocuri minuscule. Nu-ți poți da seama dacă e o casă sau un spital. Ușițe și pereți de cărămidă. Pe masa din bucătărie stau împrăștiate bucățile dintr-o școală sau dintr-o biserică. În lipsa imaginii de pe cutie, în lipsa prospectului, minusculele burlane și ferestre mansardate pot alcătui, la fel de bine, o gară sau un azil de nebuni. O fabrică sau o închisoare.

Indiferent cum le-ai asambla, nu ai cum să fii sigur că e corect.

Piesele astea minuscule, cupolele și coșurile de fum, saltă la fiecare bubuitură care răzbate prin podea.

Oamenii ăștia obsedați de muzică... Alergici la liniște...

Nimeni nu vrea să-și recunoască dependența de muzică. Pur și simplu nu se poate. Nimeni nu e dependent de muzică, de televizor sau de radio. Însă tot timpul avem nevoie de mai mult, de mai multe programe, de un ecran mai mare, de mai mult volum. Nu suportăm să trăim fără toate astea, dar nu, nimeni nu este dependent.

Putem s-o oprim când vrem, sigur că da.

Potrivesc un toc de fereastră într-un perete de cărămidă. Îl lipesc cu o pensulă nu mai mare decât aceea de la sticluța de ojă. Fereastra e cât unghia. Adezivul miroase a fixativ. Mirosul are gust de portocale și de benzină.

Modelul cărămizilor din perete nu e mai pronunțat decât o amprentă digitală.

Mai potrivesc o fereastră; mai dau cu niște adeziv.

Tremurul sunetului trece prin pereți, prin masă, prin tocul de fereastră, până la degetul meu.

Oamenii ăștia obsedați de distracție... Alergici la concentrare...

Bătrânul George Orwell a înțeles exact pe dos.

Nu, Fratele cel Mare nu ne supraveghează. Cântă și dansează. Scoate tot timpul niște iepuri din joben. Fratele cel Mare se chinuie să ne rețină atenția atâta timp cât stăm treji. Face totul ca să ne răpească atenția. Face totul ca să ne distragă. Face totul ca să ne absoarbă pe de-a-ntregul.

Face totul ca să se aleagă praful de imaginația noastră. Până ce devine la fel de folositoare ca apendicele. Face tot ce-i stă în puteri ca să ne ocupe atenția în permanentă.

Și asta e mai rău decât să fii supravegheat. Lumea exterioară ne umple până la refuz, așa că nimeni nu mai are de ce să-și facă griji pentru ceea ce e în mintea noastră. Imaginația tuturor este atrofiată, așa că nimeni nu mai are cum să devină o amenințare pentru lume.

Îmi deschei un nasture de la cămașa albă și-mi vâr cravata pe dedesubt. Apăsând puternic cu bărbia pe nodul cravatei, așez cu penseta câte un geam minuscul în fiecare fereastră. Decupez, cu o lamă de ras, draperii de plastic nu mai mari decât un timbru, albastre pentru ferestrele de la etaj și galbene pentru parter. Unele sunt trase, altele sunt lăsate. Le lipesc.

Există lucruri mai rele decât să-ți găsești soția și copilul morți.

Poți să stai și să te uiți cum îi ucide lumea. Te uiți cum soția îmbătrânește și devine tot mai plictisită pe zi ce trece. Te uiți cum copiii descoperă toate lucrurile de care ai vrut să-i ferești. Drogurile, divorțul, conformismul, boala. Cărțile, muzica și emisiunile cuminți. Distracția.

Da, așa îți vine să le spui oamenilor ăstora cărora le-a murit copilul: n-aveți decât! Simțiți-vă vinovați!

Celor dragi poți să le faci lucruri mai rele decât să-i omori. Cel mai la îndemână e să stai și să te uiți cum îi ucide lumea. Să citești ziarul.

Muzica și râsetele îți tocesc gândurile. Zgomotul ți le întunecă. Orice sunet te distrage. Te doare capul de la adeziv.

Nu, nimeni nu mai e stăpân pe mințile lui. Nu poți să te concentrezi. Nu poți să gândești. Întotdeauna reușește să se furișeze câte un zgomot. Râsul morților. Zbieretele actorilor. Toate aceste mici doze de emoție.

Se găsește întotdeauna cineva care să-și împroaște în aer propria dispoziție.

Casetofonul din mașină, care le difuzează în eter, în tot cartierul, bucuria sau furia.

Odată am montat cu josul în sus 56 de ferestre, la un conac în stil colonial olandez, și a trebuit să-l arunc. La un castel în stil Tudor cu 12 dormitoare am lipit burlanele pe latura greșita a calcanelor și am reușit să topesc totul încercând să le dezlipesc cu un dizolvant chimic.

Nimic nou din punctul ăsta de vedere.

Specialiștii în cultura Greciei antice spun că oamenii de pe vremea aia considerau că gândurile lor nu le aparțineau. Când grecii antici aveau un gând, le apărea sub forma unui zeu sau a unei zeițe care dădea un ordin. Apolo le spunea să fie viteji. Afrodita le spunea să se îndrăgostească.

În zilele noastre, oamenii aud o reclamă la chipsuri cu smântână și se reped să cumpere, dar acum chestia asta se numește liber-arbitru.

Măcar grecii antici erau cinstiți.

Adevărul e că, și dacă le citești soției și copilului, într-o seară... Le citești un cântec de leagăn. Și tu te trezești a doua zi dimineața, dar familia ta, nu. Stai în pat, ținându-ți soția în brațe. Încă e caldă, dar nu respiră. Fetița nu plânge. Casa deja clocotește, plină de zgomotul mașinilor, de vocile de la radio și de aburii care bubuie prin țevile din pereți. Adevărul e că poți uita chiar și ziua aceea, și nu ți-ar trebui mai mult timp decât ți-ar lua ca să-ți faci un nod perfect la cravată.

O știu foarte bine. Asta-i viața mea.

Nu e de-ajuns să te muți. Trebuie să te apuci de un hobby. Să te pierzi în muncă. Să-ți schimbi numele. Până la urmă o să reușești să te aduni. Să pui ordine în haos. Ceea ce o să faci de fiecare dată când piciorul ți s-a vindecat cât de cât și când ai niște bani. Pui la punct toate detaliile.

Nu e chiar cum te-ar învăța un psihiatru, dar dă rezultate.

După ala lipești ușile în pereți. Pereții îi lipești în fundație. Pui laolaltă cu penseta piesele minuscule ale fiecărui coș de fum și, cât se usucă adezivul, construiești acoperișul. Agăți burlanele minuscule. La fix, până la cel mai mic detaliu. Pui și minusculele ferestre mansardate. Agăți obloanele. Ridici stâlpii porții, întinzi peluza. Sădești copacii.

Inhalezi gustul de portocale și de benzină. Mirosul de fixativ. Te pierzi în fiecare amănunt. Lipești o viță de iederă pe o latură a coșului. Cu degetele prinse în firele de adeziv ca într-o pânză de păianjen, cu buricele încleiate și acoperite de-o crustă.

Îți spui în sinea ta că zgomotul e ceea ce definește tăcerea. Dacă nu ar fi zgomotul, tăcerea nu ar mai fi de aur. Zgomotul este excepția. Te gândești la abisul spațiului cosmic, la frigul și la liniștea inimaginabilă în care stau și așteaptă soția și copilul tău. Nu raiul, ci tăcerea ar fi răsplata mult așteptată.

Sădești cu o pensetă flori în Jurul fundației.

Spinarea și gâtul ți se apleacă peste masă. Strângi fesele și-ți îndoi coloana, care se arcuiește spre o migrenă de la baza craniului.

Lipești minusculul covoraș cu „Bine ați venit” în fața ușii de la intrare. Agăți înăuntru lămpile minuscule. Lipești cutia poștală lângă ușa de la intrare. Lipești la poartă sticlele de lapte minuscule. Minusculul ziar împăturit.

Când totul e perfect, exact, până la ultimul detaliu, s-a făcut, probabil, trei sau patru

dimineața, pentru că acum e liniște. Podeaua, tavanul, pereții nu se mai zguduie. Motorul frigiderului amuțește și din fiecare bec se aude bâzâitul filamentului. Se aude ticăitul ceasului. O molie se lovește de geamul bucătăriei. În cameră e un frig de poți să-ți vezi răsuflarea.

Pui bateriile la locul lor și apeși un mic întrerupător, iar ferestrele minuscule se luminează. Așezi casa pe podea și stingi lumina din bucătărie.

Stai în întuneric și privești casa de sus. De la distanța asta, pare perfectă. Perfectă, liniștită și fericită. O căsuță cochetă de cărămidă roșie. Ferestrele minuscule își aruncă razele peste peluză și pomi. Draperiile sunt luminate; galbene în camera copilului. Albastre în dormitorul nostru.

Ca să uiți imaginea de ansamblu, șmecheria e să privești totul în gros-plan.

Cea mai scurtă cale pentru a ajunge să închizi ușa în urma ta e să te îngropi în detalii.

Probabil că așa ne privește Dumnezeu.

Ca și cum toate ar fi la locul lor.

Acum scoate-ți pantoful și, cu piciorul gol, calcă, strivește. Calcă și nu te opri. Oricât de tare te-ar durea – plasticul spart, lemnul și sticla –, calcă și nu te opri până ce vecinul de jos nu începe să bubuie cu pumnul în tavan.

Capitolul 4

Cea de-a doua moarte în leagăn pe care sunt trimis s-o investighez a survenit într-un bloc de locuințe din marginea zonei centrale; decedatul zace în scăunel, în miezul zilei, iar dădaca plânge în dormitor. Scăunelul e în bucătărie. Chiuveta este plină de farfurii murdare.

Când mă întorc în redacția de știri locale, Duncan, redactorul meu, mă întreabă:

— Chiuvetă simplă sau dublă?

Un alt fapt în legătură cu Duncan e că scuipă când vorbește.

Dublă, îi spun. De inox. Cu robinete separate pentru apă caldă și apă rece, tip pistol, din ceramică. Fără duză de pulverizare.

— Frigiderul ce marcă era? mă întreabă Duncan.

Stropii de salivă sclipesc în lumina becurilor din birou.

— Amana, îi răspund.

— Calendar aveau?

Stropii de scuipat ai lui Duncan îmi împroașcă mâna, brațul și obrazul. Scuipatul este rece, de la aerul condiționat.

Calendarul era cu o reproducere a unei mori vechi de piatră, din Noua Anglie, o moară de apă, îi spun. Oferit de un agent de asigurări. Notaseră pe el programarea copilului la pediatru. Și următorul examen al mamei la fără frecvență. Datele astea, ca și numele pediatrului, figurează, evident, în notele mele. Și Duncan zice:

— Ești bun, dom'le, ce să mai!

Scuipatul lui mi se usucă pe piele și pe buze.

Podeaua bucătăriei era acoperită cu linoleum cenușiu. Blaturile erau roz, cu urme negre de țigară insinuându-se dinspre margini. Pe blatul de lângă

chiuvetă era o carte luată de la bibliotecă. *Versuri și poezii din lumea-ntreagă.*

Cartea era închisă și, când am așezat-o pe cotor, când am lăsat-o să se deschidă singură, sperând că o să-mi arate până unde a îndoit cititorul legătura, filele s-au răsfirat la pagina 27. Și fac pe margine un semn cu creionul.

Editorul meu închide un ochi și-și înclină capul spre mine.

— Ce fel de mâncare, zice, rămăsese pe farfuriile din chiuvetă?

Spaghete, zic. Cu sos de la cutie. Dintr-ăla cu multe ciuperci și cu usturoi. Am trecut în revistă și gunoiul din sacul de sub chiuvetă.

Două sute de miligrame de sare la porție. O sută cincizeci de calorii din grăsimi. Nici eu nu am habar ce caut, dar, ca toată lumea prezentă la fața locului, încerc să descifrez un tipar.

— Vezi chestia asta? zice Duncan.

Și-mi întinde un șpalt din pagina de restaurante, numărul de azi. În jumătatea de sus a paginii e un anunț lat de trei coloane și înalt de 15 centimetri. Titlul zice așa:

În atenția clienților clubului Treeline Dining Club

Iar în text zice: „Ați contractat o formă de sindrom de oboseală cronică rezistent la tratamente după ce ați luat masa în acest local? Un virus care se transmite prin mâncare v-a răpit capacitatea de a munci și de a duce o viață normală? Dacă da, vă rugăm să apelați următorul număr de telefon pentru a vă constitui ca parte civilă într-o acțiune juridică colectivă”.

Apoi urmează un număr de telefon cu un prefix ciudat, probabil un număr de mobil.

— Crezi că poate să fie un subiect? zice Duncan, iar pagina e punctată cu scuipatul lui.

Stau în redacția de știri locale și începe să-mi sune pagerul. Sunt medicii de pe ambulanță.

La facultatea de jurnalism vor să te transforme într-o cameră de luat vederi. Un profesionist instruit, obiectiv, detașat. Precis, minuțios și atent.

Vor să te facă să crezi că știrea și tu, personal, reprezentați întotdeauna două lucruri distincte. Criminalii și reporterii nu se întâlnesc niciodată. Indiferent de subiect, niciodată nu e vorba despre tine.

Cel de-al treilea copil la care mă duc este la o fermă, la două ore de mers spre sud.

Cel de-al patrulea copil e într-un apartament din apropierea unui mall.

Unul dintre medici mă duce într-un dormitor, spunându-mi:

— Îmi pare rău că te-am deranjat pentru ăsta.

Îl cheamă John Nash; trage cearșaful de pe pat și dezvelește un copil, prea perfect, prea liniștit, prea alb ca să fie adormit.

— Ăsta are aproape șase ani, zice Nash.

În ceea ce-l privește pe Nash, faptele ar fi următoarele: e un tip masiv, într-o uniformă albă. Poartă adidași înalți, albi, și-și strânge părul într-un mic palmier, în creștetul capului.

— Parcă am fi într-un film de la Hollywood, zice Nash.

La o asemenea moarte, curată și fără sânge, nu apare nici agonia sfârșitului, nici fenomenul de peristaltism invers – spasmele care îți dau peste cap sistemul digestiv, astfel încât vomiți materii fecale.

— Începi să-ți borăști rahatul, zice Nash, cam așa arată moartea într-o scenă realistă.

În legătură cu moartea în leagăn, îmi spune că survine în special în intervalul de două până la patru luni de la naștere. Majoritatea cercetătorilor spun că e aproape imposibilă după vârsta de zece luni. După împlinirea vârstei de un an, medicul

legist etichetează cauza morții drept „nedeterminată”. Un al doilea deces de aceeași natură într-o familie este considerat omucidere până la proba contrarie.

Pereții dormitorului sunt zugrăviți în verde. Pe pat sunt așternuturi din lână, imprimate cu terieri scoțieni. Singurul miros din încăpere vine de la un acvariu plin de șopârle.

Atunci când cineva apasă o pernă pe fața unui copil, legistul califică asta drept „omucidere blândă”.

Cel de-al cincilea copil mort la care mă duc e într-o cameră de hotel undeva pe lângă aeroport.

La fermă și la apartament găsisem din nou *Versuri și poezii din lumea-ntreagă...* Deschisă la pagina 27. Aceeași carte de la biblioteca locală, însemnată de mine pe marginea paginii, în camera de hotel nu e nici o carte. E o cameră dublă; copilul stă încovrigat într-un pat mai mic, lângă cel al părinților. Televizorul color e încastrat în perete, un Zenith cu diagonala de 92 de centimetri, cu 56 de programe prin cablu și patru posturi locale. Covorul este maro, draperiile sunt cu imprimeuri florale pe maro și albastru. Pe pardoseala băii e un prosop ud pe care se văd pete de sânge și gel de bărbierit verde. Cineva a uitat să tragă apa la toaletă.

Așternuturile sunt bleumarin și miros a fum de țigară.

Nu văd nicăieri nici o carte.

Întreb dacă familia a luat ceva de la fața locului, iar polițistul zice că nu. Dar a venit cineva de la serviciile sociale, care a luat niște haine.

— A, da, zice, și niște cărți de la bibliotecă, le expirase termenul de restituire.

Capitolul 5

Ușa din față se deschide; înăuntru este o femeie care ține la ureche un telefon mobil, îmi zâmbește și discută cu cineva.

— Mona, spune ea în telefon, haide, grăbește-te, te rog. A venit domnul Streator.

Îmi arată dosul mâinii libere, cu ceasul mititel și sclipitor pe care-l poartă la încheietură, și zice:

— A ajuns un pic mai devreme.

Cealaltă mână, cu unghii lungi, vopsite în roz, date cu ojă albă la vârfuri, cu telefonul mic, negru, a dispărut aproape cu totul în norul roz și luminos al coafurii.

— Liniștește-te, Mona, zice, zâmbind și măsurându-mă cu privirea de sus până jos. Haină sport maro, zice, pantaloni maro, de stofă, cămașă albă... – se încruntă și face o grimasă – și cravată albastră.

Femeia continuă să spună în telefon:

— Între două vârste. Un metru nouăzeci, cam vreo optzeci și cinci de kilograme. Caucazian. Castaniu; verzi.

Îmi face cu ochiul și zice:

— Părul e cam neglijent și nu s-a bărbierit azi, dar pare destul de inofensiv.

Se înclină un pic și șoptește: „Secretara mea”.

În telefon zice: „Ce?”.

Se dă din ușă și-mi face cu mâna liberă semn să intru. Își dă ochii peste cap până când îmi întâlnește privirea și zice:

— Îți mulțumesc pentru preocupare, Mona, dar nu cred ca domnul Streator are de gând să mă violeze.

În momentul ăsta ne aflăm la vila Gartoller, pe Walker Ridge Drive, o locuință în stil georgian cu opt dormitoare, șapte băi, patru șeminee, sală

pentru micul dejun, sufragerie și sală de recepții de 1.500 de metri pătrați la etajul patru. Proprietatea mai are un garaj separat pentru șase mașini și o casă de oaspeți. De asemenea, piscină închisă și sistem de alarmă antiefracție și împotriva incendiului.

Walker Ridge Drive este genul de cartier în care gunoiul se ridică de cinci ori pe săptămână. Aici locuiesc genul de oameni care știu să aprecieze cum se cuvine amenințarea unui proces serios și, când bați la ușă și te prezinți, zâmbesc și-ți dau dreptate.

Vila Gartoller este splendidă.

Vecinii de pe-aici nu te invită înăuntru. Rămân în ușa întredeschisă și zâmbesc. Îți spun că nu știu absolut nimic despre povestea vilei Gartoller. E o vilă oarecare.

Dacă insiști, se uită peste umărul tău la strada pustie. Îți zâmbesc din nou și-ți spun: „Îmi pare rău că nu vă pot ajuta. Cu agentul imobiliar trebuie să vorbiți”.

Pe plăcuța de la numărul 3465 de pe Walker Ridge Drive scrie „Agenția Imobiliară Boyle. Vizionare numai cu programare prealabilă”.

La altă casă a deschis ușa o femeie în uniformă de menajeră; din spatele fustei negre se ițea o fetiță de cinci-șase ani. Menajera a clătinat din cap, spunând că nu știe nimic.

— Trebuie să sunați la agentul autorizat, a zis. Helen Boyle. E pe plăcuță.

Iar fetița a zis:

— E o vrăjitoare.

Iar menajera a închis ușa.

În vila Gartoller, Helen Hoover Boyle se plimbă prin încăperile goale, cu ecou. Continuă să vorbească la telefon în timpul ăsta. Cu norul ei de păr roz, cu costumul roz asortat, cu ciorapii albi și pantofii roz, cu toc mediu. Buzele îi sunt încleiate de ruj roz. Brațele îi sclipesc și zornăie de brățări aurii sau roz, de lanțuri, amulete și monede de aur.

Cu toate ornamentele astea ai putea să umpli un brad de Crăciun. Poartă niște perle cât să-i rămână în gât unui cal.

Zice în telefon:

— I-ai sunat pe cei de la Casa Exeter? Ar fi trebuit să fugă de-acolo urlând încă de-acum două săptămâni!

Trece în camera următoare, prin niște uși duble, înalte, apoi în următoarea.

— Cum, cum? Cum adică nu stau acolo?

Ferestrele înalte, cu arcade, dau spre un peron pietruit. După care urmează o peluză tunsă în benzi, după care urmează o piscină.

Zice în telefon:

— Doar nu dai un milion-două pe o casă ca să nu locuiești în ea.

Vocea ei răsună puternic și strident în aceste încăperi lipsite de mobilă și covoare.

De umăr îi atârnă o poșetuță cu roz și alb, prinsă de un lanț lung, auriu.

Un metru optzeci. Șaizeci de kilograme. Vârsta nu-i ușor de ghicit. E atât de slabă, încât ori e pe moarte, ori e bogată. Costumul e dintr-o stofă care seamănă cu tapiseria unei canapele, tivită cu alb. Este roz, dar nu roz-crevete. Are mai degrabă culoarea pastei de crevete servite pe un cruton, cu o frunză de pătrunjel și o lingură de caviar. Sacoul e croit strâns pe talia zveltă și tăiat pătrat la umeri. Fusta e scurtă și mulată. Nasturii aurii – imenși.

E îmbrăcată în haine de păpușă.

— Nu, zice. Domnul Streator e chiar aici. Ridică sprâncenele conturate cu creionul și se uită la mine. Dacă îi răpesc din timp? Sper că nu.

Zice în telefon, cu un zâmbet:

— Bun. Uite că dă din cap cum că nu.

Sincer, mă întreb ce anume a făcut-o să spună că sunt „între două vârste”.

La drept vorbind, îi zic, nu caut să cumpăr o casă.

Acoperind telefonul cu două unghii roz, se apleacă spre mine și-mi șoptește:

— Doar un minut mai durează.

Adevărul e, îi zic, că i-am găsit numele într-o bază de date de la procuratură. Adevărul e că am scotocit prin arhivele medico-legale după toate cazurile de moarte în leagăn înregistrate în regiune în ultimii douăzeci și cinci de ani.

Ascultând în continuare la telefon, fără să se uite la mine, își pune unghiile roz ale mâinii libere pe reverul meu și rămâne așa, împingând ușor. Zice în telefon:

— Deci care-i problema? De ce nu stau acolo?

Judecând după mână, de la distanța asta, ar trebui să aibă spre patruzeci de ani sau puțin peste. Dar aspectul acela pergamentos care trece drept frumusețe după o anumită vârstă este la ea prea bătrânicios. Are deja pielea exfoliată, jumulită, pătată, hidratată și reconstruită, încât începe să arate ca o mobilă refăcută. Retapisată în roz. Restaurată. Renovată.

Ţipă în telefonul mobil:

— Cred că glumești! Da, sigur că știu ce înseamnă demolare. E o casă de patrimoniu!

Își ridică umerii, adunați strâns de-o parte și de alta a gâtului, apoi îi lasă să cadă. Întorcând capul în partea cealaltă, oftează cu ochii închiși. Ascultă, în picioare, cu pantofii roz și picioarele albe oglindindu-se în parchetul de culoare închisă. În profunzimea lemnului se zăresc umbrele de sub fustă.

Cuprinzându-și fruntea cu mâna liberă, zice:

— Mona. Nu ne putem permite să pierdem exclusivitatea asta. Dacă or să construiască altă casă, e foarte posibil să dispară definitiv de pe piață.

Apoi tace din nou, continuând să asculte.

Și, sincer, de când nu mai ai voie să porți cravată albastră la sacou maro?

Îmi înclin capul ca să-i prind privirea, spunând: Doamnă Boyle? Aș vrea să ne întâlnim într-un loc privat, undeva, nu la ea la birou. E vorba despre un subiect pe care-l investighez.

Dar dă din deget în fața mea. În clipa următoare se duce spre un șemineu de care se sprijină, cu mâna liberă așezată pe consolă, șoptind:

— Probabil că vecinii or să chiuie de bucurie când or să apară buldozerele.

O ușă deschisă, cu cadru lat, dă spre o altă cameră, albă, cu parchet și stucaturi complicate pe tavanul zugrăvit în alb. În direcția cealaltă, un alt cadru se deschide într-o cameră în care stau aliniate corpuri de bibliotecă, albe și goale.

— Mă gândesc să inițiem un protest, zice. Să trimitem niște scrisori la ziar.

Și zic: Păi eu sunt de la ziar.

Parfumul ei se compune din mirosul scaunelor de mașină din piele, al trandafirilor de mult veștejiți și al șifonierelor cu furnir de cedru.

Și Helen Hoover Boyle zice:

— Stai un pic, Mona.

Și, venind înapoi spre mine, zice:

— Ce spuneați, domnule Streator?

Genele i se bat repede o dată, de două ori. În așteptare. Are ochii albaștri.

Sunt reporter la ziar.

— Casa Exeter e o casă minunată, de patrimoniu, pe care unii vor să o dărâme, zice, acoperind cu o mână telefonul. Șapte dormitoare, cinci sute șaizeci de metri pătrați, întreg parterul e lambrisat cu lemn de cireș.

Atâta liniște este în camera pustie, încât din telefon se poate auzi o voce firavă, care zice: „Helen?”.

Închizând ochii, zice:

— E construită în 1935 – și-și dă capul pe spate. Are încălzire cu abur, unsprezece mii de metri pătrați de teren, acoperiș de țiglă...

Și vocea firavă zice: „Helen?”.

— ...sală de jocuri, zice, bar, sală de fitness...

Problema e că nu prea am timp. Aș vrea doar să știu, zic, dacă ați avut vreodată un copil.

— ...cameră de serviciu, zice, cameră frigorifică...

Zic – cumva fiul dumneaei a decedat subit acum vreo douăzeci de ani?

Genele i se bat o dată, de două ori și zice:

— Poftim?

Aș vrea să știu dacă i-a citit ceva cu voce tare fiului dumneaei. Patrick îl chema. Aș vrea să găsesc toate exemplarele dintr-o anumită carte.

Ţinând telefonul între ureche și umărul umflat al sacoului, Helen Boyle își deschide poșetuța roz cu alb și scoate o pereche de mănuși albe. Strecurându-și degetele pe rând în mănușă, zice:

— Mona?

Aș vrea să știu dacă se întâmplă să mai aibă un exemplar din cartea respectivă. Îmi pare rău, dar nu pot să-i spun de ce.

— Mi-e teamă că domnul Streator nu ne va fi de nici un ajutor, zice.

Aș vrea să știu dacă a fost efectuată o autopsie în cazul fiului dumneaei.

Îmi adresează un zâmbet. Apoi îmi șoptește cuvintele „Ieșiți afară!”.

Iar eu ridic ambele mâini, larg deschise, spre ea și încep să dau înapoi.

Aș vrea doar să mă asigur că toate exemplarele din această carte sunt distruse.

Și ea zice:

— Mona, sună la poliție, te rog.

Capitolul 6

Procedura uzuală în cazurile de moarte în leagăn este de a-i asigura pe părinți că nu au ce să-și reproșeze. Sugarii nu se sufocă în pături. În *Revista de pediatrie,* în cadrul unui studiu publicat în 1945 și intitulat „Asfixierea mecanică la nou-născuți", cercetătorii au demonstrat că nici un copil nu se poate sufoca în așternut. Chiar și cel mai mic sugar, așezat cu fața în jos pe o pernă sau pe o saltea, se poate răsuci suficient pentru a respira. Chiar dacă nou-născutul suferă de răceală ușoară, nimic nu dovedește că are vreo legătură cu moartea. Nu există nici o dovadă care să stabilească o legătură între vaccinurile DTT – difterie, tuse convulsivă, tetanos – și moartea în leagăn. Chiar și atunci când copilul a fost la doctor cu doar câteva ore înainte, tot este posibil să survină moartea.

Pisica nu se așază pe copil ca să sugă viața din el.

Tot ce știm e că nu știm nimic.

Nash, medicul de pe ambulanță, îmi arată vânătăile violete și roșii pe care le au toți copiii, *livor mortis,* acolo unde hemoglobina oxigenată se fixează în părțile cele mai de jos ale corpului. Spuma sângerie care se scurge din nas și din gură este ceea ce legistul numește lichide cadaverice, care apar în procesul natural de descompunere. Cei care caută răspunsuri cu orice preț se vor uita la *livor mortis,* la lichidele cadaverice, chiar și la iritațiile de la scutece și-și vor închipui că bebelușul a fost maltratat.

Ca să uiți imaginea de ansamblu, șmecheria e să privești totul în gros-plan.

Calea cea mai la îndemână ca să închizi toate ușile în urma ta e să te adâncești în cele mai mici

detalii. În fapte. Partea cea mai bună a meseriei de reporter este că te poți ascunde în spatele carnețelului. Totul este, întotdeauna, doar pură investigație.

La biblioteca locală, în secțiunea dedicată copiilor, cartea a ajuns înapoi pe raft și așteaptă. *Versuri și poezii din lumea-ntreagă.* La pagina 27 e o poezie. O poezie tradițională africană, după cum scrie în carte. Are opt versuri, și nu mai e nevoie s-o copiez. O am în notele mele încă de la primul copil, cel din rulotă, în suburbie. Rup pagina și pun cartea înapoi pe raft.

În redacția de știri locale, Duncan zice:

— Cum mai merge treaba cu copiii morți? Ia sună la numărul ăsta, zice, și vezi despre ce-i vorba, și-mi întinde un șpalt din rubrica de *lifestyle*, cu un anunț încercuit cu roșu.

Anunțul e lat de trei coloane și înalt de 15 centimetri și zice așa:

În atenția clienților clubului de fitness și tenis
Meadow Downs

Apoi zice: „Ați contractat o dermatită fungică infecțioasă prin contactul cu echipamentele de fitness sau cu suprafețele din vestiare? Dacă da, vă rugăm să apelați următorul număr de telefon pentru a vă constitui ca parte civilă într-o acțiune juridică colectivă”.

La numărul respectiv răspunde o voce de bărbat:

— Biroul de avocatură Deemer, Duke și Diller. Avem nevoie de numele și adresa dumneavoastră pentru dosar, zice bărbatul. Îmi descrieți, vă rog, erupția? Dimensiunea. Localizarea. Culoarea. Cât țesut a fost pierdut sau afectat. Vă rog să fiți cât mai exact.

E o neînțelegere, zic. Nu e vorba de nici o erupție. Nu sun, zic, pentru o acțiune juridică.

Nu știu de ce, dar îmi vine în minte Helen Hoover Boyle.

Când spun că sunt reporter la ziar, bărbatul zice:

— Îmi pare rău, dar nu avem voie să discutăm despre acest subiect înainte de declanșarea acțiunii în justiție.

Sun la clubul de fitness, dar nici ei nu vor să discute. Sun la Treeline Dining Club, care apărea în anunțul anterior, dar nici ei nu vor să discute. În ambele anunțuri apare același număr de telefon. Cu prefixul ciudat, de mobil. Sun din nou, iar vocea bărbatului zice: „Biroul de avocatură Deemer, Duke și Diller”.

Și închid.

La facultatea de jurnalism te învață să începi cu faptul cel mai important. Piramida răsturnată, așa îi zice. Spui cine, ce, unde, când și de ce la începutul articolului. Apoi enumeri faptele mai mărunte în ordine descrescătoare, în felul ăsta, redactorul poate să taie oricât din articol fără să se piardă ceva foarte important.

Toate micile detalii, mirosul așternuturilor, mâncarea din farfurii, culoarea globulețului, chestiile de genul ăsta sunt întotdeauna date deoparte la tehnoredactare.

Singurul tipar în ceea ce privește moartea în leagăn este că fenomenul tinde să se amplifice toamna, pe măsură ce vremea se răcește. Acesta e faptul pe care redactorul meu vrea să-l scoatem în față în primul episod. Ceva care să sperie lumea. Cinci copii, cinci episoade. În felul ăsta, îi facem pe oameni să citească serialul cinci duminici la rând. O să promitem că vom explora cauzele și tiparele legate de sindromul morții infantile subite. O să ținem trează speranța.

Unii încă mai cred că puterea vine din cunoaștere.

Putem să le garantăm clienților care cumpără spațiu publicitar un public-țintă cât se poate de

implicat. Afară începe deja să se răcească.

Mă întorc în redacția de știri locale și-l rog pe redactorul meu să-mi facă și mie o mică favoare.

Cred că e posibil să fi găsit un tipar. Se pare că toți părinții i-au citit copilului cu voce tare aceeași poezie în seara dinaintea morții.

— Toți cinci? zice.

Haide, zic, să încercăm un mic experiment.

S-a făcut foarte târziu și suntem amândoi foarte obosiți, după o zi lungă. Stăm la el în birou și-i spun să mă asculte.

E un cântec vechi despre animalele pe care le cuprinde somnul. E un cântec nostalgic și sentimental; îmi simt fața lividă și înfierbântată de hemoglobina oxigenată în timp ce citesc poezia cu voce tare sub lumina de neon, la o lățime de birou de redactorul meu, care stă cu cravata desfăcută și cu gulerul descheiat, lăsat pe spate în scaun, cu ochii închiși. Gura îi este întredeschisă; și pe dinți, și pe cana de cafea sunt aceleași pete maronii.

E bine că suntem singuri și durează doar un minut.

La sfârșit deschide ochii și zice:

— Da, și ce dracu' înseamnă asta?

Duncan are ochii verzi.

Scuipatul lui aterizează pe brațul meu în stropi mici, plini de microbi, alice minuscule pline de viruși. Salivă maronie de la cafea.

Îi zic că nu știu. În carte este numit descântec de adormire. În unele culturi arhaice li-l cântau copiilor în perioadele de foamete sau secetă, ori de câte ori tribul nu mai putea fi hrănit de pământurile sale. Li-l cântau războinicilor schilodiți în bătălii și celor bolnavi, oamenilor care ar fi fost bine să n-o mai ducă mult. Ca să le pună capăt chinurilor. E un cântec de leagăn.

Cât despre etică, am învățat că treaba ziaristului nu este să judece faptele. Treaba ta e să filtrezi informația. Treaba ta e să aduni detaliile. Doar ceea ce există. Să fii un martor imparțial.

Știu acum că, într-o bună zi, nu o să mai eziți să-i suni pe părinții aceia în seara de Crăciun.

Duncan se uită la ceas, apoi la mine și zice:

— Deci care-i experimentul?

Mâine o să știu dacă există o relație cauzală. Un tipar real. Doar treaba mea e să spun povestea. Bag pagina 27 în tocătorul de hârtii.

Vorba grea nu ologește, numai piatra te lovește și bățul te altoiește.

Nu vreau să explic nimic până nu o să fiu sigur. Deocamdată e doar o ipoteză, așa că îl rog pe redactorul meu să-mi lase un răgaz.

— Avem amândoi nevoie de odihnă, Duncan, zic. Hai să mai vorbim mâine dimineață.

Capitolul 7

În timp ce-mi beau prima cafea, Henderson apare din secția de știri naționale. Unii își iau hainele și pornesc spre lift. Alții își iau o revistă și pornesc spre toaletă. Alții se pitesc în spatele monitoarelor și se fac că vorbesc la telefon, în timp ce Henderson se proțăpește în mijlocul biroului cu cravata desfăcută și gulerul descheiat, răcnind:

— Unde naiba e Duncan? Ediția de prânz trebuie se plece la tipar – zbiară Henderson – și noi n-am încheiat prima pagină, fir-ar a dracului!

Unii ridică din umeri. Eu ridic telefonul.

În legătură cu Henderson, faptele ar fi următoarele: este blond, tuns cu breton. A renunțat la facultatea de drept. Este redactor la secția de știri naționale. E întotdeauna la curent cu prognoza meteo și întotdeauna îi atârnă de o haină o legitimație de acces. Parola de la calculatorul lui e „parola”.

Vine lângă biroul meu și zice:

— Streator, porcăria asta de cravată albastră e singura pe care-o ai?

Cu receptorul lipit de ureche, îi șoptesc „Interviu”. Întreb tonul din telefon:

— Cu B de la „băiat”?

Bineînțeles că nu spun nimănui că i-am citit lui Duncan poezia. Nu am cum să sun la poliție. Nu am cum să-i explic lui Helen Hoover Boyle de ce mă interesez de moartea copilului ei.

Gulerul mă strânge atât de tare, încât trebuie să înghit din răsputeri ca să-mi alunece cafeaua pe gât.

Chiar dacă lumea m-ar crede, primul lucru pe care ar vrea să-l știe ar fi: „Ce poezie?”.

Arată-ne-o. Dovedește-ne.

Întrebarea nu e dacă se va afla de poezie.

Întrebarea e cât va mai dura până se va stinge specia umană.

E vorba, pur și simplu, despre puterea de viață și de moarte – o moarte ușoară, curată și fără sânge – care este la îndemâna tuturor. Tuturor. O moarte instantanee, fără sânge, ca la Hollywood.

Chiar dacă eu nu spun nimic, cât va mai dura până când *Versuri și poezii din lumea-ntreagă* o să ajungă într-o sală de clasă? Cât va mai dura până când descântecul de la pagina 27 va fi citit în fața a cincizeci de copii înainte de culcare?

Cât va mai dura până când va fi citit la radio pentru mii de oameni? Până când va fi pus pe muzică? Tradus în alte limbi?

Fir-ar să fie, nu e nevoie să fie tradus ca să-și facă efectul! Copiii mici nu vorbesc nici o limbă.

Pe Duncan nu l-a mai văzut nimeni de trei zile. Miller are impresia că l-a sunat Kleine acasă. Kleine are impresia că l-a sunat Fillmore. Cu toții sunt siguri că altcineva l-a sunat, dar nimeni nu a vorbit cu Duncan. Nu a răspuns la mail. Carruthers zice că Duncan nu s-a obosit să anunțe că ar fi bolnav.

După încă o cafea, Henderson se oprește lângă biroul meu cu un șpalt din paginile de timp liber. Este îndoit astfel încât să se vadă un anunț, lat de trei coloane și înalt de 15 centimetri. Henderson mă privește cum bat cu degetul în ceasul de la mână și mi-l duc la ureche.

— Ai văzut chestia asta în ediția de dimineață? zice.

În atenția pasagerilor de la clasa întâi ai companiei Regent-Pacific Airlines

Iar în text zice: „Ați fost afectat de căderea părului și/sau ați avut neplăceri cauzate de păduchii lați după ce ați venit în contact cu fotoliile, pernele sau păturile din avioanele companiei? Dacă da, vă rugăm să apelați

următorul număr de telefon pentru a vă constitui ca parte civilă într-o acțiune juridică colectivă”.

— Ai sunat deja în legătură cu asta? zice Henderson.

Îi zic că poate n-ar strica să tacă din gură și să sune el.

— Tu ești Domnul Fapte Diverse, zice. Ia vezi, zice, că aici nu suntem la pușcărie și nici eu nu sunt curva ta.

Chestia asta mă omoară.

Nu te faci reporter pentru că știi să ții un secret.

Meseria de ziarist înseamnă să spui tot. Să porți povara știrilor proaste. Să împrăștii molima. Cel mai tare subiect din toate timpurile. Ăsta ar putea să fie sfârșitul mass-media.

Descântecul ar putea fi molima Erei Informaționale. Imaginați-vă o lume în care oamenii s-ar ascunde de televizor, de radio, de filme, de Internet, de reviste și ziare. Oamenii ar trebui să-și pună dopuri în urechi, așa cum își pun prezervative sau mănuși de cauciuc, înainte vreme, nimeni nu se temea să facă sex cu străinii. Sau, și mai înainte, să fie mușcat de purici. Sau să bea apă netratată. Sau de țânțari. De azbest.

Imaginați-vă o boală de care vă molipsiți prin urechi.

Piatra te lovește și bățul te altoiește, dar acum și vorbele pot să ucidă.

Această nouă moarte, această molimă poate veni de oriunde. Dintr-un cântec. Dintr-un anunț la difuzor. Dintr-un buletin de știri. Dintr-o predică. De la un muzicant de pe stradă. Poți să te molipsești de moarte de la un program de teleshopping. De la un profesor. De la un fișier de pe Internet. De la o felicitare. De la un răvaș dintr-o plăcintă.

Un milion de oameni pot să se uite la o emisiune TV, iar a doua zi de dimineață să fie morți cu toții, din cauza unui slogan publicitar.

Imaginați-vă panica.

Imaginați-vă o nouă negură a istoriei. Exploratorii și căile de negoț au adus primele valuri de ciumă din China în Europa. Mass-media înseamnă o mulțime de noi mijloace de transmitere.

Imaginați-vă cărțile puse pe foc. Și casetele, filmele, dosarele, radiourile și televizoarele care ar arde pe același rug. Toate bibliotecile și librăriile care și-ar înălța flăcările în noapte. Lumea atacând releele radio. Ciopârțind cu topoarele toate cablurile de fibră optică.

Imaginați-vă oamenii înălțând rugăciuni și cântând imnuri pentru a alunga orice sunet aducător de moarte. Imaginați-vă oamenii cu mâinile încleștate pe urechi, fugind de orice cântec sau cuvântare în care cineva ar putea încifra moartea, precum un dement care strecoară otravă într-un flacon de aspirină. Fugind de orice cuvânt nou. Orice nu e deja cuprins de înțelegerea lor va fi suspect, primejdios. Evitat. O carantină împotriva comunicării.

Și, dacă aceasta este o vrajă aducătoare de moarte, o incantație, înseamnă că mai există și altele. Dacă știu eu despre pagina 27, trebuie să mai știe și altcineva. Că doar nu sunt eu omul în stare să născocească ceva.

Cât va mai dura până se va găsi cineva care să disece descântecul și să creeze altă variantă, și alta, și alta? Din ce în ce mai noi și mai performante. Până să inventeze Oppenheimer bomba atomică, era ceva de domeniul imposibilului. Acum avem bomba atomică, bomba cu hidrogen, bomba cu neutroni, iar oamenii merg din ce în ce mai departe pe aceeași idee. Suntem aruncați într-o nouă paradigmă a groazei.

În cazul în care Duncan e mort, a fost o victimă necesară. Pentru mine, a fost testul nuclear în atmosferă. Pentru mine, a fost Trinity. Hiroshima.

Dar Palmer, de la corectură, este convins că Duncan e la tehno.

Jenkins, de la tehno, zice că Duncan e, probabil, la grafică.

Hawley, de la grafică, zice că e la biroul de documentare.

Schott, de la documentare, zice că Duncan e la corectură.

Cam astea sunt problemele realității de pe-aici.

Același gen de securitate pe care o avem acum în aeroporturi; imaginați-vă genul ăsta de măsuri de siguranță în toate bibliotecile, școlile, teatrele și librăriile după ce o să transpire descântecul. Oriunde poate fi diseminată informația veți vedea și paznici înarmați.

Eterul va fi pustiu ca o piscină publică în timpul unei epidemii de poliomielită. După aceea, vor emite numai câteva programe guvernamentale. Doar muzică și știri bine periate. După aceea, toată muzica, toate cărțile și toate filmele vor fi testate pe animale de laborator sau pe condamnați care or să se ofere voluntari înainte de a deveni accesibile pentru public.

În loc de măști chirurgicale, oamenii vor umbla cu căști care să le ofere protecția permanentă a unei muzici sigure sau a cântecului păsărilor. Oamenii vor plăti pentru pachetele de știri „pure”, pentru sursele „sigure” de informații și divertisment. Imaginați-vă că muzica, filmele și cărțile sunt filtrate și omogenizate, precum laptele sau carnea. Certificate. Aprobate pentru consum.

Oamenii vor renunța cu dragă inimă la mare parte din cultura lor în schimbul asigurării că stropul care le-a mai rămas este sigur și curat.

Zgomot alb.

Imaginați-vă o lume a tăcerii în care ar fi interzis orice sunet îndeajuns de puternic sau de lung încât să ascundă o poezie mortală. Fără motociclete, mașini de tuns iarba, avioane cu

reacție, mixere electrice, uscătoare de păr. O lume în care oamenilor le este frică să asculte, le este frică să nu audă ceva ascuns în vacarmul traficului. Niște cuvinte otrăvite îngropate în muzica dată tare de la vecini. Imaginați-vă o rezistență din ce în ce mai mare față de limbaj. Nimeni nu vorbește, pentru că nimeni nu îndrăznește să asculte.

Cei surzi vor moșteni pământul.

Și cei neștiutori de carte. Cei izolați. Imaginați-vă o lume de pustnici.

După încă o cafea, mă taie pișarea. Henderson, de la știri naționale, mă prinde în toaletă în timp ce mă spăl pe mâini și zice ceva.

Nu se-nțelege nimic.

Cu mâinile sub uscător, țip la el că nu-l aud.

— Duncan! zbiară Henderson. Zbiară peste zgomotul apei și al uscătorului: Avem doi morți într-un apartament de hotel și nu știm dacă e o știre sau nu. Unde-i Duncan? Trebuie să se intereseze despre ce-i vorba.

Cred că asta zice. E prea zgomot.

Mă uit în oglindă, îmi îndrept cravata și-mi trec degetele prin păr. Cât ai clipi din ochi, cu imaginea lui Henderson reflectată lângă mine, aș recita dintr-o suflare descântecul și, până mâine dimineață, ar ieși din viața mea. Ca și Duncan. Mort. Ar fi cât se poate de ușor.

Însă îl întreb dacă merge să port cravată albastră la sacou maro.

Capitolul 8

Când primul medic de ambulanță a ajuns la fața locului, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-l sune pe agentul lui de bursă. Medicul de ambulanță, prietenul meu John Nash, a evaluat rapid situația din apartamentul 17F al hotelului Pressman și a emis un ordin de vânzare pentru toate acțiunile Stuart Western Technologies pe care le deținea.

— N-au decât să mă dea afară, zice Nash, dar în trei minute, cât am vorbit la telefon, ăia doi din pat mai morți de-atât n-aveau cum să ajungă.

Următorul telefon mi-l dă mie și mă întreabă dacă am să-i dau 50 de dolari ca să aflu niște lucruri interesante. Îmi zice că, dacă am acțiuni Stuart Western, să scap de ele și după aia să-mi mișc hoitul până în barul ăla de lângă spital.

— Aoleu, îmi zice Nash la telefon, ce frumoasă era femeia aia! Dacă n-ar fi fost și Turner, Turner, colegul meu, nu știu ce s-ar fi întâmplat.

Și închide.

După cum scrie pe flux, acțiunile Stuart Western Tech au luat-o deja în jos rău de tot. Probabil că s-a aflat deja despre Baker Lewis Stuart, fondatorul companiei, și despre noua lui soție, Penny Price Stuart.

Cei doi au luat aseară cina la ora șapte, la Chez Chef. Nu-i deloc greu să-l mituiești pe recepționerul de la hotel. Potrivit chelnerului care i-a servit, unul din ei a luat risotto cu somon, celălalt, ciuperci Portabello. După notă, zice, nu-ți poți da seama care ce anume a comandat. Au băut o sticlă de Pinot Noir. Unul din ei a cerut plăcintă cu brânză la desert. Amândoi au băut câte o cafea.

La ora nouă s-au dus la o petrecere la Gallery Chambers, unde, după cum au declarat martorii, cuplul a discutat cu câțiva oameni, printre care proprietarul galeriei și arhitectul care le construiește casa. Au băut câte un pahar din vinul casei.

La zece și jumătate s-au întors la hotelul Pressman, în apartamentul 17F, unde locuiau de aproape o lună, de când se căsătoriseră.

Centralistul de la hotel zice că au dat câteva telefoane între zece și jumătate și douăsprezece. La douăsprezece și un sfert au sunat la recepție și au cerut să fie treziți la ora opt. Un funcționar de la recepție confirmă că au folosit telecomanda ca să selecteze un film porno.

A doua zi dimineață, la nouă, camerista i-a găsit morți.

— Embolie, dacă mă-ntrebi pe mine, zice Nash. Când îi dai limbi fetei, poți să sufli aer în ea. Sau, dacă o fuți zdravăn, poți să-i bagi aer în sânge, iar bula se duce drept la inimă.

Nash e un om masiv. Un tip mare, cu o haină groasă peste uniforma albă; când ajung, e la bar, încălțat cu adidași albi. Stă cu coatele pe bar și mănâncă un sendviș cu friptură și kaiser din care ies, la capătul celălalt, mușțarul și maioneza. Bea o ceașcă de cafea neagră. Își ține părul slinos legat într-un palmier negru, în creștet.

Și deci? zic.

Apartamentul a fost jefuit? întreb.

Nash continuă să mestece, rumegând cu falca masivă. Ţine sendvișul cu amândouă mâinile, dar privește peste el, în farfuria plină de resturi, de murături și de cartofi prăjiți.

Se simțea vreun miros în cameră? întreb.

— Tineri însurăței fiind, zice, bănuiesc că a futut-o până a terminat-o și după aia a făcut atac de cord. Pun pariu pe cinci dolari, zice, că o s-o taie și o să-i găsească aer în inimă.

Măcar a apăsat pe tasta de *redial* întreb, ca să vadă care a fost ultimul număr pe care l-au format?

Și Nash zice:

— N-aveam cum. De la hotel nu merge.

Eu vreau mai mult pentru cincizeci de dolari, zic, decât să mă uit la el cum îi curg balele după un cadavru.

— Și ție ți-ar fi curs, zice. Frate, ce bucată bună era!

Erau obiecte de valoare – ceasuri, portofele, bijuterii – la fața locului? întreb.

— Și mai era și caldă, sub plapumă. Suficient de caldă. Fără spasme agonice. Nimic.

Falca lui masivă se mișcă fără încetare, mai rar acum, în timp ce se zgâiește în gol.

— Dacă ai putea să ai orice femeie ți-ai dori, zice, dacă ai putea s-o iei cum vrei tu, nu ai face-o?

Asta înseamnă viol, zic.

— Dacă e moartă, nu. – Și ronțăie un cartof. – Dacă aș fi fost singur, dac-aș fi fost singur și aș fi avut un prezervativ... zice cu gura plină. Că doar nu se pune problema să-mi găsească legistul ADN-ul la fața locului.

Apoi vorbește despre crimă.

— Nu și dacă ar fi omorât-o cineva, zice Nash, și se uită la mine. Sau dacă l-ar fi omorât pe el. Bărbatul arăta mișto, dacă asta te frământă. Fără scurgeri. Fără *livor mortis*. Fără desprinderi de piele. Nimic.

Nu înțeleg cum poate să vorbească despre așa ceva și să mănânce în continuare.

— Amândoi erau în pielea goală, zice. Pe saltea era o pată mare, umedă, chiar între ei. Mda, și-au pus-o. Și-au pus-o până au murit. Nash își rumegă sendvișul și zice: Arăta mai bine decât toate gagicile pe care le-am avut eu.

Dacă Nash ar ști descântecul, nici o femeie nu ar mai rămâne în viață. În viață sau virgină.

Dacă Duncan a murit, sper că nu Nash o să preia apelul. Poate că de data asta o să aibă un prezervativ. Poate că se găsesc de vânzare aici, la toaletă.

Că tot s-a uitat așa de atent, îl întreb dacă a văzut vreo vânătaie, vreo mușcătură, vreo înțepătură de viespe, vreo urmă de ac, ceva de genul ăsta.

— Absolut nimic, zice.

Vreun bilet de adio?

— Nu. Nu există vreo cauză aparentă a morții.

Nash întoarce sendvișul și linge mușchiul și maioneza care au curs pe la capătul celălalt. Zice:

— Ţi-aduci aminte de Jeffrey Dahmer[1]? Nash linge și zice: Intenția lui n-a fost să omoare atâția oameni. Pur și simplu s-a gândit că poți să-i dai cuiva o gaură în craniu, să-i torni pe-acolo niște sodă caustică și să-l transformi într-o marionetă sexuală. Dahmer nici nu voia altceva.

Și deci eu cu ce mă aleg pentru cei cincizeci de dolari?

— Pot să-ți dau un nume, zice.

Îi dau două hârtii de douăzeci și una de zece.

Trage cu dinții o felie de carne din sendviș. Bucata de carne îi atârnă peste bărbie până să-și dea capul pe spate și să și-o arunce în gură. Zice, în timp ce mestecă:

— Da, știu, mănânc ca un porc – iar gura îi trăsnește a muștar. Ultima persoană care a vorbit cu ei, cum apărea în memoria ambelor celulare, se numește Helen Hoover Boyle. Ai scăpat, zice, de acțiuni, cum ți-am spus?

Capitolul 9

E același birou în stil baroc. Potrivit fișei de însoțire dactilografiate, este din lemn de pin lăcuit negru, cu scene persane încrustate în argint aurit, picioare rotunjite la strung și tăblii laterale bogat ornamentate cu arabescuri și cochilii sculptate. N-are cum să nu fie același birou. Aici am luat-o spre dreapta, printr-un coridor strimt, format din dulapuri, apoi am luat-o din nou spre dreapta, în dreptul unui bufet neoclasic, apoi spre stânga, în dreptul unei sofale în stil federal, dar am ajuns înapoi.

Helen Hoover Boyle pune degetul pe intarsiile de argint aurit, pe curtenii persani acoperiți de patină, și zice:

— Habar n-am despre ce vorbiți.

I-a omorât pe Baker și Penny Stuart. I-a sunat pe mobil în cursul zilei dinaintea morții. Le-a citit amândurora descântecul.

— Dumneavoastră credeți că i-am omorât pe nefericiții ăia doi cântându-le? zice.

Astăzi poartă un costum galben, dar părul i-e tot roz și umflat. Are pantofi galbeni, dar la gât îi atârnă tot lanțuri și medalioane de aur. Obrajii-i sunt roz și pufoși de atâta pudră.

Nu mi-a luat prea mult până să aflu că soții Stuart erau cei care cumpăraseră casa de pe Exeter Drive. O splendidă casă de patrimoniu, cu șapte dormitoare și întregul parter lambrisat cu cireș. O casă pe care aveau de gând s-o dărâme, ca să construiască alta în loc. Un plan care o înfuriase pe Helen Hoover Boyle.

— Vai, domnule Streator, zice. Nu știți ce vorbiți.

Din locul în care stăm, în fiecare direcție pornește, pe câțiva metri, câte un coridor îngust

mărginit de piese de mobilier. Apoi, fiecare coridor cotește sau se ramifică în alte coridoare, cu șifoniere îngrămădite unul într-altul, cu dulapuri înghesuite laolaltă. Mobilele mai scunde, fotoliile, canapelele, mesele, nu lasă privirea să ajungă decât până la alt coridor de colivii, până la alt perete de pendule bătrânești, de paravane lăcuite și de *secretaire*-uri în stil georgian.

Aici mi-a propus să ne întâlnim ca să discutăm între patru ochi, într-un depozit de antichități. În acest labirint de mobile dăm tot timpul peste același birou în stil baroc, apoi peste același bufet neoclasic. Ne învârtim în cerc. Ne-am rătăcit.

Iar Helen Boyle zice:

— Ați mai spus cuiva despre cântecul ăsta mortal?

Doar redactorului meu.

— Și ce-a zis redactorul dumneavoastră?

Cred că a murit.

Și zice:

— Ce ciudat! Cred că vă simțiți îngrozitor, zice.

Deasupra noastră atârnă candelabre de cristal, mai înalte ori mai joase, spuzite și cenușii ca niște peruci pudrate. Cablurile electrice destrămate se răsucesc în locul în care lanțurile sunt agățate de bârnele plafonului. Cabluri tăiate, becuri arse și pline de praf. Toate aceste candelabre arată ca niște capete de aristocrați de pe vremuri, tăiate și atârnate cu susul în jos. Deasupra tuturor acestora se arcuiește acoperișul depozitului, o grămadă de grinzi curbate care susțin fierăraia ruginită.

— Veniți după mine, zice Helen Boyle. Eu parcă știam că mușchiul crește doar pe latura dinspre nord a unui dulap...

Își umezește două degete în gură și le ține în sus.

Vitrinele rococo, bibliotecile iacobine, comodele neogotice, sculptate și lăcuite,

șifonierele în stil franțuzesc provincial se înghesuie în jurul nostru. Vitrinele edwardiene din lemn de nuc, oglinzile victoriene, etajerele neorenascentiste. Nuc și mahon, abanos și stejar. Picioare cu ornamente sferice, picioare în formă de clepsidră sau cu panouri tapisate. Nu se termină nici dincolo de punctul în care coridoarele cotesc. Șifoniere în stilul barocului târziu. Tot nu se mai termină mobilele din lemn de arțar. Intarsii de sidef și de alamă aurită.

Ecoul pașilor noștri pe ciment. Pe acoperișul de oțel răpăie ploaia.

— Nu vă simțiți, cum să spun eu, copleșit de istorie? zice ea.

Scoate cu unghiile ei roz un inel de chei din geanta asortată în alb și galben.

— Vă dați seama că, orice-ați face în viață, nu va mai avea nici un sens peste o sută de ani? zice. Credeți că peste un secol o să-și mai aducă aminte cineva de soții Stuart?

Se uită la toate suprafețele lustruite, la tăbliile meselor, la dulapuri, la uși, peste care plutește oglindirea ei.

— Oamenii mor, zice, oamenii dărâmă casele. Dar mobilele, mobilele bune, frumoase, rămân și durează, nu au moarte. Șifonierele sunt gândacii de bucătărie ai culturii noastre, zice.

Și, fără să-și încetinească pasul, trece vârful de oțel al cheii de-a lungul feței lustruite a unui dulăpior de nuc. Sunetul este înăbușit, ca atunci când tai ceva moale cu ceva ascuțit. Cicatricea este adâncă și scoate la iveală de sub furnir lemnul de pin brut și ieftin.

Se oprește în fața unui șifonier cu uși de oglindă fațetată.

— Gândiți-vă la toate generațiile de femei care s-au privit în oglinda asta, zice. Au luat-o acasă. Au îmbătrânit în oglinda asta. Toate femeile alea tinere și frumoase au murit, dar uite că șifonierul a rămas, și acum valorează mai mult ca

oricând. Un parazit care-i supraviețuiește gazdei. Un prădător mare și gras în căutarea următoarei cine.

Prin labirintul ăsta de antichități, zice, bântuie stafiile tuturor celor care au avut cândva mobilele de-aici. Ale tuturor celor îndeajuns de bogați și de împliniți cât să vrea s-o și arate. Porcăriile astea decorative uite că au supraviețuit talentului, inteligenței și frumuseții lor. Nimic nu s-a ales din tot succesul și din toată împlinirea pe care mobilele astea ar fi trebuit să le arate.

— Chiar are vreo importanță, în ordinea superioară a lucrurilor, cum au murit soții Stuart? zice.

O întreb cum a aflat de descântec. Atunci când i-a murit fiul, Patrick?

Și ea merge pur și simplu mai departe, lăsându-și degetele să alunece de-a lungul muchiilor sculptate, de-a lungul suprafețelor lustruite, mătuind mânerele și mânjind oglinzile.

N-a fost nevoie de prea multe săpături ca să aflu cum i-a murit soțul. La un an după Patrick, a fost găsit zăcând în pat, fără nici un semn, fără nici un bilet, fără nici o cauză.

Și Helen Boyle zice:

— Cum l-au găsit pe redactorul dumneavoastră?

Din poșeta cu alb și galben scoate un cleștișor lucios, argintiu și o șurubelniță, atât de curate și de ascuțite, că ar putea fi folosite pe masa de operație. Deschide ușa unui șifonier imens, sculptat și lustruit, și zice:

— Ţineți-o nemișcată, vă rog.

Ţin de ușă, în timp ce meșterește un moment pe interiorul ei, iar broasca și mânerul ușii se desprind și-mi cad la picioare.

În câteva clipe a luat mânerele și ornamentele de alamă aurită, tot ce e metalic, în afară de balamale, și le-a pus în poșetă. Așa, despuiat, șifonierul arată schilod, orb, castrat, mutilat.

De ce face asta? o întreb.

— Fiindcă îmi place piesa asta, zice. Dar nu vreau să mă număr și eu printre victimele ei.

Închide ușile și-și pune sculele la loc în poșetă.

— O să mă întorc să-l iau după ce-o să lase la preț până o să ajungă să coste ca atunci când era nou, zice. Îmi place foarte mult, dar o să-l cumpăr așa cum îmi convine mie.

Mai facem câțiva pași, iar coridorul se deschide spre o pădure de cuiere-pom și suporturi pentru pălării, rasteluri pentru umbrele și suporturi pentru paltoane. Dincolo, în depărtare, se vede un alt zid de biblioteci și dulapuri.

— Elizabetan, zice, atingând fiecare mobilă. Tudor... Eastlake... Stickley...

Atunci când iei două mobile vechi, un șifonier și o oglindă, să zicem, și le îmbini una cu alta, îmi explică, experții numesc asta o piesă „măritată”. Ca antichitate, nu are absolut nici o valoare.

Atunci când desparți două mobile, un bufet și un dulăpior, să zicem, și le vinzi separat, experții numesc piesele astea „divorțate”.

— Și nici astea, zice, nu au absolut nici o valoare.

Îi spun cum am încercat să găsesc toate exemplarele din cartea de versuri. Îi spun cât este de important să nu descopere nimeni vraja. După ce am văzut ce i s-a întâmplat lui Duncan, jur că o să-mi ard toate notele și o să uit că am știut vreodată de descântec.

— Și ce-o să vă faceți dacă n-o să-l puteți uita? zice. Ce-o să vă faceți dacă o să vă rămână în cap și o să vă tot bântuie, ca melodiile alea tâmpite din reclame? Ce-o să vă faceți dacă o să-l purtați tot timpul cu dumneavoastră, ca pe o armă cu glonțul pe țeavă, pregătit pentru cine știe cine-o să vă enerveze la un moment dat?

N-o să-l folosesc.

— Pur ipotetic vorbind, desigur, ce părere ați avea dacă v-aș spune că și eu am jurat să fac la fel? Eu. O femeie care, ziceți dumneavoastră, și-a omorât fără să vrea copilul și soțul, o femeie care a fost chinuită de puterea acestui descântec. Dacă cineva ca mine începe, până la urmă, să se folosească de cântec, de ce credeți că dumneavoastră nu o să faceți la fel?

Pur și simplu nu o să fac așa.

— Sigur că nu, zice, apoi râde fără să scoată nici un sunet.

O ia rapid la dreapta, după un pupitru Biedermeier, apoi cotește din nou după o consolă Art Nouveau și dispare timp de câteva secunde bune.

Mă grăbesc să o ajung din urmă, negăsindu-mi drumul, zicându-mi că, dacă reușim până la urmă să nimerim ieșirea de-aici, cred că ar trebui să rămânem împreună.

Chiar în fața noastră se află un birou baroc. Lemn de pin negru lăcuit, cu scene persane în incrustații de argint, cu picioare rotunjite și tăbliile laterale ornamentate cu bucle și cochilii sculptate. Și, pe când mă conduce și mai adânc în desișul de dulăpioare, șifoniere, biblioteci și bufete, printre cuiere-pom și rafturi, Helen Hoover Boyle îmi zice că trebuie să-mi spună o povestioară.

Capitolul 10

Când mă întorc în redacția de știri, îi găsesc pe toți foarte tăcuți. Unii vorbesc în șoaptă lângă filtrul de cafea. Alții ascultă cu gura căscată. Nimeni nu țipă.

Henderson mă prinde în timp ce-mi pun haina în cuier și zice:

— Ai sunat la Regent-Pacific Airlines în legătură cu păduchii lați?

Și-i zic că nimeni nu scoate o vorbă până nu intră pe rol procesul. Henderson zice:

— Ca să știi și tu, de-acuma cu mine lucrezi. Duncan nu s-a dat la fund, zice. Am aflat că a murit.

A murit în pat, fără nici un semn. Fără nici un bilet, fără nici o cauză aparentă a morții. L-a găsit proprietarul și a chemat salvarea.

Și, întreb, era vreun semn că ar fi fost sodomizat?

Henderson are o tresărire imperceptibilă a capului și zice:

— Ce-ai zis?

I-a tras-o careva?

— Nu, ce Dumnezeu?! zice Henderson. De ce mă-ntrebi așa ceva?

Nu știu, pur și simplu, zic.

Măcar nu a fost păpușă gonflabilă pe patul de moarte.

Dacă are cineva nevoie de mine, zic, mă găsiți la biroul de documentare. Vreau să verific niște lucruri. Trebuie să citesc câțiva ani de relatări de presă. Să trec prin câteva role de microfilm.

— Vezi să nu te uite Dumnezeu acolo. Să nu crezi că, dacă Duncan a murit, ai scăpat de treaba aia cu copiii morți.

Piatra te lovește și bățul te altoiește, dar ferește-te și de vorbele cele blestemate.

După cum aflu din microfilm, în 1983, în Austria, la Viena, o asistentă medicală în vârstă de douăzeci și trei de ani i-a administrat o supradoză de morfină unei bătrâne pe moarte.

Femeia de șaptezeci și șapte de ani a murit, iar sora, Waltraud Wagner, a descoperit că îi plăcea la nebunie să aibă putere de viață și de moarte.

Găsesc toată povestea în microfilme, rolă după rolă. Faptele, pur și simplu.

La început a făcut-o doar ca să-i ajute pe pacienții muribunzi. Lucra într-un spital enorm, pentru bolnavi cronic în vârstă. Oameni care zăceau acolo în așteptarea morții. Renunțând la morfină, tânăra a inventat ceea ce a numit tratamentul cu apă. Pentru a-i curma suferințele, apuci pur și simplu nasul pacientului, astupându-i nările. Îi presezi limba și-i torni apă pe gât. Moartea este o tortură lentă, dar bătrânii sunt găsiți de fiecare dată morți cu apă în plămâni.

Tânăra se credea un înger.

Toată treaba arăta foarte natural.

Wagner administra o moarte nobilă și eroică.

Ea era sfârșitul definitiv al agoniei și suferințelor. Era blândă, grijulie și sensibilă și-i lua numai pe cei care implorau să moară. Era îngerul morții.

În 1987 mai apăruseră deja încă trei îngeri. Toate cele patru asistente lucrau în tura de noapte. Spitalul își căpătase numele de Pavilionul Morții.

În loc să pună capăt suferințelor, cele patru femei au început să le administreze tratamentul cu apă pacienților care sforăiau, udau așternuturile, refuzau să-și ia medicația sau o chemau pe soră în toiul nopții. La cea mai mică neplăcere, în noaptea următoare pacientul murea. De câte ori un pacient se plângea de ceva, Waltraud Wagner zicea: „Ăsta primește un bilet pentru Cel de Sus” – și gâl, gâl, gâl.

„Cei care mă călcau pe nervi”, a declarat ea în fața autorităților, „erau expediați direct într-un pat liber, la bunul Dumnezeu.”

În 1989, o bătrână a făcut-o pe Wagner curvă ordinară și a primit tratamentul cu apă. După care îngerii s-au dus să bea într-o cârciumă, au râs, au maimuțărit convulsiile și grimasele bătrânei. Un doctor care stătea alături le-a auzit.

Autoritățile medicale vieneze estimează că, până în acel moment, aproape trei sute de pacienți au beneficiat de tratament. Wagner a fost condamnată la închisoare pe viață. Ceilalți îngeri s-au ales cu pedepse mai ușoare.

„Aveam o putere de viață și de moarte asupra boșorogilor ălora”, a zis Wagner la proces. „Biletul lor pentru Cel de Sus expirase de mult, oricum.”

Povestea pe care mi-a spus-o Helen Hoover Boyle este adevărată.

Puterea corupe. Și puterea absolută corupe la modul absolut.

Așa că liniștiți-vă, mi-a spus Helen Boyle, și bucurați-vă de ce aveți.

„Chiar și corupția absolută are avantajele ei”, mi-a zis.

Mi-a zis să mă gândesc la toți cei pe care aș vrea să-i văd dispărând. Să mă gândesc la toate treburile pe care le-aș putea rezolva. La răzbunare. Să mă gândesc cât de ușor ar fi totul.

Și încă îmi mai suna în cap vocea lui Nash. Îl vedeam pe Nash în fața ochilor, curgându-i balele la ideea de a avea la dispoziție orice femeie, oriunde, frumoasă și cooperantă, măcar pentru câteva ore, până începe să se răcească și să se descompună.

„Ia spune-mi”, mi-a zis, „care ar fi diferența față de majoritatea relațiilor?”

Oricine, absolut oricine s-ar putea transforma într-un zombi sexual la dispoziția ta.

Însă, dacă asistenta austriacă, Helen Boyle și John Nash nu se pot controla, asta nu înseamnă că

eu o să mă transform într-un criminal imprevizibil și lipsit de scrupule.

Henderson apare în ușa bibliotecii și strigă:

— Streator! Ce-ai făcut, ți-ai închis pagerul? Vezi că tocmai am primit un telefon în legătură cu alt copil mort.

Redactorul a murit, trăiască redactorul! Ăsta e noul șef, aidoma cu șeful cel vechi.

Și, desigur, lumea ar fi mai bună fără anumiți indivizi. Da, lumea ar putea fi perfectă cu câteva ajustări pe ici, pe colo. Cu un pic de curățenie. Cu un dram de selecție, dar nu naturală.

Dar nu, nu o să mai folosesc niciodată descântecul.

Niciodată.

Dar, chiar dacă o s-o fac, n-o să-l folosesc ca să mă răzbun.

N-o să-l folosesc ca să-mi fac viața mai ușoară.

Și în mod sigur n-o să-l folosesc ca să fac sex.

Nu, nu aș face-o decât pentru o cauză dreaptă.

Și Henderson strigă:

— Streator! Ia zi, te-ai deranjat să vezi ce-i cu lățeii ăia de la clasa-ntâi? Ai verificat ce-i cu ciuperca aia care te mănâncă de cur la sala de fitness? Vezi că trebuie să-i freci la cap pe ăia de la Treeline dacă vrei să faci vreo treabă!

Și, cât ai clipi, cât îmi ia ca să străbat coridorul, descântecul mi se derulează în gând, în timp ce-mi culeg haina din cuier și pornesc spre ușă.

Dar nu. Niciodată n-o să-l mai folosesc. Am zis. Nu mai vreau. Niciodată.

Capitolul 11

Obsedații de zgomot. Oamenii ăștia alergici la liniște...

Prin tavan se aude o tobă care bubuie, bubuie, bubuie. Prin pereți se aud râsetele și aplauzele morților.

Chiar și în baie, chiar și atunci când faci duș, se aud vocile de la radio prin zgomotul pe care-l face jetul dușului, prin vuietul apei în cadă, prin plesnetele scoase de perdeaua de plastic. Nu-i vorba că aș vrea să-i omor pe toți, dar tare bine ar fi să dezlănțui puterea descântecului asupra lumii ăsteia. Doar ca să mă bucur văzând spaima care cuprinde totul. După care s-ar interzice sunetele puternice, orice fel de sunete care ar putea ascunde o vrajă, orice muzică sau zgomot care ar putea camufla un poem letal, după care lumea ar deveni tăcută. Periculoasă și înspăimântată, dar tăcută.

Faianța pulsează într-un ritm slab sub degetele mele. Cada vibrează odată cu țipetele care vin de sub podea. Fie un dinozaur zburător din preistorie trezit la viață în urma unor teste nucleare îi nimicește pe cei de dedesubt, fie au dat televizorul mult prea tare.

Într-o lume în care jurămintele nu mai au nici o valoare, în care rugile nu mai înseamnă nimic, în care promisiunile sunt făcute doar pentru a fi încălcate de îndată, n-ar fi rău să vedem cum cuvintele își redobândesc puterea.

Într-o lume în care descântecul ar fi cunoscut de toată lumea am avea parte de camuflaje de sunet. Ar patrula gardienii, ca în vreme de război. Însă, în loc să caute ferestrele luminate, ar ciuli urechea la zgomote și le-ar spune oamenilor să tacă. La fel cum autoritățile monitorizează poluarea aerului și a apei, aceleași autorități ar

vâna tot ce este mai puternic decât șoapta, apoi ar opera arestări. Am avea elicoptere, elicoptere antifonate, desigur, care ar căuta zgomotele în același fel în care caută acum marijuana. Oamenii ar păși pe vârfuri, în pantofi cu talpă de cauciuc. Informatorii vor asculta pe la toate colțurile.

Ar fi o lume periculoasă și înspăimântată, dar măcar am putea să dormim cu fereastra deschisă. Ar fi o lume în care un cuvânt ar valora cât o mie de imagini.

E greu de spus dacă această lume ar fi mai rea decât lumea în care trăim, cu muzica ei asurzitoare, cu televizoarele care bubuie, cu zbieretele care se aud din radiouri.

Poate că, dacă Fratele cel Mare nu ar mai exista tot timpul în noi, am putea să gândim.

Reversul medaliei este că poate vom pune din nou stăpânire pe mintea noastră.

E ceva inofensiv, așa că rostesc primul vers al poemului-descântec. Nu este nimeni de față. Nu are cine să-l audă.

Și Helen Hoover Boyle are dreptate. Nu l-am uitat. Primul cuvânt. Îl generează pe cel de-al doilea. Primul vers. Îl generează pe următorul. Vocea mi se înalță ca pe o scenă de operă. Cuvintele tună și se rostogolesc cu sunetul profund al unei piste de bowling. Tunetul prinde ecou în faianță și linoleum.

Cu vocea asta răsunătoare, de operă, descântecul nu mai sună absurd, așa cum suna în biroul lui Duncan. Sună plin și greu. Este sunetul blestemului. Este blestemul abătut asupra vecinului meu de deasupra. Îi pun capăt vieții; am rostit întregul poem.

Așa cum sunt, ud leoarcă, mi se ridică părul pe ceafă. Mi s-a tăiat răsuflarea.

Și... nimic.

De deasupra se aude bubuitul muzicii. Din toate direcțiile se aud discuții la radio și la televizor, împușcături slabe, râsete, bombe, sirene.

Latră un câine. Cică așa ar fi ora de maximă audiență.

Opresc apa. Îmi scutur părul. Trag perdeaua dușului și mă întind după prosop. Și apoi îmi dau seama.

Aerisirea.

Puțul de aerisire, care leagă toate apartamentele. Aerisirea, care e tot timpul deschisă. Pe-acolo se duc aburii din băi, mirosurile de mâncare din bucătării. Și toate sunetele.

Stau, cu apa scurgându-se de pe mine pe podeaua băii, și mă uit în gol la aerisire.

E posibil să fi omorât toți oamenii din clădire.

Capitolul 12

Nash stă la bar pe Third Avenue și mănâncă sos de ceapă cu mâna. Își înfige în gură două degete lucioase și le suge până face găuri în obraji. Își trage degetele și mai apucă niște ceapă dintr-o cutie de plastic.

Îl întreb dacă asta e masa lui de dimineață.

— Dacă mă întrebi ceva, zice, să văd banii mai întâi.

Și-și bagă degetele în gură.

De partea cealaltă a lui Nash stă la bar un tânăr cu favoriți, într-un costum cu dungulițe, de bună calitate. Lângă el stă o gagică, cocoțată pe bara pentru sprijinit picioarele, în așa fel încât s-o poată săruta. El își bagă în gură cireașa din cocktail. Se sărută. Apoi gagica mestecă. Radioul de la bar anunță meniurile pentru elevi.

Nash se tot întoarce ca să se uite la ei.

Cică așa ar fi dragostea.

Pun pe bar o bancnotă de zece dolari.

Se uită la ea, fără să scoată degetele din gură. Apoi ridică din sprâncene.

A murit cineva azi-noapte în clădirea unde stau? întreb.

E vorba de clădirea de pe Seventeenth, colț cu Loomis Place. Clădirea Loomis Place, opt etaje, din cărămidă de culoarea rinichilor. Cineva de la etajul cinci, poate? De dimineață era o pată ciudată la mine pe tavan.

Tipului cu favoriți începe să-i sune celularul.

Și Nash își trage degetele din gură, cu buzele țuguiate în jurul lor ca o ventuză. Nash își privește unghiile de aproape, cu ochii cruciș.

Tipul care a murit le cam avea cu drogurile, îi zic. În clădirea mea sunt o grămadă de drogați. Îl întreb dacă a mai murit cineva pe-acolo. Se-

ntâmplă cumva să fi murit mai mulți inși azi-noapte în clădirea Loomis Place?

Și tipul cu favoriți o apucă zdravăn pe gagică de păr și o dă mai încolo. Cu mâna cealaltă scoate un telefon din buzunarul interior și-i deschide clapeta, zicând: „Alo!”.

Pe toți or să-i găsească fără nici o cauză aparentă a morții, zic.

Nash învârte cu degetul prin sosul de ceapă și zice:

— Ăla-i blocu’ tău?

Păi da, am mai zis o dată.

Ţinând-o în continuare de păr pe gagică, tipul cu favoriți zice la telefon:

— Nu, iubito, zice, chiar acum sunt la doctor și se pare că situația nu e prea roz.

Gagica închide ochii. Își arcuiește gâtul pe spate și-și netezește părul din mâna lui.

Și tipul cu favoriți zice:

— Nu, se pare că e deja metastază. Nu, mă simt bine, zice.

Gagica deschide ochii.

El îi face cu ochiul.

Ea zâmbește.

Și tipul cu favoriți zice:

— Da, înseamnă foarte mult pentru mine în momentul ăsta. Și eu te iubesc.

Închide și se lipește iar de fața gagicii.

Nash ia bancnota de zece dolari de pe bar și și-o vâră în buzunar.

— Nu, n-am auzit nimic, zice.

Gagica alunecă de pe bară și râde. Se urcă la loc și zice:

— Ea era?

Și tipul cu favoriți zice:

— Nu.

Și, fără să mă străduiesc câtuși de puțin, iată că se întâmplă. Nu fac decât să mă uit la tipul cu favoriți, și cântecul mi se-nvârte prin cap. Cântecul, glasul meu răsunând sub duș, glasul

descântecului răsună înăuntrul meu. Cu iuțeala unui reflex. Și se întâmplă, iute cât ai clipi.

Nash, trăsnind a ceapă, zice:

— E cam ciudat ce mă-ntrebi tu.

Își bagă în gură degetul cu care a învârtit prin mâncare.

Și gagica de la bar zice:

— Marty?

Și tipul cu favoriți care stătea într-o rână pe bar alunecă pe podea.

Nash se întoarce să se uite.

Gagica a îngenuncheat lângă tipul de pe podea, cu mâinile larg deschise deasupra reverelor în dungi, însă fără să le atingă, și zice: „Marty?”. Are unghiile vopsite cu ojă mov cu sclipici. Rujul ei mov este întins peste tot în jurul gurii tipului.

Și poate că tipul e într-adevăr bolnav. Poate că s-a înecat cu o cireașă. Poate că nu am mai ucis încă o dată.

Gagica se uită în sus, la Nash și la mine, cu fața lucindu-i de lacrimi, și zice:

— Știe cineva să facă masaj cardiac?

Nash își bagă din nou degetele în sosul de ceapă, iar eu pășesc peste cadavru, pe lângă gagică, îmi pun haina și mă îndrept spre ușă.

Capitolul 13

În redacția de știri, Wilson, de la secția Internațional, vrea să știe dacă l-am văzut azi pe Henderson. Baker, de la Cultură, zice că Henderson n-a sunat să anunțe că ar fi bolnav și nu răspunde acasă. Oliphant, de la Suplimente, zice:

— Streator, ai văzut chestia asta?

Îmi întinde un anunț tipărit, o reclamă care zice așa:

În atenția clienților French Salon

Zice: „V-ați confruntat cu hemoragii severe și cu răni ca urmare a unor recente tratamente cosmetice faciale?”.

Numărul de telefon nu l-am mai văzut până acum și, când sun, îmi răspunde o femeie:

— Biroul de avocatură Doogan, Diller și Dunne, zice.

Și închid.

Oliphant vine lângă biroul meu și zice:

— Că tot ești aici, ia zi ceva frumos despre Duncan.

Pun la cale un material, zice, un omagiu pentru Duncan, un portret frumos și o trecere în revistă a carierei lui, și au nevoie de fraze frumoase de la colegi. Cineva de la redacția artistică desenează un portret după fotografia de pe legitimația lui de serviciu.

— Dar zâmbind, zice Oliphant. Zâmbind și cu un chip mai uman.

Mai devreme, în timp ce mă întorceam la redacție de la barul de pe Third Avenue, mi-am numărat pașii. Ca să-mi ocup mintea cu ceva, am numărat 276 de pași până ce un tip într-o haină de piele neagră m-a împins la o trecere de pietoni și mi-a zis:

— Trezește-te, băi dobitocule. S-a pus verde.

Cât ai clipi, în timp ce stau cu ochii ațintiți în spinarea tipului în haină de piele, blestemul mi se-nvârte-n cap.

Și, traversând strada, tipul în haină neagră ridică piciorul ca să pășească peste bordura de pe trotuarul celălalt, dar nu reușește. Vârful pantofului se lovește de bordură, în aer; se prăbușește pe caldarâm, izbindu-l cu fruntea. Se aude ca și cum ai scăpa un ou pe pardoseala bucătăriei, dar un ou foarte, foarte mare, plin de sânge și de creier. Brațele zac întinse pe lângă corp. Vârfurile pantofilor negri atârnă un pic peste bordură, deasupra rigolei.

Pășesc peste el, numărând: 277, 278, 279...

La ultima intersecție înainte de redacție, trotuarul este blocat de o baricadă de garduri. Un polițist în uniformă albastră stă de partea cealaltă și dă din cap.

— Trebuie să vă întoarceți și să traversați. Trotuarul este închis. Se filmează, zice.

Iute ca un junghi, cele opt versuri ale cântecului mi se derulează în minte, în timp ce mă zgâiesc la insigna lui.

Ochii polițistului se dau peste cap până ce nu li se mai vede decât albul. Mănușa i se ridică spre piept, dar încremenește la jumătatea distanței; genunchii i se taie. Bărbia i se lovește așa de tare de marginea de sus a gardului, de se aude cum i se izbesc dinții. Din gură îi zboară ceva roz. E vârful limbii.

Număr în continuare – 345, 346, 347; salt un picior peste baricadă, apoi pe celălalt, și-mi văd de drum.

O femeie cu un walkie-talkie mi se pune în cale, cu o mână întinsă în față, ca să mă oprească. În secunda în care e gata să mă apuce de braț, dă ochii peste cap și deschide gura. Un fir de salivă i se scurge pe la colțul buzelor inerte; cade în

drumul meu, în timp ce din walkie-talkie se aude: „Jeanie? Jean? Pauză”.

În minte încă-mi mai răsună ultimele cuvinte ale blestemului.

Număr în continuare – 359, 360, 361 – și-mi văd de drum, printre oamenii care aleargă în cealaltă direcție. O femeie cu un exponometru atârnat de un șnur în jurul gâtului zice:

— A chemat cineva salvarea?

Lângă niște cărucioare de cumpărături pline cu gunoaie, în lumina reflectoarelor, stau mai mulți oameni îmbrăcați în zdrențe, tencuiți pe față, care beau apă din niște sticluțe albastre și-și lungesc gâtul în direcția din care vin eu. De-a lungul bordurii se aliniază camioane mari și rulote, între care plutește mirosul generatoarelor diesel. Peste tot zac pahare de carton pline pe jumătate cu cafea.

Număr în continuare – 378, 379, 380; sar peste baricada din capătul celălalt și-mi continui drumul. 412 pași sunt până în redacția de știri. În lift suntem deja mult prea înghesuiți. La etajul cinci un bărbat încearcă să-și mai facă și el loc înăuntru.

Iute cât ai zice pește, pe când stau storcit de peretele liftului, mintea mea scuipă descântecul cu o putere care-mi mișcă buzele la fiecare cuvânt.

Omul se uită la noi toți și pare să dea înapoi cu încetinitorul. Înainte să-l vedem căzut la podea, ușile se închid și începem să urcăm.

În redacția de știri, Henderson a fost dat dispărut. Oliphant apare în timp ce dau un telefon. Îmi povestește despre omagiul pentru Duncan. Îmi cere niște fraze. Îmi arată anunțul din ziar. Anunțul despre hemoragiile faciale de la French Salon. Oliphant mă întreabă când trebuie să apară următorul episod din materialul meu despre moartea în leagăn.

Ţin telefonul în mână. Număr în continuare – 435, 436, 437...

Îi spun doar atât, să nu mă calce pe nervi.

La telefon, o voce de femeie zice:

— Agenția Helen Boyle. Cu ce vă putem ajuta?

Și Oliphant zice:

— De ce nu-ncerci să numeri până la zece? zice Oliphant.

Detaliile legate de Oliphant ar fi următoarele: e gras și și-a lăsat amprentele maronii de transpirație pe foaia de ziar pe care mi-o arată. Parola de la calculatorul lui este „parola”.

Și zic: Am trecut de mult de zece.

Și vocea din telefon zice: „Alo?”.

Acopăr telefonul cu mâna și-i zic lui Oliphant că am impresia că a început să umble un virus. Probabil că de-aia a dispărut Henderson. Eu mă duc acasă, dar îi promit că trimit materialul.

Oliphant îmi șoptește:

— Termenul de predare e la ora patru, și se bate cu degetul peste ceas.

Și întreb la telefon: E cumva Helen Hoover Boyle la birou? Streator mă numesc, zic, și trebuie să mă întâlnesc urgent cu ea.

Număr – 489, 490, 491...

Vocea zice:

— Știe despre ce este vorba?

Mda, zic, dar o să spună că nu.

Trebuie să mă oprească înainte să ucid din nou, zic.

Și Oliphant dă înapoi doi pași, apoi întrerupe contactul vizual și se îndreaptă spre secția Suplimente. Număr – 542, 543...

Pe drumul spre agenția imobiliară, îi spun șoferului de taxi să mă aștepte în fața clădirii în care locuiesc, apoi o iau la fugă pe scări.

Pata maronie de pe tavan s-a mărit. Are aproximativ diametrul unui cauciuc de mașină, dar i-au crescut mâini și picioare.

Mă întorc la taxi și încerc să-mi pun centura de siguranță, dar e reglată prea strâns. Mă taie, mi se ridică burta peste ea, și o aud pe Helen Hoover

Boyle zicând: „Între două vârste. Un metru nouăzeci, cam vreo optzeci și cinci de kilograme. Caucazian. Castaniu; verzi”. O văd cum îmi face cu ochiul de sub balonul de păr roz.

Îi dau șoferului adresa agenției și-i spun că poate să meargă cu ce viteză vrea, numai să nu mă calce pe nervi.

În legătură cu taxiul, detaliile ar fi că pute. Bancheta e neagră și lipicioasă. E pur și simplu un taxi.

Am o mică problemă cu agresivitatea, zic.

Șoferul se uită la mine în oglinda retrovizoare și zice:

— Poate că ar fi bine să vă duceți la niște ședințe de terapie pentru agresivitate.

Și număr – 578, 579, 580...

Capitolul 14

După cum scrie în *Architectural Digest,* conacele mari înconjurate de grădini vaste și de grajduri sunt niște spații de locuit foarte bune. După cum scrie în *Town & Country,* șiragurile de perle mari sunt splendide. După cum scrie în *Travel & Leisure,* un iaht privat ancorat pe țărmurile însorite ale Mediteranei îți oferă relaxarea de care ai nevoie.

În sala de așteptare a Agenției Imobiliare Helen Boyle, astea sunt marile știri de care ai parte. Niște subiecte-bombă.

Pe măsuța de cafea sunt toate revistele astea pentru oameni cu bani. E și o canapea Chesterfleld cu spătarul mare, tapisată cu mătase în dungi roz. Măsuța din fața ei are picioare lungi de leu, care țin în gheare niște globuri de sticlă. Nu poți să nu te întrebi dacă mobilele astea nu au ajuns aici pe bucăți, fără mânerele de la sertare și ornamentele metalice. Au ajuns aici vândute ca rebuturi, iar Helen Hoover Boyle le-a pus din nou cap la cap.

O femeie tânără, de două ori mai tânără decât mine, stă la un birou sculptat stil Ludovic XIV și se uită la un radio cu ceas. Pe plăcuța de pe birou scrie „Mona Sabbat”. Lângă radioul cu ceas e o stație de emisie-recepție pe frecvența poliției, care pârâie.

La radioul cu ceas o femeie în vârstă țipă la o femeie tânără. Se pare că femeia tânără a rămas însărcinată fără să fie măritată, iar femeia în vârstă o face curvă și parașută. O curvă proastă, zice femeia în vârstă, din moment ce parașuta s-a tăvălit fără să-și ia măcar banul.

Femeia de la birou, tipa asta, Mona, închide stația de poliție și zice:

— Sper că nu vă deranjează. Mie îmi place emisiunea asta.

Obsedați de mass-media. Alergici la liniște.

La radioul cu ceas, femeia în vârstă îi zice curvei să găsească niște părinți adoptivi pentru copil, dacă vrea să nu-i distrugă viitorul, îi spune curvei să se maturizeze odată și să-și termine studiile de microbiologie, abia după aia să se mărite, dar până atunci să nu mai facă sex.

Mona Sabbat scoate de sub birou o pungă de hârtie maro și trage de-acolo ceva învelit în folie. Desface folia la un colț; începe să miroasă a usturoi și mirodenii.

La radioul cu ceas, curva gravidă nu se mai oprește din plâns.

Piatra te lovește și bățul te altoiește, dar și vorbele pot să rănească de moarte.

După cum scrie în *Town & Country,* corespondența personală frumos caligrafiată, pe hârtie de lux, este din nou foarte, foarte, foarte la modă. În *Estate* e un anunț care zice așa:

În atenția clienților clubului de călărie și polo
Bridle Mountain

Zice: „Ați contractat o infecție a pielii în timp ce călăreați?”.

Numărul de telefon nu l-am mai întâlnit până acum.

Femeia de la radio îi spune curvei să nu mai plângă.

Acesta este Fratele cel Mare, care cântă, dansează și te îndoapă, pentru ca mintea să nu-ți flămânzească niciodată într-atât încât să-nceapă să gândească.

Mona Sabbat își așază coatele pe birou și-și ține sendvișul în mâini, aplecându-se spre radio. Sună telefonul și răspunde, zicând:

— Agenția imobiliară Helen Boyle. Întotdeauna casa potrivită... Îmi pare rău, Stridie,

zice, ascult emisiunea cu doamna doctor Sara. Ne vedem la ritual, zice.

Femeia de la radio o face jigodie pe curva care plânge.

Coperta revistei *First Class* zice: „Pentru o zibelină faci moarte de om”.

Și, iute ca un sughiț, în timp ce ascult cu o ureche radioul și cu un ochi citesc revista, descântecul mi se derulează în gând.

Din radioul cu ceas nu se mai aude decât curva care plânge întruna.

În loc de femeia în vârstă – tăcere. Tăcerea de aur, atât de dulce. Prea desăvârșită ca să mai fi rămas cineva în viață.

Curva trage adânc aerul în piept și zice:

— Doamnă doctor? Doamnă doctor, zice, mai sunteți acolo?

Și se aude o voce gravă, care zice că Dr. *Sara Lowenstein Show* se confruntă momentan cu probleme tehnice. Vocea gravă își cere scuze. După o secundă bagă niște muzică dance.

Coperta revistei *Manor-Born* zice: „Diamantele devin un accesoriu cotidian”.

Îmi acopăr fața cu mâinile și gem.

Tipa asta, Mona, desface din nou folia de pe sendviș și mai ia o înghițitură. Închide radioul și zice:

— Nasol.

Pe dosul mâinilor și pe degete șerpuiesc liniile unui desen ruginiu, în henna; degetele ei, chiar și cel mare, sunt doldora de inele de argint. În jurul gâtului i se încolăcesc o puzderie de lănțișoare de argint, care dispar sub rochia portocalie. Pe piept, țesătura portocalie, creponată a rochiei formează o cocoașă peste grămada de pandantive de dedesubt. Părul îi este împletit în mii de șuvițe răsucite și de codițe rasta, roșii și negre, prinse peste cercei de argint filigranat. Ochii-i sunt ca de chihlimbar. Unghiile – negre.

O întreb dacă lucrează aici de mult.

— Adică, zice, socotind în timpul pământesc?

Și ia o cărticică în ediție de buzunar dintr-un sertar al biroului. Scoate capacul unui marker galben și deschide cartea.

O întreb dacă doamna Boyle discută despre poezii.

Și Mona zice:

— Adică Helen?

Da, a recitat vreodată vreo poezie? A dat vreodată telefon din biroul dânsei și a citit cuiva vreo poezie?

— Să nu mă înțelegeți greșit, zice Mona, dar doamna Boyle e mult prea interesată de aspectul material, nu știu cum să spun...

Trebuie să încep numărătoarea: 1, 2...

— Uitați, de exemplu, zice, când e foarte aglomerat, doamna Boyle mă ia în mașină cu dumneaei, ca să poată merge gratis pe banda de viteză. După aia, eu trebuie să schimb trei autobuze ca să ajung acasă. Mă-nțelegeți?

Număr: 4, 5...

— O dată, zice, am avut o discuție extraordinară despre puterea cristalelor. Am avut impresia că am stabilit în sfârșit o legătură, numai că după aia mi-am dat seama că vorbiserăm despre realități cu totul diferite.

Și mă ridic în picioare. Despăturesc o foaie de hârtie pe care am scos-o din buzunarul de la spate, îi arăt poemul și o întreb dacă îi sună cunoscut.

În cartea de pe biroul ei este o frază subliniată cu markerul care zice așa: „Magia înseamnă ajustarea energiei necesare pentru schimbările naturale”.

Parcurge poemul cu ochii ei de chihlimbar. Chiar deasupra decolteului portocaliu al rochiei, deasupra omoplatului drept, și-a tatuat trei steluțe negre. Stă picior peste picior în scaunul rotativ. E desculță, cu picioarele murdare; pe degetele mari are câte un inel de argint.

— Știu ce este, zice, și ridică mâna.

Înainte să strângă degetele, împăturesc hârtia și o bag la loc în buzunar.

Cu mâna încă în aer, întinde arătătorul spre mine și zice:

— Am auzit de așa ceva. E un descântec de adormire, nu?

În cartea de pe biroul ei este o frază subliniată cu markerul care zice așa: „Rezultatul ultim al morții este chemarea renașterii”.

De-a lungul blatului lustruit al biroului ei de cireș este o zgârietură lungă și adâncă.

Ce poate să-mi spună despre descântecele astea? o întreb.

— Toate cărțile le pomenesc – zice, și ridică din umeri –, dar se crede că s-au pierdut.

Ţine mâna întinsă, cu palma în sus, și zice:

— Mai arătați-mi-o o dată.

Și cum funcționează? o-ntreb.

Și ea își mișcă degetele.

Și eu dau din cap că nu. Cum de-i omoară pe alții, o-ntreb, dar nu și pe cel care-l rostește?

Și, lăsându-și puțin capul într-o parte, Mona zice:

— Cum de nu-l omoară pușca pe cel care apasă trăgaciul? E pe același principiu.

Își ridică brațele deasupra capului și se-ntinde, întorcându-și palmele spre tavan. Zice:

— Lucrurile astea nu funcționează ca o rețetă dintr-o carte de bucate. Nu ai cum să le diseci la microscopul electronic.

Rochia nu are mâneci, iar părul de la subsuorile ei e, desigur, castaniu-cenușiu.

Bun, zic, dar cum poate să acționeze asupra cuiva care nici măcar nu aude vraja? Mă uit la radio. Cum poate să funcționeze o vrajă dacă nici măcar nu o rostești cu voce tare?

Mona Sabbat oftează. Întoarce cartea deschisă cu fața în jos pe birou și-și pune markerul galben după ureche. Deschide un sertar al biroului și scoate un creion și un blocnotes, zicând:

— Chiar nu vă dați seama?

În timp ce scrie în blocnotes, zice:

— Pe vremea când eram catolică, cu ani în urmă, puteam să zic un „Ave Maria” în șapte secunde. Puteam să zic un „Tatăl nostru” în nouă secunde. Când faci atâta penitență câtă am făcut eu, devii foarte rapid. Când ai ajuns să fii atât de rapid, zice, nici măcar nu mai e vorba de cuvinte, dar tot rugăciune este. O vrajă nu face altceva decât să concentreze o intenție, zice.

Și o zice încet, accentuând fiecare cuvânt, apoi face o mică pauză. Zice, privindu-mă fix:

— Dacă intenția celui care rostește este suficient de puternică, obiectul vrăjii va adormi, oriunde s-ar afla.

Cu cât ai înmagazinat mai multă emoție, zice, cu atât este mai puternică vraja. Mona Sabbat mijește ochii și zice:

— Când ați pus-o ultima oară?

Acum aproape două decenii, dar asta nu i-o mai zic.

— Părerea mea, zice, e că dumneavoastră sunteți ca un butoi cu pulbere gata să explodeze. Sunteți plin de furie. De amărăciune. Cam așa ceva.

Se oprește din scris și răsfoiește prin cartea subliniată. Se oprește la o pagină, citește un pic, apoi dă la altă pagină.

— Un om echilibrat, zice, un om normal ar trebui să citească descântecul cu voce tare ca să adoarmă pe cineva. Citește în continuare, încruntă sprâncenele și zice: Dacă nu sunteți pregătit să vă confruntați cu problemele dumneavoastră reale, niciodată nu o să vă puteți controla.

O întreb dacă toate astea le spune din carte.

— Majoritatea sunt de la doamna doctor Sara, zice.

Și-i zic că descântecul are un efect mai puternic decât acela de a adormi oamenii.

— Cum adică? zice.

Adică îi omoară. Ești sigură, zic, că n-ai văzut-o niciodată pe Helen Boyle cu o carte care se chema *Versuri și poezii din lumea-ntreagă*?

Mâna deschisă a Monei Sabbat cade pe birou și apucă sendvișul învelit în folie. Mușcă un dumicat, cu privirea ațintită la radioul cu ceas.

— Adineauri, la radio, zice Mona, așa ceva ați făcut?

Dau din cap că da.

— Ați obligat-o pe doamna doctor Sara să se reîncarneze?

O rog s-o sune odată pe Helen Hoover Boyle, și poate că o să stăm de vorbă.

Pagerul meu începe să bipăie.

Și ființa asta, Mona, zice:

— Deci ziceți că Helen folosește același descântec?

Mesajul de pe pagerul meu zice să-l sun pe Nash. Pagerul zice că e important.

Nu am nici o dovadă, zic, dar doamna Boyle îl știe. Am nevoie de ajutorul ei ca să-l pot controla. Ca să mă pot controla.

Și Mona Sabbat se oprește din scris și rupe pagina. O ține între noi, la jumătatea distanței, și zice:

— Dacă doriți cu adevărat să învățați cum să controlați puterea asta, trebuie să veniți la un ritual vrăjitoresc New Age.

Flutură hârtia spre mine și zice:

— Avem mai mult de o mie de ani de experiență într-o singură cameră.

Și deschide stația de emisie-recepție a poliției.

Iau hârtia. E o adresă, cu dată și oră.

Stația de poliție zice: „Unitatea Bravo-nouă, cod 914, la clădirea Loomis Place, unitatea 5D, vă rog”.

— Profunzimea mistică a acestei cunoașteri nu poate fi dobândită într-o viață de om, zice.

Își ia sendvișul și îndepărtează din nou folia.

— A, zice, și să aduceți și ceva cald de mâncare, ce vă place dumneavoastră, dar fără carne.

Și stația de poliție zice: „Recepție?”.

Capitolul 15

Helen Hoover Boyle își scoate telefonul din poșeta albă cu verde care-i atârnă de umărul ascuțit. Scoate o carte de vizită și-și plimbă ochii de la carte la telefon, formând un număr; butonașele verzi se aprind în penumbră. Verde aprins pe fondul roz al unghiei ei. Cartea de vizită are chenar aurit.

Își îngroapă telefonul în părul roz, adânc. Zice în telefon:

— Da, sunt pe undeva prin minunatul tău magazin și mă tem că nu o să reușesc să găsesc ieșirea singură.

Se apleacă spre eticheta unui șifonier de două ori mai înalt decât ea. Zice în telefon:

— Sunt lângă... – și citește – un șifonier neoclasic în stil Adam, cu cartușe în arabescuri din bronz aurit.

Se uită la mine și-și dă ochii peste cap. Zice în telefon:

— Pe etichetă scrie șaptesprezece mii de dolari.

Își scoate picioarele din pantofii verzi cu tocuri înalte și stă cu tălpile direct pe podeaua de ciment, în ciorapii ei albi, transparenți. Nu e albul acela care te duce cu gândul la lenjerie. E mai degrabă albul pielii de dedesubt. Din cauza ciorapilor, arată ca și cum ar avea degetele palmate.

Fusta de la costumul pe care-l poartă e ajustată pe talie. E verde, dar nu verde-lămâie, ci mai degrabă verdele unei prăjituri cu lămâie. Nu verde-avocado, ci mai degrabă verde ca o supă de avocado ornată cu o feliuță de lămâie subțire ca o foaie de hârtie, servită rece ca gheața într-o farfurie de supă din porțelan galben de Sèvres.

Este verde ca postavul verde al unei mese de biliard sub bila galbenă cu numărul unu, nu sub bila roșie cu numărul trei.

O întreb pe Helen Hoover Boyle ce-i codul 914.

Și ea zice:

— Un cadavru.

Și eu zic că așa mă gândeam și eu.

Zice în telefon:

— Acuma trebuie s-o iau la stânga sau la dreapta de la șifonierul Hepplewhite din trandafir sculptat cu motive vegetale și capitonat cu mătase patinată?

Acoperă telefonul cu mâna și se apleacă spre mine, zicându-mi:

— N-o cunoașteți pe Mona, zice. Părerea mea e că la petrecerile ei de vrăjitoare nu o să vezi altceva decât niște hipioți care dansează în pielea goală în jurul unui pietroi plat.

Privit de aproape, părul ei nu mai are aceeași culoare roz omogenă. Fiecare buclă este de un roz mai deschis pe exterior, cu nuanțe rumene, oranj, portocalii, aproape roșii în adâncime.

În telefon zice:

— Deci dacă trec de fotoliul de satin în stil Cromwell, placat cu fildeș, înseamnă că am ajuns prea departe. Am înțeles.

Îmi zice:

— Doamne, de ce i-oți fi zis Monei? Mona o să-i zică prietenului ei și n-o să mai scăpăm în veci.

Labirintul de mobile maronii, roșcate și negre, împestrițat de aur și oglinzi, se înghesuie în jurul nostru.

Cu o mână își răsucește solitarul de pe mâna cealaltă. Diamantul este masiv și colțuros. Îl învârte până îi ajunge în palmă, apasă cu palma deschisă pe tăblia șifonierului și scrijelește o săgeată cu vârful îndreptat spre stânga.

Sapă o cărare prin istorie.

În telefon zice:

— Îți mulțumesc din suflet.

Îi închide clapeta și-l strecoară la loc în geantă.

Mărgelele de la gâtul ei sunt dintr-o piatră verde, intercalate cu mărgele de aur. Sub ele poartă șiraguri de perle. N-am mai văzut în viața mea asemenea bijuterii.

Își bagă picioarele în pantofi și zice:

— Am impresia că de-acum înainte o să am de furcă să vă țin departe de Mona.

Își tapează părul roz peste ureche și zice:

— Veniți după mine.

Cu palma deschisă, scrijelește o săgeată pe tăblia unei mese. O măsuță de joc Sheraton cu incrustații de alamă filigranată, după cum scrie pe etichetă.

Acum nu mai e decât un hârb.

Mergând înainte, Helen Hoover Boyle zice:

— Ar fi fost mai bine dac-ați fi lăsat baltă toată chestia asta. Chiar nu e treaba dumneavoastră, zice.

Pentru că sunt doar un reporter, asta vrea să spună de fapt. Pentru că sunt un reporter care nici măcar nu are cum să facă publică povestea pe care o investighează. Pentru că, în cel mai bun caz, asta înseamnă că sunt un voyeur. Un vultur hoitar, în cel mai rău caz.

Se oprește în fața unui garderob imens cu uși de oglinzi; îmi văd reflexia exact deasupra umărului ei. Își deschide poșeta și scoate un mic tub auriu.

— Exact asta am vrut să spun, zice.

Eticheta zice că e o piesă franțuzească în stil egiptean, cu panouri de mucava ornate cu frunze de palmier și festonate cu curelușe policrome.

În timp ce se uită în oglindă, răsucește tubul auriu până iese din el un ruj roz.

Și, din spatele ei, zic: Dar nu cumva eu însemn ceva mai mult decât slujba pe care o am?

Poate că nu sunt cine știe ce prădător bidimensional care profită de o situație interesantă.

Nu-mi dau seama de ce, dar îmi vine în minte Nash.

Poate că am observat cartea de la bun început, zic, pentru că am avut și eu un exemplar. Poate că am avut și eu o soție și o fetiță. Ce-ați zice dacă ați afla că le-am citit nenorocita aia de poezie într-o seară, ca să le adorm? Ipotetic vorbind, desigur – dacă le-am ucis? zic. Ăsta e genul de îndreptățiri de care are nevoie?

Își întinde buzele în sus și în jos, ca să atingă cu rujul rujul care e deja pe ele.

Mă apropii de ea cu un pas, șchiopătând, și o întreb: Oare acum sunt suficient de rănit în ochii ei?

Își ține umerii drepți și-și freacă buzele între ele. Și le deschide încet; rămân lipite până în ultimul moment.

Deie Domnul ca nimeni să nu sufere vreodată așa cum suferă Helen Hoover Boyle.

Și zic: Poate că și eu am pierdut totul, ca și ea.

Și răsucește rujul la loc. Își pune rujul în poșetă și se întoarce cu fața la mine.

Stând dreaptă, strălucitoare și calmă, zice:

— Ipotetic vorbind?

Și-mi lățesc fața într-un zâmbet și zic: Desigur.

Sprijinindu-se cu palma de șifonier, scrijelește o săgeată cu vârful spre dreapta și pornește, încet, trecându-și mâna de-a lungul zidului de bufete și șifoniere cernite și lustruite, distrugând tot ce atinge.

În timp ce mă conduce, zice:

— V-ați pus vreodată problema de unde vine poemul?

Din Africa, zic, stând chiar în spatele ei.

— Dar cartea de unde a fost luată? zice. Mergând agale, pe lângă panoplii, dulăpioare și

suporturi pentru crinoline, zice: Vrăjitoarele își numesc colecția de vrăji *Cartea umbrelor*.

Versuri și poezii din lumea-ntreagă a fost publicată acum douăzeci de ani, îi zic. M-am interesat și eu cât de cât. Cartea a avut un tiraj de cinci sute de exemplare. Editura, KinderHaus Press, a dat faliment intre timp, iar plăcile tipografice și drepturile de reeditare aparțin cuiva care le-a cumpărat de la moștenitorii autorului. Autorul a decedat fără vreo cauză aparentă acum vreo trei ani. Nu știu dacă asta aduce cartea în domeniul public. Nu am reușit să aflu cine deține drepturile acum.

Și Helen Hoover Boyle se oprește din scrijelit, la jumătatea unei oglinzi mari, cu margini șlefuite, și zice:

— Eu dețin drepturile. Și știu unde vreți să ajungeți. Am cumpărat drepturile acum trei ani. Am reușit să găsesc, prin angrosiști, vreo trei sute de exemplare din tirajul inițial și le-am ars pe toate. Dar nu asta e problema, zice.

Sunt de acord. Problema e să găsim ultimele cărți care au mai rămas și să oprim dezastrul. Să limităm pagubele. Problema e să găsim noi înșine o cale de a-l uita. Poate că așa ceva pot să ne învețe Mona Sabbat și grupul ei.

— Vă rog eu, zice Helen, doar nu aveți de gând în continuare să vă duceți la petrecerea ei vrăjitorească?! Ce-ați reușit să aflați despre autorul cărții? zice.

Numele lui era Basil Frankie și nu se poate spune nimic interesant despre el. Găsea texte din domeniul public și le aduna în antologii. Vechi sonete medievale, *limerick*-uri licențioase, poezioare pentru copii. Pe unele le-a scos din fel de fel de cărți vechi. Pe altele le-a luat de pe Internet. Nu era foarte pretențios. Trântea în cărțile lui tot ce putea găsi gratis.

— Dar care e sursa poemului care ne interesează pe noi? zice.

Habar n-am. Probabil că vreo carte veche care încă mai zace într-o cutie pe undeva, printr-o casă, prin cine știe ce pivniță.

— Nu în casa lui Frankie, zice Helen Hoover Boyle. I-am cumpărat întreaga proprietate. Gunoiul din bucătărie încă mai era sub chiuvetă, lenjeria lui era împăturită în sertarele de la șifonier și așa mai departe. Nu era acolo.

Și – nu pot să n-o întreb – tot ea l-a și omorât?

— Ipotetic vorbind, zice, presupunând că mi-am ucis soțul după ce mi-am ucis și fiul, n-ar fi normal să fi fost cam furioasă că un plagiator imbecil, puturos, iresponsabil și lacom a aruncat o bombă care a distrus tot ce-am iubit?

Dar tot așa cum, ipotetic vorbind, ar fi putut să-i ucidă pe soții Stuart.

— Ideea e, zice, că această *Carte a umbrelor* încă mai există pe undeva.

Sunt perfect de acord. Și trebuie să o găsim și s-o distrugem.

Și Helen Hoover Boyle zâmbește cu zâmbetul ei roz.

— Cred că glumiți, zice. Nu-i destul să ai putere de viață și de moarte. Nu sunteți curios ce alte poeme mai sunt prin cartea aia?

Iute cât ai clipi din ochi, lăsându-mă pe piciorul sănătos și privind-o fix, zic nu.

— Poate aflați secretul nemuririi, zice.

Și eu zic nu.

Și ea zice:

— Poate aflați cum să faceți pe altcineva să vă iubească.

Nu.

Și ea zice:

— Poate aflați cum să prefaceți pietrele în aur.

Și eu zic nu și fac stânga-mprejur.

— Poate reușiți să aduceți pacea în lume, zice.

Și eu zic nu și pornesc printre zidurile de dulapuri și cufere. Printre baricadele de scrinuri de colecție și tăblii de pat, mă angajez într-un alt canion de mobile.

În spatele meu, Helen strigă:

— Poate aflați cum să prefaceți țărâna în pâine.

Și eu îmi continui drumul, șchiopătând.

Și ea strigă:

— Unde vă duceți? Ieșirea e pe-aici.

În dreptul unei vitrine irlandeze cu frontonul spart cotesc la dreapta. În dreptul unui dulăpior Chippendale negru de lac japonez cotesc la stânga.

În spatele tuturor acestora, vocea ei zice:

— Poate reușiți să-i însănătoșiți pe cei bolnavi. Poate reușiți să-i vindecați pe ologi.

În dreptul unui bufet belgian cu cornișă ornată cu sfere și stâlpișori cotesc la dreapta, apoi la stânga, în dreptul unei vitrine edwardiene pentru colecții, cu panouri din sticlă de Boemia.

Și vocea care mă urmărește zice:

— Poate reușiți să curățați mediul înconjurător și să transformați lumea într-un paradis.

O săgeată scrijelită pe o măsuță de ceai indică o direcție, deci eu o iau în cealaltă.

Și vocea zice: Poate reușiți să produceți la nesfârșit energie nepoluantă.

Poate reușiți să călătoriți în timp ca să preîntâmpinați tragediile. Ca să învățați. Ca să cunoașteți tot felul de oameni.

Poate reușiți să le oferiți oamenilor vieți împlinite și fericite.

Poate că nu e suficient să șchiopătați printr-un apartament zgomotos pentru tot restul vieții.

În dreptul unui paravan brodat, o săgeată indică o direcție, deci o iau în cealaltă.

Pagerul îmi sună din nou; e Nash.

Și vocea zice: Dacă puteți să omorâți un om, poate reușiți, la fel de bine, să-l aduceți înapoi.

Poate că asta e o a doua șansă care mi se oferă.

Vocea zice: Poate că nu ajungi în iad pentru lucrurile pe care le faci. Poate ajungi în iad pentru lucrurile pe care nu le faci. Pentru lucrurile pe care nu le termini.

Pagerul îmi sună din nou și zice că e un mesaj important.

Și eu îmi văd de drum, șchiopătând.

Capitolul 16

Nash stă la bar. Stă singur, la o măsuță din spate, în întunericul luminat doar de o lumânare mică de pe masă, și-i zic: Da, i-am primit miile de mesaje pe pager. Ce-i așa de important? îl întreb.

Pe masă e un ziar împăturit. Titlul de pe prima pagină zice:

Șapte persoane ucise de o epidemie necunoscută

Subtitlul zice:

Se pare că un respectat ziarist local și lider de opinie este prima victimă

Trebuie să văd și eu la cine se referă. Este vorba de Duncan, și se vede treaba că, pe numele mic, îl chema Leslie. Nu-i greu de ghicit de unde au luat partea cu „respectat”. Și cu „lider de opinie”.

Nu prea mai ține ideea cum că ziaristul nu are nimic în comun cu știrea.

Nash bate cu degetul în ziar și zice:

— Vezi chestia asta?

Și-i zic că am lipsit de la birou toată după-amiaza. Și, fir-ar să fie, am uitat să trimit materialul cu moartea în leagăn. Mă uit pe prima pagină și mă văd și pe mine citat. Duncan nu a fost pentru mine doar un redactor, zic eu acolo, doar un mentor. Leslie Duncan a fost pentru mine ca un părinte. Al dracului să fie Oliphant, cu mâinile lui transpirate.

Iute ca un fior, înghețându-mi șira spinării, descântecul mi se învârte în gând, iar numărul victimelor crește. Probabil că Oliphant cade pe

podea sau alunecă din scaun. Iată că problemele mele cu agresivitatea explodează din nou.

Nu contează câți oameni mor, căci nimic nu se schimbă.

Nash are în față o farfurie de carton goală, în care nu au mai rămas decât niște ghemotoace de hârtie cerată și niște dâre galbene de salată de cartofi; răsucește în palme un șervețel, din care face o funie lungă și groasă și, privindu-mă peste lumânare, zice:

— În după-amiaza asta l-am cules pe tipul de la tine din bloc. Ne-au luat-o înainte gândacii de bucătărie și pisicile tipului, zice, așa că mare lucru nu ne-a mai rămas de autopsiat.

Nash zice că tipul pe care l-am văzut căzând aici azi-dimineață, tipul cu favoriți și mobil, l-a lăsat mască pe legist. Plus că după aia încă trei oameni au murit subit de-aici și până la ziar.

— Și după aia au mai găsit unul în clădirea ziarului, zice. Mort în timp ce aștepta liftul.

Zice că legistul crede că toți ăștia e posibil să fi murit din aceleași cauze. Ei spun c-ar fi vorba de o epidemie, zice Nash.

Dar poliția crede c-ar fi mai degrabă vorba de un medicament, ceva, zice. Succinilcolină, probabil, ori că și-au administrat-o singuri, ori că le-a injectat-o cineva. E un agent neuromuscular inhibitor. Te relaxează atât de mult, că poate să ți se oprească respirația și să mori de anoxie.

În legătură cu femeia, cea din spatele baricadei de la filmări, care a venit în fugă cu mâna întinsă ca să mă oprească, cea cu walkie-talkie, detaliile ar fi că avea părul lung și negru și un tricou mulat peste niște țâțe ferme. Avea un curuleț destul de mișto și blugi strimți. Se prea poate să fi consumat actul nupțial cu Nash în drum spre spital.

O nouă cucerire.

Nash e arzoi să-mi spună ceva ce n-am nici un chef să aflu.

— Dar cred că poliția se înșală, zice.

Nash plesnește flacăra luminării cu șervețelul răsucit, iar flacăra tresaltă și scoate un fuior de fum negru. Flacăra revine la normal și Nash zice:

— Dacă ai de gând să te ocupi de mine așa cum ai făcut-o și cu ăilalți, zice, vreau să-ți spun că am scris o scrisoare în care explic totul și am lăsat-o la un prieten; zic acolo tot ce știu până în clipa de față.

Și zâmbesc și-l întreb ce vrea să spună. Ce anume știe?

Și Nash ține vârful hârtiei răsucite deasupra flăcării și zice:

— Știu că tu te gândeai că vecinul tău murise. Știu că am văzut un tip murind subit în barul ăsta în timp ce te uitai la el și că au mai murit patru oameni când te-ai întors la serviciu și ai trecut pe lângă ei.

Vârful hârtiei devine maroniu, iar Nash zice:

— E clar că nu-i cine știe ce, dar e ceva mai mult decât știe poliția în clipa asta.

Vârful se aprinde dintr-odată, cu o flacără mică, iar Nash zice:

— Poate că restul o să-l lămurești tu la poliție.

Flacăra crește; e suficient de multă lume de față ca să observe cineva până la urmă. Nash stă aici și aprinde un foc într-un bar; cineva o să cheme poliția.

Și-i zic că a luat-o razna.

Făclia se face tot mai mare.

Barmanul se uită la noi, la torța lui Nash, care devine tot mai scurtă.

Nash stă și se uită cum focul pe care-l ține în mână îi scapă de sub control.

Simt căldura pe buze și fumul în ochi.

Barmanul strigă:

— Alo! Ia potoliți-vă acolo!

Și Nash apropie șervețelul în flăcări de hârtia cerată și farfuria de carton de pe masă.

Și-l apuc de încheietură, de manșeta halatului mânjită cu mușțar și de pielea flască și moale, și-i spun bine, zic, potolește-te, bine?

Îi zic că trebuie să-mi promită că n-o să spună niciodată.

Și, ținând între noi făclia care încă mai arde, Nash zice:

— Promit.

Capitolul 17

Helen se plimbă cu un pahar de vin în mâna, aproape gol; pe fund nu mai e decât o părere de roșu.

Și Mona zice:

— De unde-ai scos aia?

— Băutura? zice Helen.

Poartă o haină groasă dintr-o blană în diferite nuanțe de brun, înspicată cu alb. E descheiată și dedesubt se vede un costum albastru-stins. Soarbe ultimele picături de vin și zice:

— De pe bar am luat-o. De-acolo, de lângă castronul cu portocale și statueta de alamă.

Și Mona își înfige amândouă mâinile în codițele roșii și negre și-și apasă creștetul capului.

— Ăla e altarul! zice.

Arată cu degetul spre paharul gol și zice:

— Ai băut ofranda mea pentru Zeiță!

Helen înfige paharul gol în palma Monei și zice:

— Păi ce-ar fi să-i mai aduci o ofrandă Zeiței, dar dublă?

Suntem în apartamentul Monei, unde toate mobilele sunt mutate într-un mic *patio* din spatele unul glasvand culisant, acoperite cu o folie groasă de plastic. În urma lor a rămas un salon gol, în care se deschide o cămăruță, unde ar trebui să fie sufrageria. Pereții și covorul de lână sunt bej. Castronul cu portocale și statueta de alamă reprezentând o chestie hindusă care dansează sunt așezate pe consola șemineului, iar în jurul lor sunt presărate margarete galbene și garoafe roz. Întrerupătoarele sunt mascate cu bandă adezivă, ca să nu poată fi folosite. Mona are, în schimb, pe podea niște pietre plate, pe care a așezat lumânări, lumînări mov și albe, unele aprinse, altele nu.

Lumânări aprinse mai sunt și în șemineu. Din conurile de tămâie brună de pe pietrele cu lumânări se ridică fuioare de fum alb.

Singura lumină adevărată se vede atunci când Mona deschide frigiderul sau cuptorul cu microunde.

De dincolo de pereți se aud cai nechezând și salve de tun. Una din două: ori e vorba de vreo frumusețe a Sudului, dârză și aprigă, ce ține piept armatei unioniste care asediază apartamentul de alături, ori cineva a dat televizorul prea tare.

Prin tavan străbate până la noi sunetul unei sirene de pompieri și se aud țipete de oameni, pe care ar trebui să nu le băgăm în seamă. Apoi împușcături și scrâșnete de cauciucuri, și trebuie să ne prefacem că nu ne deranjează. Nu au nici o semnificație. Sunt de la televizor. O explozie răsună de sus. O femeie imploră să nu fie violată. Nu e ceva real. E doar un film. În cultura noastră se tot strigă „Lupul!”.

Oamenii ăștia obsedați de dramă... Alergici la calm...

Cu unghiile ei negre, Mona apucă paharul gol de vin, cu buza mânjită de rujul roz al lui Helen, și se duce desculță în bucătărie, îmbrăcată într-un halat de baie alb, flaușat.

Se aude soneria.

Mona se întoarce, traversând salonul. Așezând un alt pahar de vin roșu pe consolă, zice:

— Nu mă face de râs de față cu ceilalți vrăjitori!

Și deschide ușa.

În prag stă o femeie scundă, care poartă ochelari cu ramă groasă, de plastic negru. Femeia poartă mănuși de bucătărie și ține în mâini o caserolă.

Eu am cumpărat o cutie de salată de fasole. Helen a adus paste de la Chez Chef.

Femeia cu ochelari își șterge saboții pe covorașul de la intrare. Se uită la Helen și la mine

și zice:

— Ai musafiri, Coacăză.

Și Mona se lovește peste tâmplă cu încheietura palmei și zice:

— Asta eu sunt. Ăsta e numele meu de vrăjitoare, adică. Coacăză. Vrabie, zice, ți-l prezint pe domnul Streator.

Și Vrabie dă din cap.

Și Mona zice:

— Și șefa mea...

— Șinșila, zice Helen.

Cuptorul cu microunde începe să țiuie, și Mona o conduce pe Vrabie în bucătărie. Helen se duce la consolă și ia o gură de vin.

Se aude soneria. Și Mona ne strigă din bucătărie să deschidem noi.

Acum e un puști cu plete blonde și cu țăcălie roșcată, care poartă pantaloni gri de trening și tricou. Are o oală sub presiune cu capac de sticlă. Peste buză a curs ceva maroniu și lipicios; dosul capacului de sticlă e aburit de condens. Pășește înăuntru și-mi dă oala. Își dă jos tenișii și-și trage tricoul peste cap, zburlindu-și pletele. Își pune tricoul peste oala pe care o țin în mâini și-și ridică piciorul, ca să-și dezbrace pantalonii de trening, mai întâi un crac, apoi celălalt. Își pune pantalonii la mine-n brațe și se proțăpește cu mâinile-n șold, în pula goală.

Helen își încheie haina și dă pe gât ce-a mai rămas din vin.

Oala e grea și fierbinte; simt un miros de zahăr ars și de brânză de soia – sau o fi mirosul pantalonilor murdari.

Și Mona apare lângă noi și zice:

— Stridie! Îmi ia oala și hainele, zicând: Stridie, ți-l prezint pe domnul Streator. Prietenul meu, Stridie.

Și puștiul își dă părul din ochi și se uită la mine. Zice:

— Coacăză crede că știi un descântec.

Pula i se termină cu stalactita roz pe care o formează prepuțul zbârcit. Vârful e perforat de un inel de argint.

Și Helen îmi aruncă o privire, zâmbind, dar cu dinții încleștați.

Puștiul ăsta, Stridie, apucă poalele halatului flaușat al Monei și zice:

— Mamă, da' ce de haine ai pe tine!

Se apleacă peste oală și o sărută.

— Noi practicăm nuditatea rituală, zice Mona, cu ochii în podea. Roșește și face un semn cu oala, zicând: Stridie, dânsa e doamna Boyle, șefa mea.

În legătură cu Stridie, detaliile ar fi următoarele: părul i-e zburlit și arată ca un pin lovit de trăsnet, blond, cu vârfurile despicate, sculat în toate părțile. Are un corp tânăr, cu membre care par segmentate – musculoase, dar subțiri la încheieturi, la genunchi, coate și talie.

Helen îi întinde mâna și Stridie o apucă, zicând:

— Inel cu peridot...

Stă în picioare, gol și tânăr, și ridică mâna lui Helen până în dreptul feței. Stă în picioare, bronzat și musculos, și-și plimbă privirea de la inel, de-a lungul brațului, până îi întâlnește ochii și zice:

— O piatră atât de pătimașă i-ar apăsa pe mulți cu puterea ei.

Și sărută inelul.

— Noi practicăm nuditatea rituală, zice Mona, dar nu trebuie să vă simțiți obligați. Chiar nu trebuie, să știți.

Dă din cap spre bucătărie și zice:

— Stridie, hai să mă ajuți un pic.

— Hainele înseamnă lipsă de onestitate în cea mai pură formă.

Zâmbește cu jumătate de gură, îmi face cu ochiul și zice:

— Ce cravată simpatică, tati!

Și încep să număr: 1, 2, 3...

Când Mona se duce în bucătărie, Helen se întoarce spre mine și zice:

— Nu-mi vine să cred că i-ați mai spus cuiva!

Se referă la Nash.

N-am avut încotro. De altfel, nu se mai găsește nici un exemplar al poemului, i-am zis că pe al meu l-am ars și că am ars toate exemplarele pe care le-am mai găsit. De Helen Hoover Boyle sau de Mona Sabbat nu știe. Nu are cum să se folosească de informație.

Bun, deci mai există câteva zeci de exemplare în bibliotecile publice. Poate că putem să le dăm de urmă și să eliminăm pagina 27 și în timpul ăsta să căutăm și sursa originală.

— *Cartea umbrelor*, zice Helen.

Ceaslovul, cum îi spun vrăjitoarele. Cartea de vrăji. Toate puterile de pe lume.

Se aude soneria, și apare încă un bărbat care își dă jos pantalonii rufoși, se dezbracă de tricou și ne spune că-l cheamă Arici. În legătură cu Arici, detaliile ar fi că-i tremură pielea care-i atârnă pe brațe, pe piept și pe fund. Părul pubian îi seamănă izbitor cu cele două fire creț care mi-au rămas lipite în palmă după ce am dat mâna.

Mâna lui Helen se retrage în manșetă; se duce la consolă, ia o portocală de pe altar și începe s-o curețe de coajă.

Sosește un bărbat pe nume Bursuc, cu un papagal adevărat pe umăr. Sosește o femeie pe nume Clematită. Sosește Campanulă. Sună la ușă Sticlete. Pe urmă Oposum. Pe urmă sosește cineva pe nume Linte, sau cineva aduce niște linte, nu e foarte clar. Helen mai bea o ofrandă. Mona apare din bucătărie, cu Stridie, dar fără halat.

Lingă ușa de la intrare e un morman de haine murdare; Helen și cu mine suntem singurii care mai au hainele pe ei. În adâncurile mormanului sună un telefon, iar Vrabie scormonește după el. Purtând doar ochelarii cu ramă neagră, cu sânii

atârnându-i în timp ce se apleacă peste morman, Vrabie răspunde la telefon:

— Biroul de avocatură Dormer, Dingus și Diggs... Descrieți-mi eczema, vă rog, zice.

Îmi ia ceva timp până s-o recunosc pe Mona doar după chip și după grămada de lănțișoare de la gât. Nu-i frumos să fii văzut uitându-te și în altă parte, dar părul ei pubian este ras. Din față, șoldurile formează două paranteze perfecte, între care se desenează acel V ras. Dintr-o parte, sânii par să se întească, încercând să atingă lumea cu sfârcurile roz. Din spate, șalele i se despart în două fese tari, și eu continui să număr: 4, 5, 6...

Stridie aduce o cutie albă de carton.

O femeie pe nume Caprifoi, care poartă doar o basma albă, vorbește despre viețile anterioare.

Și Helen zice:

— Dar nu vi se pare că reîncarnarea este doar o altă formă de amânare?

Deci când mâncăm? întreb. Și Mona zice:

— Doamne, parc-ați fi taică-meu!

O întreb pe Helen cum face de se abține să nu-i omoare pe toți.

Helen ia încă un pahar de vin de pe consolă, zicând:

— Toți ăștia de-aici – le-ai face un bine dacă i-ai omori.

Bea jumătate și-mi dă mie restul.

Tămâia miroase a iasomie și toată încăperea miroase a tămâie.

Stridie vine în mijlocul camerei, ținând cutia de carton deasupra capului, și zice:

— Deci, cine a adus voma asta?

E salata mea de fasole.

Și Mona zice:

— Haide, Stridie, te rog!

Și, ținând cutia de mânerul ei de sârmă, abia prins cu două degete, Stridie zice:

— „Fără carne” înseamnă ceva care nu are carne. Acu’ hai, ciripiți! Care a adus asta?

Părul de sub brațul său ridicat e portocaliu deschis. La fel e și în partea cealaltă, jos.

E doar salată de fasole, zic.

— Cu? zice Stridie și scutură cartonul.

Cu nimic.

În cameră este atâta liniște, că se aude de alături bătălia de la Gettysburg. Din apartamentul de sus se aude un depresiv care cântă la chitară o melodie folk. Un actor țipă, un leu rage și din văzduh șuieră bombele.

— Cu sos Worcestershire, zice Stridie. Deci anșoa. Deci carne. Deci cruzime și moarte.

Ţine cutia cu o mână și arată spre ea cu mâna cealaltă, zicând:

— Asta merge direct în veceu, acolo unde i-e locul.

Și număr: 7, 8...

Vrabie le dă tuturor niște pietricele rotunde, dintr-un coș pe care-l duce într-o mână. Îmi dă și mie una. E cenușie și rece; zice:

— Ţineți-o în mână și intrați pe lungimea de undă a energiei ei, ca să fim pe aceeași lungime de undă pentru ritual.

Se aude apa trasă la toaletă.

Papagalul de pe umărul lui Bursuc își tot răsucește capul în stânga și-n dreapta și-și smulge penele. După care pasărea își dă capul pe spate și înghite fiecare pană cu mișcări bruște, spasmodice. În locurile de unde penele au fost jumulite pielea e înroșită și buboasă. Omul, Bursuc, are pe umăr un prosop împăturit de care să se agațe papagalul, și prosopul e pătat la spate cu găinaț galben. Pasărea smulge o altă pană și o mănâncă.

Vrabie îi dă o piatră lui Helen, care o strecoară în geanta de culoare albastru-stins.

Iau paharul de vin din mâna ei și-l dau pe gât. În ziarul de azi zice că omul de la lift, omul căruia i-am sortit moartea, avea trei copii, toți sub șase ani. Polițistul pe care l-am omorât își întreținea părinții bătrâni, ca să nu ajungă la azil. Adoptase

un copil, împreună cu soția lui. Era antrenor de fotbal, la juniori. Femeia cu walkie-talkie era însărcinată în două săptămâni.

Mai beau din vin. Are gust de ruj roz.

În ziarul de azi e un anunț care zice:

În atenția posesorilor de veselă din porțelan Dorsett

Textul anunțului zice: „Dacă aveți stări de greață sau diaree după ce ați luat masa, vă rugăm să sunați la numărul de mai jos”.

Stridie îmi zice:

— Coacăză crede că ai omorât-o pe doamna Sara, da’ eu cred că n-ai tu habar de dintr-astea.

Mona se întinde ca să așeze o altă ofrandă pe consola șemineului și Helen îi ia paharul din mână.

Stridie îmi zice:

— Puterea de viață și de moarte o ai doar atunci când comanzi un burger la McDonald’s. Se înfige în mine și zice: Tu scoți banii tăi jegoși și, altundeva, toporul cade.

Și număr în continuare: 9, 10...

Vrabie îmi arată un manual gros pe care-l ține deschis în mâini. Înăuntru sunt ilustrații cu baghete și ceaune. Ilustrații cu clopote și cristale de cuarț, de culori și dimensiuni diferite și așa mai departe. Pumnale cu plăsele negre, numite *athame.* Vrabie pronunță cuvântul astfel încât rimează cu „mami”. Îmi arată poze cu legături de buruieni folosite ca să stropești cu agheasmă. Îmi arată amulete lustruite care reflectă energiile negative. Un cuțit ritual cu plăsele albe care se numește *bolline.*

Sânii i se sprijină pe catalogul deschis, acoperind paginile pe jumătate.

Lângă mine, în picioare, cu mușchii săltându-i pe grumaz, strângând amândoi pumnii, Stridie zice:

— Știi de ce majoritatea supraviețuitorilor Holocaustului sunt vegetarieni? Pentru că ei știu

cum e să fii tratat ca un animal.

Cu corpul iradiind căldură, zice:

— Știai că, pentru producția de ouă, cocoșii sunt malaxați de vii și pulverizați pentru fertilizare?

Vrabie răsfoiește prin catalog și îmi arată ceva, zicând:

— Dacă o să comparați un pic, o să vedeți că noi avem cele mai bune oferte pentru instrumente rituale în segmentul mediu.

Următoarea ofrandă pentru Zeiță o beau eu.

Și următoarea o dă pe gât Helen.

Stridie dă roată camerei. Se întoarce ca să zică:

— Știai că porcii nici nu apucă să moară înainte să fie opăriți cu apă la șaizeci de grade?

Ofranda asta eu o iau. Vinul are gust de tămâie cu aromă de iasomie. Vinul are gust de sânge de animal.

Helen se duce cu paharul gol în bucătărie și, în momentul în care deschide frigiderul ca să ia o carafă de vin roșu, răzbate o fulgerare de lumină adevărată.

Și Stridie își întește bărbia peste umărul meu, pe la spate, și zice:

— În general, vacile nu mor pe loc, zice. Leagă un lanț de gâtul vacii, o târăsc prin abator și, în timp ce zbiară, îi taie de vie picioarele de dinainte și de dinapoi.

În spatele lui e o fată dezbrăcată pe nume Stea de Mare, care deschide un telefon și zice:

— Biroul de avocatură Dooley, Donner și Dunne. Spuneți-mi, zice, ce culoare are ciuperca pe care ați contractat-o?

Bursuc iese din baie, aplecându-se ca să încapă cu papagal cu tot pe sub pragul de sus; în crăpătura fundului i-a rămas un petic de hârtie. Are pielea buboasă și înroșită. Jumulită. Nici nu vreau să mă gândesc că stă pe veceu cu pasărea pe umăr.

Și în capătul celălalt al camerei este Mona.

Coacăză.

Râde cu Caprifoi. Și-a prins codițele roșii și negre într-un coc de sub care îi iese doar fețișoara. Pe degete are inele cu pietre mari de sticlă roșie. La gât, covorul de lănțișoare de argint se încheie, pe sâni, cu o grămadă de amulete, pandantive și talismane. Înveșmântată în nestemate. O fetiță care se fandosește. Desculță.

Are vârsta pe care ar avea-o și fata mea, dacă ar mai trăi.

Helen se întoarce în cameră, clătinându-se. Își apucă limba între două degete, apoi face turul încăperii, stingând conurile de tămâie cu degetele umede. Se reazemă de consola șemineului și-și ridică paharul de vin la buzele roz. Se uită la Stridie, care-mi tot dă târcoale.

Are vârsta pe care ar avea-o fiul ei, Patrick.

Helen are vârsta pe care ar avea-o soția mea.

Stridie e fiul pe care l-ar fi putut avea ea.

Ipotetic vorbind, desigur.

Asta ar fi putut fi viața mea, dacă aș fi avut o viață. Nevastă-mea, distantă și beată. Fiică-mea, experimentând cu o sectă penibilă. Jenată de noi, de părinții ei. Prietenul ei ar fi fost hipiotul ăsta tâmpit, care încearcă să se ia la harță cu mine, tatăl ei.

Și dacă ar fi posibil să dăm timpul înapoi?

Poate că reușim să înviem morții. Toți morții, din trecut și din prezent.

Poate că asta e o a doua șansă care mi se oferă. Exact așa ar fi putut să devină viața mea.

Din haina ei de șinșila, Helen se uită la papagalul care mănâncă din sine însuși. Se uită la Stridie.

Și Mona strigă:

— Un pic de atenție, un pic de atenție! E momentul să începem Invocația, zice. Deci, dacă am creat spațiul sacru, zice, putem să începem.

Alături, veteranii din Războiul Civil se târăsc pe drumul spre casă, spre muzica tristă și

Reconstrucție.

Cu Stridie dându-mi târcoale, piatra pe care o țin în mână s-a încălzit. Și număr în continuare: 11, 12...

Mona Sabbat va trebui să vină cu noi. Pentru că ea nu are mâinile pătate de sânge. Mona, Helen și cu mine – și cu Stridie – vom porni toți patru la drum. O familie cu probleme, ca oricare alta. O vacanță în familie, în căutarea unui potir, dar nu sfânt.

O sută de tigri de hârtie avem de ucis în calea noastră. O sută de librării avem de jefuit. Avem de dezarmat cărți. Avem de salvat lumea întreagă de descântecul blestemat.

Campanulă îi zice lui Rodie:

— Ai citit despre morțile misterioase? Ei zic că seamănă cu boala legionarului, dar după părerea mea arată mai degrabă a magie neagră.

Și Mona, cu brațele întinse, lăsând să se vadă părul castaniu de la subsuori, începe să mâne lumea spre mijlocul camerei.

Vrabie arată ceva în catalogul ei și zice:

— Ăsta ar fi un minimum necesar pentru început.

Stridie își scutură părul din ochi și-și împinge bărbia în față, spre mine. Vine și-și înfige degetul arătător în pieptul meu, împingându-mă zdravăn, țintuindu-l în mijlocul cravatei albastre, și zice:

— Uite care-i treaba, tati. Împungându-mă cu degetul, zice: Singurul blestem pe care-l știi matale este: „Mie să mi-o aduceți bine pătrunsă”.

Și mă opresc din numărătoare.

Iute ca un spasm muscular, încordându-mi mușchii în el, mă opintesc zdravăn și-l împing pe pușți cât colo, cu palmele răsunându-mi pe pielea lui goală: toată lumea a amuțit și se uită, iar blestemul îmi răsună în gând.

Și am ucis din nou. L-am ucis pe prietenul Monei. Pe fiul lui Helen. Stridie mai stă o clipă, privindu-mă prin părul din ochi.

Și papagalul cade de pe umărul lui Bursuc.

Stridie întinde mâinile, cu degetele rășchirate, și zice:

— Liniștește-te, tati!

Și se duce, cu Vrabie și toți ceilalți, să se uite la papagalul care zace mort la picioarele lui Bursuc. Mort și pe jumătate jumulit. Și Bursuc împinge pasărea cu sandaua și zice:

— Jumulici?

Mă uit la Helen.

La soția mea. Soția mea, în felul ăsta ciudat și care-ți dă flori. Până când moartea ne va despărți.

Și poate că, dacă ai puterea să omori, poate reușești, la fel de bine, să redai viața.

Și Helen se uită și ea la mine, ținând în mână paharul mânjit cu roz. Scutură din cap și zice:

— N-am fost eu.

Ridică trei degete, unindu-și degetul mare și degetul mic, și zice:

— Pe cuvântul meu de vrăjitoare. Jur.

Capitolul 18

În momentul ăsta, în timp ce scriu, rândurile de față, mă aflu lângă Biggs Junction, în Oregon. Dom' sergent și cu mine suntem parcați pe marginea Autostrăzii 84; am azvârlit o haină veche de blană pe acostamentul șoselei, lângă mașină. Haina de blană, mânjită cu ketchup și bâzâită de muște, e momeala noastră.

Săptămâna asta în tabloide a apărut un alt miracol.

Oamenii îi zic Mântuitorul de pe Șosea. Tabloidele l-au numit „Mesia de pe A84". E un tip care se oprește pe autostradă acolo unde zace un animal mort, îl atinge cu mâinile și amin. Pisica lățită, câinele zdrobit sau chiar și căprioara ruptă în două de un camion răsuflă adânc și amușină aerul proaspăt. Se ridică pe picioarele frânte și clipesc din ochii ciuguliți de păsări.

Lumea a reușit să-l filmeze. Au apărut poze pe Internet.

Pisica, porcul spinos sau coiotul mai stau un minut, iar Mântuitorul de pe Șosea le leagănă capul în brațe și le vorbește în șoaptă.

La două minute după ce fuseseră niște zdrențe de blană și oase, hrană pentru coțofene și ciori, căprioara, câinele sau ratonul o iau la fugă, întregi, vindecați, în perfectă stare.

Ceva mai jos de noi, de dom' sergent și de mine, pe autostradă, un bătrân își trage camioneta pe dreapta. Iese din cabină, se duce în spate și ia de acolo o pătură. Se așază pe vine ca să lase pătura pe marginea șoselei, în timp ce pe lângă el vâjâie mașinile, în aerul fierbinte al dimineții.

Bătrânul dă la o parte colțurile păturii și dezvelește un câine mort. O grămadă cârlionțată

de blană maronie, cam la fel ca grămada mea de blană.

Dom' sergent scoate încărcătorul din pistol; e plin de gloanțe. Bagă încărcătorul la loc.

Bătrânul se lasă în jos, cu palmele lipite de asfaltul fierbinte, în timp ce mașinile și camioanele vâjâie în ambele sensuri, și-și freacă obrazul de mormanul de blană maronie.

Se ridică și se uită în lungul autostrăzii, în amândouă părțile. Se întoarce în cabina camionetei și-și aprinde o țigară. Așteaptă.

Așteptăm și noi, dom' sergent și cu mine.

Asta este; am ajuns o săptămână mai târziu. Întotdeauna cu un pas în urmă. După ce s-a întâmplat deja.

Prima apariție a Mântuitorului de pe Șosea a fost semnalată de o echipă de muncitori care ridicau un câine mort la câțiva kilometri de locul unde ne aflăm. Înainte să apuce să-l bage cu lopata în sac, o mașină închiriată a tras pe dreapta în refugiul din spatele lor. Înăuntru erau un bărbat și o femeie; bărbatul era la volan. Femeia a rămas în mașină; bărbatul a sărit jos și a luat-o la fugă spre echipa de muncitori. Le-a strigat să aștepte. A zis că ar putea să dea o mână de ajutor.

Câinele era doar un hoit putred în niște zdrențe de blană.

Bărbatul era tânăr, blond, cu plete blonde fluturând în rafalele stârnite de mașinile care vâjâiau pe lângă ei. Avea o țăcălie roșcată și cicatrice care îi brăzdau amândoi obrajii chiar sub ochi. Cicatricele erau stacojii, iar tânărul a băgat mâna în sacul de gunoi unde era câinele mort și le-a zis muncitorilor că nu e mort.

Și muncitorii au râs. Au aruncat lopata în camion.

Și din sac s-a auzit un scheunat.

Un lătrat.

În momentul ăsta, în timp ce scriu rândurile de față, în timp ce bătrânul așteaptă mai încolo, fumând, traficul vâjâie pe șosea. Pe partea cealaltă a Autostrăzii 84, o familie care s-a dat jos dintr-un break desface un pled pe acostamentul de pietriș; înăuntru e o pisică portocalie moartă. Mai încolo, o femeie și un copil stau pe niște scaune pliante lângă un hamster într-un șervețel.

Mai încolo, un cuplu în vârstă stă în picioare, ținând o umbrelă care o apără de soare pe o tânără; tânăra e numai piele și os și stă sucită într-un scaun cu rotile.

Bătrânul, mama și copilul, familia și cuplul în vârstă petrec cu privirea toate mașinile.

Mântuitorul de pe Șosea își face apariția de fiecare dată într-o altă mașină, coupé, berlină sau camionetă, uneori pe motocicletă. O dată, într-o rulotă.

În pozele pe care le fac oamenii și în imaginile filmate apar întotdeauna părul blond în vânt, țăcălia roșcată, cicatricele. Întotdeauna e același om. Silueta unei femei așteaptă în depărtare într-o mașină, într-o camionetă, ce-o fi.

În timp ce scriu rândurile de față, dom' sergent ia în cătarea revolverului haina noastră de blană făcută grămadă. Ketchupul și mușchii. Momeala noastră. Și, ca toți cei de aici, așteptăm și noi o minune. Un mesia.

Capitolul 19

Când te dai jos din mașină, totul e galben. Galben cât vezi cu ochii. Nu galben ca lămâia; mai degrabă galben ca o minge de tenis. Așa cum arată mingea pe un teren de tenis verde deschis. Întreaga lume, de ambele părți ale autostrăzii, în această singură culoare.

Galben.

În vălătuci, în valuri mari și înspumate de adiere galbenă în vântul fierbinte stârnit de trecerea mașinilor, iradiind dinspre acostamentul de pietriș al autostrăzii în direcția colinelor galbene. Galben. Proiectând lumina galbenă înăuntrul mașinii noastre. Helen, Mona, Stridie, eu, noi toți. Pielea și ochii noștri. Detaliile întregii lumi. Galben.

— *Brassica tournefortii,* zice Stridie. Muștar marocan înflorit.

Suntem înconjurați de mirosul de piele al mașinii lui Helen, o mașină mare, cu însemne de agent imobiliar. Ea conduce. Eu și Helen stăm în față, Stridie și Mona, în spate. Pe locul dintre Helen și mine stă agenda ei; coperta de piele roșie e lipită de bancheta de piele cafenie. Mai e un atlas al Statelor Unite. Și o listă, scoasă la imprimantă, cu bibliotecile care au cartea de poezii. Și poșetuța albastră a lui Helen, care pare verde în lumina galbenă.

— Ce n-aș da să fiu americancă indigenă, zice Mona, lipindu-și fruntea de geam, să fiu o indiancă Blackfoot sau Sioux liberă ca pasărea cerului, acum două sute de ani, și să trăiesc în armonie cu toată această splendoare a naturii.

Ca să înțeleg ce simte Mona, îmi lipesc fruntea de geam. Aerul condiționat merge, dar sticla frige ca focul.

Ciudată coincidență: în atlas, toată California apare în aceeași culoare galben aprins.

Și Stridie pufnește pe nas, cu o mișcare rapidă care-i dă capul pe spate. Se uită lung la Mona și zice:

— Nici un indian n-a avut vreodată parte de așa ceva.

Pe vremea cowboy-lor nu existau ciulini călători, zice. Semințele de ciulini au ajuns aici abia la sfârșitul secolului al XIX-lea, aduse din Eurasia în lâna oilor – scaieți rusești. Mușcarul marocan a venit odată cu nisipul folosit drept balast pe nave. Copacii argintii care se văd acolo sunt măslini rusești, *Elaeagnus angustifolia.* Sutele de urechi de iepure albe și pufoase care cresc de-a lungul acostamentului sunt *Verbascum thapsus,* lumânărica lânoasă. Copacii negri și noduroși pe lângă care am trecut adineauri sunt *Robinia pseudoacacia,* acacia neagră. Planta verde-închis cu flori galbene e mătura scoțiană, *Cytisus scoparius.*

Toate astea nu sunt altceva decât manifestările unei pandemii ecologice.

— Din toate westernurile alea vechi de la Hollywood – zice Stridie, privind pe fereastră la peisajul de pe marginea șoselei care străbate Nevada –, cu ciulinii, anizanta și alte bălării... Nimic din toate astea nu e indigen, dar numai asta ne-a mai rămas, zice, dând din cap. În natură nu prea a mai rămas nimic natural, zice.

Stridie dă un șut în dosul banchetei din față și zice:

— Auzi, tati? Care-i cel mai mare ziar din Nevada?

Din Reno sau din Las Vegas? zic.

Și, privind pe geam, cu ochii îngălbeniți de lumina reflectată, Stridie zice:

— În general. Cu Carson City cu tot.

Și-i spun.

Pădurile de pe Coasta de Vest sunt sufocate de mătură scoțiană, mătură franțuzească, iederă englezească și mur himalaian, zice. Copacii indigeni sunt distruși de omida stejarului, importată în 1860 de Leopold Trouvelot pentru producția de mătase. Deșerturile și preriile sunt sufocate de muștar, anizantă și iarbă de nisip adusă din Europa.

Stridie se descheie la cămașă: dedesubt, pe piept, e ceva din mărgele, de mărimea unui portofel, agățat la gât de un șnur cu mărgele.

— Un săculeț de leacuri Hopi, zice. E o chestie spirituală, nu?

Privindu-l în oglinda retrovizoare, cu mâinile pe volan, în mănuși mulate din piele de vițel, Helen zice:

— Ia te uită ce abdomen!

Stridie își scutură cămașa de pe umeri, și săculețul de mărgele îi atârnă între sfârcuri, pe pieptul umflat de ambele părți. Are pielea bronzată, fără pic de păr, până la buric. Săculețul e acoperit în întregime de mărgele albastre, cu excepția unei cruci din mărgele roșii, în mijloc. Bronzul lui pare portocaliu în lumina galbenă. Părul îi pare de flăcări.

— Eu i l-am făcut, zice Mona. Din februarie m-am apucat de el.

Mona, cu codițele ei rasta și medalioanele ei cu cristale. O întreb dacă e indiancă Hopi.

Stridie umblă cu degetele după ceva în săculeț. Și Helen zice:

— Mona, tu nu ești nici un fel de indigenă! Pe tine te cheamă de fapt Steinner.

— Nu trebuie să fii Hopi, zice Mona. L-am făcut după un model dintr-o carte.

— Păi atunci n-are cum să fie o chestie Hopi, zice Helen.

Și Mona zice:

— Ba este. Arată exact ca în carte. Ia să vedeți, zice.

Stridie scoate din săculețul de mărgele un celular.

— Ce-i mișto cu artizanatul primitiv e că poți să lucrezi foarte bine când te uiți la televizor, zice Mona. Și te pune în legătură cu energiile din vechime și cu fel de fel de chestii.

Stridie deschide telefonul și-i trage antena. Formează un număr. Sub unghie i se vede o dungă de mizerie.

Helen se uită la el în oglinda retrovizoare.

Mona se apleacă pe genunchi și trage de pe jos un rucsac de pânză. Scoate un ghem de sfori și de pene. Arată ca penele de găină, vopsite în nuanțe vii de roz și albastru, ca niște ouă de Paște. Pe sfori atârnă monede de alamă și mărgele de sticlă neagră.

— Asta e o plasă Navajo de prins visele la care lucrez acum, zice.

O scutură, și niște sfori se descurcă și rămân atârnând. Niște mărgele îi cad în rucsacul din poală. Prin aer plutesc pene roz. Zice:

— M-am gândit că o fac mai puternică dacă-i pun niște pietre chinezești de ghicit. O supraenergizez, cum ar veni.

Pe undeva, pe sub rucsac, în poala ei, e V-ul ras dintre picioare. Acolo se rostogolesc mărgelele de sticlă.

Stridie zice la telefon:

— Da, vreau numărul biroului de mică publicitate de la *Carson City Telegraph-Star.*

O pană roz planează în derivă pe lângă fața lui; o suflă mai încolo.

Mona începe să deznoade niște sfori cu unghiile ei vopsite în negru, zicând:

— E mai greu decât pare din carte.

Stridie ține cu o mână telefonul la ureche. Cu cealaltă freacă săculețul de mărgele care-i atârnă pe piept.

Mona scoate o carte din rucsacul de pânză și mi-o întinde mie.

Stridie o vede pe Helen, care-l tot privește în oglindă; îi face cu ochiul și-și răsucește un sfârc.

Îmi vine în minte *Oedip rege,* nu știu de ce.

Pe undeva, mai jos de curea, e stalactita ascuțită și rozalie a prepuțului, străpunsă de cercelușul de argint. Cum ar putea să-și dorească Helen așa ceva?

— Fermierii de pe vremuri au semănat anizantă, pentru că înverzește repede primăvara, și așa aveau nutreț pentru vite, zice Stridie, dând din cap către lumea de-afară.

Prima parcelă de anizantă a apărut în Canada, în sudul Columbiei Britanice, la 1889. Dar se răspândește peste tot din cauza focului. Se usucă în fiecare an ca iasca, și pământurile care ardeau cândva o dată la zece ani iau foc acum în fiecare an. Iar anizanta se reface rapid. Anizantei îi place focul. Dar nu și plantelor indigene, *Artemisia* și *Phlox tenuifolia.* Și, în fiecare an în care ia foc, apare tot mai multă anizantă, și dispar toate celelalte ierburi. Și au dispărut și căprioara și antilopa, care depindeau de plantele celelalte. Ca și iepurii. Ca și uliii și bufnițele, care mâncau iepuri. Șoarecii nu mai au ce mânca, deci nici șerpii.

Astăzi, anizanta domină preriile din Canada până în Nevada, acoperind un areal de două ori cât Nebraska și răspândindu-se într-un ritm de mii de hectare pe an.

Culmea ironiei e că nici vitelor nu le place anizanta, zice Stridie. Așa că și vacile mănâncă tot rarele smocuri de ierburi indigene. Ce-a mai rămas din ele.

Cartea Monei se numește *Artizanatul tribal pentru amatori.* Când o deschid, din ea își iau zborul alte pene roz și albastre.

— Acum, mai nou, visul vieții mele e să găsesc un copac drept-drept, mă-nțelegeți – zice Mona, cu o pană roz prinsă în codițe – și să fac un stâlp totemic sau cam așa ceva.

— Dacă te gândești din perspectiva unei plante indigene, zice Stridie, Johnny Appleseed[12] a fost un terorist biologic de cea mai joasă speță.

Johnny Appleseed, zice, ar fi putut la fel de bine să răspândească vărsatul de vânt.

Stridie butonează alt număr la telefon. Lovește în spătarul banchetei din față și zice:

— Mami, tati, știți vreun restaurant de mari pretenții în Reno?

Și Helen ridică din umeri și-mi aruncă o privire. Zice:

— Desert Sky Supper Club din Tahoe e foarte ca lumea.

Stridie zice la telefon:

— Aș dori să plasez un anunț pe trei coloane. Zice, uitându-se pe fereastră: Aș vrea să fie de trei coloane pe cinșpe centimetri, iar titlul să sune așa: „În atenția celor care frecventează Desert Sky Supper Club". Iar în text să scrie: „Ați contactat recent o infecție digestivă extrem de gravă cu *Campylobacter?* În acest caz, vă rugăm să apelați numărul de mai jos pentru a vă constitui ca parte civilă într-o acțiune juridică colectivă".

Apoi Stridie dă un număr de telefon. Scoate o carte de credit din săculețul de leacuri și dictează în telefon numărul și data expirării. Zice că așteaptă să-l sune responsabilul de cont după ce se culege anunțul, ca să verifice la telefon textul final. Zice că vrea ca anunțul să apară zilnic toată săptămâna viitoare, în pagina de restaurante. Închide telefonul și-i strânge antena.

— Tot așa cum i-am omorât pe indieni cu frigurile galbene și cu variola, zice, am adus în America și boala ulmului olandez, într-un transport de bușteni pentru o presă de furnir, în 1930, sau mana castanului, în 1904. Mai este și o ciupercă patogenă care rade vegetația plajelor de pe Coasta de Est. Gândacul asiatic cu corn, introdus în New York în 1996, o să extermine, probabil, toți arțarii din America de Nord.

Ca să le controleze populațiile, zice Stridie, fermierii au introdus ciuma bubonică în coloniile de câini de prerie, și, în 1930, dispăruseră în proporție de aproximativ 98%. Ciuma s-a răspândit și a distrus alte 34 de specii indigene de rozătoare, dar și vreo câțiva oameni mai ghinioniști în fiecare an.

Îmi vine în minte descântecul, nu-mi dau seama de ce.

— Mie, una, zice Mona, când îi dau cartea înapoi, îmi plac tradițiile străvechi. Îmi pun speranța că, nu știu cum să spun, călătoria asta va fi pentru mine ca o căutare de sine. Și că o să mă aleg cu un nume indian și, zice, că o să sufăr o transformare.

Stridie scoate o țigară din săculețul Hopi și zice:

— Vă deranjează?

Și-i zic că da.

Și Helen zice:

— Nu, deloc.

Și doar e mașina ei.

Și încep să număr: 1, 2, 3...

Lucrul pe care noi îl numim „natură”, zice Stridie, nu se referă decât la felul în care distrugem lumea pe zi ce trece. Fiecare fir de rapiță nu-i decât o bombă atomică cu ceas. Poluare biologică. Un dezastru gălbior.

Tot așa cum, oriunde te-ai duce, la Paris sau la Beijing, zice Stridie, nu ai cum să nu găsești hamburgeri de la McDonald’s, aici avem de-a face cu echivalentul unor forme de viață francizate, la nivelul ecosistemului. Toate locurile au devenit unul și-același. Iedera japoneză. Scoica tărcată. Zambila de apă. Sturzii. Burger King.

Tot ce este local, tot ce este indigen, tot ce este unic e alungat, expulzat.

— Singura dovadă a biodiversității care-o să ne mai rămână o să fie lupta dintre Coca-Cola și

Pepsi, zice Stridie. Dăm peste cap lumea întreagă cu fiecare greșeală prostească pe care o facem.

Privind pe geam, Stridie scoate o brichetă de plastic din săculețul de mărgele. Scutură bricheta, lovind-o în palmă.

O pană roz din carte. O duc la nas și-mi închipui că părul Monei are același miros. Răsucind pana între degete, îl întreb pe Stridie, care vorbește acum la telefon – a sunat la ziar –, ce face de fapt.

Stridie își aprinde țigara. Își vâră bricheta și telefonul la loc, în săculeț.

— În felul ăsta își face el rost de bani, zice Mona.

Descurcă firele și nodurile din plasa de vise. Dintre brațe, de sub bluza portocalie, i se ițesc sânii cu sfârcuri roz.

Și număr: 4, 5, 6...

În timp ce-și încheie cămașa, cu buzele lipite de țigară și ochii mijiți dincolo de norul de fum, Stridie zice:

— Vă mai aduceți aminte de Johnny Appleseed?

Helen dă drumul mai tare la aerul condiționat.

Și, încheindu-și gulerul, Stridie zice:

— Stai liniștit, tati. Îmi sădesc și eu semințele.

Privind cu ochii galbeni la oceanul cel galben, zice:

— Uite-așa încearcă generația mea să distrugă cultura din zilele noastre, răspândindu-și propria molimă.

Capitolul 20

Femeia deschide ușa; Helen și cu mine stăm în prag. Eu îi țin trusa cosmetică și stau cu o jumătate de pas în spatele ei, iar Helen își întinde degetul arătător, cu unghia lungă și roz, și zice:

— Acordați-mi doar un sfert de oră, și o să aveți parte de o transformare de neînchipuit.

Helen poartă un costum roșu, dar nu roșu-fragă. E mai degrabă acel roșu al spumei de fragi cu frișcă, servită într-un bol de cristal cu picior. De sub norul de păr roz, cerceii aruncă sclipiri rozalii și roșiatice în bătaia soarelui.

Femeia își șterge mâinile cu un șervet de bucătărie. E încălțată cu niște mocasini bărbătești de culoare maro, fără șosete. Un șorț imprimat cu puișori galbeni o acoperă în față de sus până jos, iar pe dedesubt poartă o rochie ieftină. Își dă la o parte cu palma niște șuvițe care-i atârnă pe frunte. Puișorii țin în cioc tacâmuri – polonice și linguri. Femeia se uită la noi prin ușa ruginită din plasă metalică și ne întreabă:

— Da, vă rog?

Helen își întoarce privirea spre mine. Se uită spre Mona și Stridie, care stau pitiți în mașina parcată lângă bordură. Stridie șoptește în telefon:

— Spuneți-mi, mâncărimile sunt permanente sau intermitente?

Helen Hoover Boyle își împreunează degetele în dreptul pieptului: ghemul de pietre rozalii și perle îi acoperă cu totul bluza de mătase.

— Doamna Pelson? Venim din partea companiei Miracle Makeover.

În timp ce vorbește, Helen își întinde brusc mâna, cu degetele strânse, înspre femeie, ca și cum ar proiecta cuvintele.

Helen zice:

— Eu sunt doamna Brenda Williams. Proiectează cuvintele peste umăr cu degetele ei roz, zicând: Și dânsul este soțul meu, Robert Williams, zice. Astăzi vrem să vă oferim un cadou deosebit.

Femeia din spatele ușii de plasă se uită la trusa cosmetică pe care o ține în mână. Și Helen zice:

— Putem intra?

Credeam că o să fie mai simplu.

Pornim la drum, ne oprim prin biblioteci, luăm cartea de pe raft, ne așezăm pe veceu, în toaleta bibliotecii, și tăiem pagina. După care tragem apa. Cam așa ne gândeam că o să meargă.

La primele două biblioteci – nici o problemă. La următoarea, cartea nu e pe raft. În bibliotecă se aud șoapte. Mona și cu mine ne ducem la pupitrul bibliotecarului și întrebăm. Helen ne așteaptă în mașină, cu Stridie.

Bibliotecarul e un tip cu plete linse, prinse în coadă. Are cercei în ambele urechi, cercei mari și rotunzi, de pirat, și e îmbrăcat cu un sacou de lână în carouri; zice că volumul – se uită în monitor, derulând în sus și-n jos – este împrumutat.

— E vorba de ceva foarte important, zice Mona. Cartea a fost la mine și am uitat ceva în ea.

Îmi pare rău, zice tipul.

— Ne puteți spune, vă rog, la cine e cartea? zice Mona.

Și tipul zice îmi pare rău. Nu se poate.

Număr – 1, 2, 3...

Sigur că oricui i-ar plăcea să se joace de-a Dumnezeu, dar pentru mine asta e o slujbă cu normă întreagă.

Și număr – 4, 5...

În secunda următoare, lângă pupitru își face apariția Helen Hoover Boyle. Zâmbește până când bibliotecarul își ridică ochii din calculator, apoi își răsfiră degetele pe care stau înghesuite inele sclipitoare. Zâmbește și zice:

— Tinere! Fata mea a uitat o fotografie de familie într-o carte. Flutură din degete și zice: Poți ori să respecți regula, ori să faci o faptă bună și să-ți capeți răsplata.

Bibliotecarul se uită la degetele ei; pe chip îi joacă culorile prismelor și stelele de lumină frântă. Își linge buzele. Apoi dă din cap și zice că nu se merită. Persoana la care e cartea o să facă reclamație, și el o să fie dat afară.

— Îți promitem noi, zice Helen, că n-o să te dea afară.

Aștept în mașină, împreună cu Mona, și număr – 27, 28, 29; asta-i singura metodă pe care-o știu ca să nu ajung să omor pe toată lumea din bibliotecă și să mă uit eu în calculator după adresă.

Helen vine la mașină cu o foaie de hârtie în mână. Bagă capul pe geamul șoferului și zice:

— Am și vești bune, și vești proaste.

Mona și Stridie stau tolăniți pe banchetă. Se ridică în capul oaselor. Eu stau pe locul mortului și număr.

Și Mona zice:

— Au trei exemplare, dar sunt împrumutate toate.

Și Helen se așază la volan și zice:

— Știu o mie de metode ca să fac rost de ce vreau.

Și Stridie își dă părul din ochi și zice:

— Bine lucrat, mami.

La prima adresă a mers destul de ușor. Și la a doua.

În mașină, între vizite, Helen umblă prin tuburile aurii și cutiuțele sclipitoare, prin rujuri și farduri, cu trusa cosmetică deschisă în poală. Răsucește un ruj și se uită la el, zicând:

— Eu cu astea nu mă mai dau. Dacă nu mă înșel, femeia aia la care am fost acum avea o eczemă.

Mona se întinde și se uită peste umărul lui Helen:

— Dar știu că te pricepi la machiaj!

Deșurubând cutiuțele rotunde cu farduri, examinându-le și adulmecându-le conținutul arămiu, roz sau piersică, Helen zice:

— Vine din experiență.

Se privește în oglinda retrovizoare și-și aranjează niște șuvițe roz. Se uită la ceas, apucând cadranul între arătător și degetul mare, și zice:

— Poate că n-ar trebui să-ți spun, dar asta a fost prima mea slujbă adevărată.

Dar acum am parcat lângă o rulotă mâncată de rugină care zace în mijlocul unei parcele de iarbă uscată, presărată cu jucării de plastic. Helen își închide trusa cu un zgomot sec. Se uită la mine, care stau pe scaunul de alături, și zice:

— Sunteți gata s-o luăm de la capăt?

Înăuntrul rulotei, în timp ce vorbește cu femeia îmbrăcată în șorțul cu pui de găină, Helen zice:

— Nu este vorba de nici un ban sau de vreo altă obligație din partea dumneavoastră – apoi o dirijează spre canapea.

Așezată în fața femeii, cu genunchii aproape atingându-li-se, Helen se apropie de ea cu o pensulă și zice:

— Suge-ți obrajii, drăguță.

Îi apucă o buclă mare și o ridică drept în sus. Părul femeii e blond, cu vreo doi centimetri de rădăcini șaten. Cu cealaltă mână, Helen îi trece un pieptăn prin păr cu mișcări rapide, ținând șuvițele mai lungi ridicate și trăgându-le pe cele mai scurte, șaten, în jos, spre pielea capului. Mai apucă o mână și îl jumulește, îl umflă, îl piaptănă în răspăr, până ce, cu excepția firelor mai lungi, tot părul se ghemotocește pe cap. Netezește cu pieptănul șuvițele lungi și blonde peste firele mai scurte, ciufulite, până ce capul femeii devine un balon vătuit de păr blond.

Și zic: Deci așa îți faci tu.

E identic cu coafura lui Helen, numai că e blond.

Pe măsuța din fața canapelei se află un buchet mare de trandafiri și crini, veștejiți și maronii; florile stau într-o vază de sticlă verde cumpărată de la florărie, cu un pic de apă înnegrită pe fund. Pe masa din bucătărie sunt alte aranjamente florale – vrejuri moarte într-o apă cleioasă și împuțită. Pe podeaua sufrageriei, de-a lungul peretelui din fund, se aliniază alte vaze, din care se ridică câte un maldăr de spumă verde presărată cu trandafiri chirciți și uscați sau cu garoafe negre și păioase pe care se întinde mucegaiul. În fiecare buchet este înfipt câte un cartonaș pe care scrie „Sincere condoleanțe”.

Și Helen zice:

— Acum acoperă-ți fața – și începe să agite un tub de fixativ, apoi îl pulverizează spre ea.

Femeia se ghemuiește cu ochii acoperiți, aplecată înainte, cu amândouă mâinile apăsate pe față.

Și Helen dă din cap spre camera din capătul celălalt al rulotei.

Mă duc.

Îndesând o pensulă de rimel în tub, zice:

— Nu te superi dacă soțul meu se duce la toaletă, nu? zice Helen. Acum privirea în tavan, drăguță.

În bale, pe jos, sunt haine murdare separate pe culori. Albe. Închise la culoare. Blugii și cămașa cuiva, pătate de ulei. Prosoape, cearșafuri și sutiene. O față de masă în carouri roșii. Trag apa, ca să se audă.

Nu sunt nici scutece, nici hăinuțe de copil.

În sufragerie, doamna Puișor se uită tot în tavan, numai că acum e scuturată de suspine lungi și spasmodice. Pieptul acoperit de șorț îi tremură. Helen îi tamponează machiajul scurs cu colțul unei batiste împăturite. Batista e înmuiată și înnegrită de rimel, și Helen zice:

— O să fie mai bine, Rhonda. Acum nu ai cum să-ți dai seama, dar o să vezi. Împăturind încă un șervețel și întinzându-i fardurile, zice: Trebuie să fii tare. Gândește-te că ești tare, că ești puternică. Ești tânără încă, Rhonda, zice. Trebuie să-ți reiei studiile și să transformi durerea asta în bani.

Doamna Puișor, Rhonda, plânge în continuare, cu capul dat pe spate, cu privirea în tavan.

În spatele băii sunt două dormitoare, într-unul din ele e un pat cu apă. În celălalt e un leagăn, deasupra căruia atârnă o jucărie cu margarete de plastic. Mai e și o comodă albă. Leagănul e gol. Salteluța de plastic e legată sul la un capăt al pătuțului. Alături, pe o etajeră, e un teanc de cărți. *Versuri și poezii* e deasupra.

Când așez cartea pe comodă, se deschide singură la pagina 27.

Trag o linie, cu un ac, de-a lungul marginii interioare a paginii, chiar lângă cusătură, iar pagina se desprinde. Cu pagina împăturită în buzunar, pun cartea la loc, deasupra teancului.

În sufragerie, cosmeticele sunt trântite grămadă pe jos.

Helen a deschis fundul fals al trusei cosmetice. Înăuntru sunt așezate straturi de coliere, brățări, broșe mari și perechi de cercei prinși împreună, incrustate cu sclipiri frânte, roșii, verzi, galbene și albastre. Bijuterii. În mâinile lui Helen se desfășoară un colier lung cu pietre galbene și roșii, mai mari decât unghiile ei roz și lustruite.

— La briliante, zice, te uiți să nu existe scăpări de lumină prin fețele de sub centura pietrei. Lasă colierul în mâinile femeii, zicând: La rubine – oxid de aluminiu –, micile impurități, numite intruziuni de rutiliu, pot da pietrei un aspect rozaliu dacă bijutierul nu o arde în cuptor la o temperatură foarte înaltă.

Ca să uiți imaginea de ansamblu, șmecheria e să privești totul în gros-plan.

Cele două femei stau atât de aproape una de cealaltă, încât genunchii li se întrepătrund. Capetele aproape că li se ating. Doamna Puișor nu mai plânge.

Doamna Puișor și-a fixat pe ochi o lupă de bijutier.

Florile uscate au fost împinse deoparte, iar pe măsuță sunt împrăștiate grămăjoare de un roz sclipitor și de un auriu satinat, perle albe ca gheața și lapislazuli albastre, șlefuite. Alte grămăjoare iradiază reflexii portocalii și gălbui. Și altele strălucesc în argintiu și alb.

Iar Helen ia în mână un ou care aruncă văpăi verzui, atât de puternice încât amândouă femeile capătă și ele o strălucire verzuie, și zice:

— Vezi cum arată intruziunile de voal uniform dintr-un smarald sintetic?

Femeia dă din cap, cu lupa strâns fixată în orbită.

Și Helen zice:

— Uită-te bine. Nu vreau să te frigi, cum am pățit și eu.

Bagă mâna în trusa cosmetică și scoate un pumn de chestii galbene și sclipitoare, zicând:

— Broșa asta de safir galben a fost a actriței Natasha Wren. Scoate cu amândouă mâinile o inimă strălucitoare și roz, zicând: Acest pandantiv de beriliu de șapte sute de carate i-a aparținut reginei Maria a României.

După cum ar zice Helen Hoover Boyle, în mormanul ăsta de bijuterii trăiesc stafiile tuturor celor care le-au avut cândva. Ale tuturor celor suficient de bogați și de plini de succes încât să vrea s-o și dovedească. Porcăriile astea decorative au supraviețuit și talentului, și inteligenței, și frumuseții lor. De succesul și împlinirea pe care giuvaerurile astea trebuiau să le reprezinte s-a ales praful.

Cu aceeași coafură, același machiaj, strâns lipite una de alta, poți să juri că sunt surori. Sau mamă și fiică. Înainte și după. Trecutul și viitorul.

Mai urmează și altele, dar eu ies și mă duc la mașină.

— Ați găsit-o? întreabă Mona de pe banchetă.

Mda, îi răspund. Nu că ar mai ajuta-o cu ceva pe femeia asta.

De la noi nu s-a ales decât cu o coafură umflată. Și, poate, și cu o eczemă.

— Ia arată-ne cântecul, zice Stridie. Ca să vedem și noi la ce-am pornit în călătoria asta.

Și-i zic: Să fii tu sănătos. Îmi îndes pagina împăturită în gură și mestec, și mestec. Mă doare piciorul; îmi scot pantoful. Mestec și nu mă opresc. Mona adoarme. Mestec și nu mă opresc. Stridie se uită pe geam la niște buruieni dintr-un șanț.

Înghit pagina și adorm.

Ceva mai târziu, când mă trezesc, sunt tot în mașină, în drum spre următorul oraș, spre următoarea bibliotecă, poate spre următoarea ședință de machiaj; Helen e la volan de mai bine de patru sute de kilometri.

Este aproape întuneric, și zice, uitându-se înainte:

— Fac bilanțul cheltuielilor.

Mona se ridică în capul oaselor, scărpinându-se în cap printre șuvițe. Apasă cu inelarul, cu buricul degetului inelar în colțul ochiului și apoi îl trage rapid de-acolo, cu o urdoare lipită de el. Își șterge urdoarea pe blugi și zice:

— Unde ne oprim să mâncăm?

Îi spun Monei să-și pună centura.

Helen aprinde farurile. Își răsfiră degetele, cu palma larg deschisă pe volan, își privește inelele și zice:

— Nici după ce o să găsim *Cartea umbrelor,* o să devenim conducătorii atotputernici ai întregii lumi, o să dobândim nemurirea, o să stăpânim totul

pe această planetă și o să fim iubiți de toată omenirea, zice, tot n-o să uit că-mi datorați cosmetice în valoare de două sute de dolari.

Arată bătrână. Părul îi stă aiurea. Din cauza cerceilor, din cauza ciorchinilor grei, rozalii și roșii, a safirelor roz și a rubinelor. Care au dispărut.

Capitolul 21

Nu a fost vorba de o singură noapte, deși ăsta era sentimentul. La fel era în fiecare noapte, de-a lungul Texasului și al Arizonei, trecând apoi prin Nevada, străbătând California și luând-o apoi în sus, prin Oregon, Washington, Idaho, Montana. Toate nopțile petrecute în mașină sunt la fel. Oriunde ne-am afla.

În întunericul nopții, toate locurile sunt la fel.

— Fiul meu, Patrick, nu e mort, zice Helen Hoover Boyle.

În scriptele medicale este mort, dar nu zic nimic.

Helen conduce, iar Mona și Stridie dorm pe bancheta din spate. Dorm sau ascultă. Eu stau pe locul din dreapta. Sprijinit de portieră, cât pot de departe de Helen. Îmi odihnesc capul pe braț, astfel încât să o pot asculta fără să mă uit la ea.

Și Helen vorbește cu mine fără să se uite înapoi. Amândoi avem privirea ațintită înainte, la drum, în lumina farurilor, care țâșnește de sub capotă.

— Patrick este la centrul medical New Continuum, zice. Și cred din răsputeri că, într-o bună zi, își va reveni pe deplin.

Agenda ei legată în piele roșie se află pe locul dintre noi.

O întreb, în timp ce străbatem Dakota de Nord și Minnesota, cum a dat de descântecul de adormire.

Și, cu o unghie roz, apasă un buton, undeva, în întuneric, și trece mașina pe pilot automat. De altundeva, din întuneric, aprinde plafonierele.

— Pe vremea aia eram agent de vânzări la Skin Tone Cosmetics, zice. Stăteam într-o rulotă destul de amărâtă. Cu soțul meu, zice.

În scriptele medicale este înregistrat ca John Boyle.

— Știi cum e la primul copil, zice. Prietenii îți aduc o grămadă de jucării și de cărți. Nici măcar nu știu cine a adus cartea. Era o carte ca oricare alta.

După cum reiese din scripte, asta trebuie să se fi întâmplat acum vreo douăzeci de ani.

— Nu trebuie să vă mai spun ce s-a-ntâmplat, zice. Dar John a fost întotdeauna convins că s-a întâmplat din vina mea.

În scriptele poliției sunt înregistrate șase apeluri referitoare la scandaluri în familia Boyle – parcela 175 din parcul de rulote Buena Noche – în săptămânile care au urmat morții lui Patrick Raymond Boyle, în vârstă de șase luni.

În timp ce străbatem Wisconsin și Nebraska, Helen zice:

— Mergeam din ușă-n ușă cu produsele Skin Tone. Nu m-am întors la muncă imediat, zice. Cred că s-a întâmplat, Dumnezeule, la vreun an și jumătate de la momentul... de la dimineața în care l-am găsit pe Patrick.

Se tot învârtea prin parcul de rulote unde stăteau, îmi spune Helen, când a văzut o tânără exact ca femeia cu șorțul imprimat cu puișori. Aceleași flori de înmormântare uscate, aduse acasă de la capelă. Același pătuț gol.

— Reușeam să fac bani frumoși din fond de ten și farduri groase, zice Helen, zâmbind, mai ales spre sfârșitul lunii, când stăteam mai prost cu bugetul.

Acum douăzeci de ani, femeia respectivă avea exact vârsta lui Helen și, când au stat de vorbă, i-a arătat camera și pozele copilului. Femeia se numea Cynthia Moore. Avea un ochi învinețit.

— Și am văzut că avea un exemplar din cartea noastră, zice Helen. *Versuri și poezii din lumea-ntreagă.*

Oamenii ăștia o țineau și ei deschisă la pagina la care rămăsese în noaptea în care murise copilul. Încercaseră să nu schimbe nimic – cartea, așternuturile din pătuț...

— Normal că era deschisă la pagina respectivă, zice Helen.

Acasă, John Boyle exagera în fiecare seară cu berile. Zisese că nu mai vrea încă un copil, pentru că nu avea încredere în ea. Dacă nu știa unde greșise, ar fi fost un risc prea mare.

Îmi țin mâna pe scaunele de piele și am senzația că ating pe cineva.

Și, în timp ce trecem prin Colorado, Kansas și Missouri, zice:

— Cealaltă mamă din parcul de rulote și-a scos într-o zi niște lucruri la vânzare în stradă. Toate lucrurile copilului erau împăturite și stivuite pe peluză, la douăzeci și cinci de cenți bucata. Era și cartea, și am cumpărat-o, zice Helen. L-am întrebat pe bărbatul dinăuntru de ce vindea Cindy totul, și a ridicat din umeri.

Potrivit scriptelor medicale, Cynthia Moore a băut sodă caustică și a murit în urma hemoragiei esofagiene și a asfixierii, la trei luni de la moartea din cauze necunoscute a copilului ei.

— John se temea de microbi, așa că a ars toate lucrurile lui Patrick, zice. Am cumpărat cartea de poezii cu zece cenți. Îmi amintesc că era o zi splendidă.

Scriptele poliției mai înregistrează trei scandaluri la parcela 175 din parcul Buena Noche. La o săptămână după sinuciderea Cynthiei Moore, John Boyle a fost găsit mort din cauze necunoscute. Din documente reiese că alcoolemia foarte mare ar fi putut provoca apneea în timpul somnului. E posibil să fi fost atât de beat, încât să fi adormit într-o poziție care să-i fi obstrucționat respirația. În orice caz, pe corp nu s-au găsit nici un fel de semne, în certificatul de deces nu figurează nici o cauză aparentă a morții.

În timp ce trecem prin Illinois, Indiana și Ohio, Helen zice:

— Nu l-am omorât în nici un caz pe John intenționat. Pur și simplu eram curioasă, zice.

Exact cum am procedat și eu cu Duncan.

— N-am făcut decât să verific o teorie, zice. John spunea întruna că spiritul lui Patrick e cu noi. Și eu îi tot spuneam că Patrick trăiește, e în spital.

După douăzeci de ani, Patrick tot în spital e, zice.

Chiar dacă sună absurd, nu zic nimic. Nu pot să-mi închipui cum ar arăta un copil după douăzeci de ani în comă sau la reanimare.

Închipuiți-vi-l pe Stridie trăind toată viața cu perfuzii și cateter!

Celor dragi poți să le faci lucruri mai rele decât să-i omori.

Pe bancheta din spate, Mona se ridică și-și întinde brațele. Zice:

— În Grecia antică, cele mai puternice blesteme erau scrise cu cuie luate de la corăbiile naufragiate. Cei care mureau pe mare nu erau înmormântați cum se cuvine, zice. Grecii știau că morții neîngropați sunt spiritele cele mai neodihnite și malefice.

Și Helen zice:

— Mai taci din gură.

În timp ce străbatem Virginia de Vest, Pennsylvania și statul New York, Helen zice:

— Îi detest pe oamenii care spun că văd stafii. Nu există stafii, zice. Când ai murit, mort rămâi. Nu există viață de apoi. Oamenii care spun că văd stafii nu vor decât să fie în centrul atenției. Oamenii care cred în reincarnare nu fac decât să-și amâne viața. Spre norocul meu, zice, zâmbind, am găsit un mod în care să-i pedepsesc și să fac și o grămadă de bani.

Îi sună telefonul.

— Dacă nu mă credeți în legătură cu Patrick, zice, pot să vă arăt factura de spitalizare pe luna

asta.

Îi sună din nou telefonul.

În timp ce zice asta, trecem prin Vermont. Unele lucruri le zice în timp ce străbatem Louisiana, în noapte, apoi Arkansas și Mississippi. Sunt nopți în care traversăm două sau trei state dintr-astea mici din est.

Deschizându-și celularul, zice:

— Helen la telefon.

Se-ntoarce către mine și-și dă ochii peste cap; zice:

— Un copil nevăzut închis în peretele dormitorului? Și plânge toată noaptea? Serios?

Alte lucruri care apar în povestea asta nu le-am aflat decât după ce am ajuns acasă și am făcut și eu niște investigații.

Apăsând telefonul pe piept, Helen îmi zice:

— Tot ce vă spun acum este strict confidențial. Până nu găsim *Cartea umbrelor,* zice, nu putem schimba nimic din ceea ce s-a întâmplat. O să-l vindec pe Patrick cu o vrajă din carte.

Capitolul 22

Umblăm prin Midwest ascultând la radio un post pe unde medii, și o voce bărbătească ne spune că doamna doctor Sara Lowenstein a fost o făclie a speranței și moralității în acest pustiu al vieții moderne. Doamna Sara a fost o moralistă nobilă și neabătută, care nu accepta decât o comportare virtuoasă și strictă. A fost un bastion al standardelor celor mai înalte, o torță care-și arunca lumina călăuzitoare pentru a vădi relele acestei lumi. Doamna Sara, zice bărbatul, va trăi de-a pururi în inima și în sufletul nostru, fiindcă sufletul ei era atât de puternic și de ne...

Vocea amuțește.

Și Mona izbește în scaunul din față, izbește chiar în dreptul șalelor mele și zice:

— Iarăși! De ce vă răzbunați problemele personale pe seama oamenilor nevinovați?

Și-i zic să nu mai dea vina pe mine. Poate e din cauza furtunilor solare.

Oamenii ăștia obsedați de vorbărie... Care nu sunt în stare să asculte...

Descântecul mi s-a învârtit prin cap atât de repede, că nici nu mi-am dat seama. Aproape că adormisem. Ceea ce dovedește cât e de greu de stăpânit. Pot să ucid și în somn.

După câțiva kilometri de tăcere, ceea ce oamenii de radio numesc „emisie în gol”, intră vocea altui bărbat, care ne spune că doamna doctor Sara Lowenstein a fost ștacheta morală prin prisma căreia milioane de ascultători și-au judecat propria viață. A fost sabia de foc a Domnului, trimisă pe pământ pentru a-i izgoni pe făcătorii de rele și pe cei strâmbi din templul lui...

Și vocea bărbatului se întrerupe și ea.

Mona izbește din toate puterile în spătarul scaunului meu, zicând:

— Nu e deloc amuzant! Predicatorii de la radio sunt oameni în carne și oase.

Și eu îi zic că n-am făcut nimic.

Iar Helen și Stridie chicotesc.

Mona își încrucișează brațele pe piept și se trântește pe canapea. Zice:

— Nu aveți nici un pic de respect. Nici un pic! Vă bateți joc de un milion de ani de puteri ale vrăjii.

Mona îl împinge pe Stridie cu toată puterea în portieră.

— Și tu la fel, zice. O vedetă de radio e la fel de importantă ca o vacă sau ca un porc.

Acum pe post intră muzică dance. Lui Helen începe să-i sune telefonul; îi deschide clapeta și și-l îngroapă în păr. Face un semn cu capul înspre radio și șoptește: „Închideți-l”.

Zice în telefon:

— Da. Mm, da, zice, știu cine este. Spuneți-mi unde este în momentul ăsta, cât de precis puteți.

Închid radioul.

Helen ascultă și zice:

— Nu. Vreau un diamant de șaptezeci și cinci de carate, tăiat, cu tentă albăstruie. Sunați-l pe domnul Drescher, la Geneva, dumnealui știe exact diamantul pe care-l doresc.

Mona își ridică rucsacul de pe jos și scoate din el un set de carioci și o carte groasă, legată în brocart verde închis. Își deschide cartea în poală și începe să mâzgălească cu o cariocă albastră. Îi pune capacul la loc și continuă cu una galbenă.

Și Helen zice:

— Nu mă interesează ce protecție are. Se va face în mai puțin de-o oră.

Închide telefonul și-l pune pe scaunul de lângă ea.

Pe scaunul dintre noi se află agenda ei; o deschide și scrie un nume și data de azi.

Cartea din poala Monei este o Carte a oglinzii. Orice vrăjitoare adevărată, zice, are o Carte a oglinzii. E un fel de jurnal și de rețetar în care aduni tot ce afli despre vrăji și ritualuri.

— De exemplu, zice, citind din Cartea oglinzii, Democrit spune că, dacă arzi un cap de cameleon într-un foc de stejar, provoci o furtună.

Se apleacă în față și-mi zice direct în ureche:

— Ați auzit de Democrit, nu? Care-a inventat democrația.

Și număr: 1, 2, 3...

Ca să amuțești pe cineva, zice Mona, ca să-l oprești din vorbit, iei un pește și-l coși la gură.

Ca să vindeci durerea de urechi, zice Mona, trebuie să folosești sperma unui mistreț care curge din vaginul scroafei.

— După cum se spune în culegerea ebraică de vrăji *Sepher ha-Razim,* trebuie să omori un cățel negru nenăscut. Apoi să-ți scrii blestemul pe o tăbliță și s-o pui în căpățâna câinelui. Apoi să-i pecetluiești botul cu ceară și să ascunzi căpățâna în spatele casei cuiva, iar omul acela nu-și va mai găsi în veci somnul.

După cum spune Teofrast, citește Mona, bulbul de bujor trebuie să-l scoți din pământ doar noaptea, pentru că, dacă te vede o ciocănitoare, orbești. Dacă ciocănitoarea te vede când tai rădăcina plantei, te alegi cu prolaps anal.

Și Helen zice:

— De ce n-am acum un pește...

După cum spune Mona, nu e bine să omori oameni, pentru că asta te îndepărtează de condiția umană. Ca să justifici omorul, trebuie să-ți transformi victima în dușman. Ca să justifici orice crimă, trebuie să-ți transformi victima în dușman.

După un timp, toată lumea îți va deveni dușman.

Cu fiecare crimă, zice Mona, ești tot mai înstrăinat de lume. Îți închipui din ce în ce mai mult că lumea întreagă este împotriva ta.

— Doamna doctor Sara Lowenstein nu a început prin a-i ataca și batjocori pe toți cei care sunau la ea în emisiune, zice Mona. La început, avea doar puțin spațiu de emisie și un public mic, și dădea impresia că dorește cu adevărat să-i ajute pe oameni.

Și poate că toate astea au venit după ani și ani în care a ascultat aceleași lucruri despre sarcini nedorite, despre divorțuri, despre scandaluri în familie. Poate și pentru că publicul ei a tot crescut și emisiunea a ajuns în *prime time.* Poate și pentru că a început să câștige din ce în ce mai bine. Poate că puterea corupe, poate că nu a fost o javră dintotdeauna.

Singura ieșire, zice Mona, ar fi să ne predăm, eu și Helen, și să lăsăm lumea să ne ucidă pentru crimele noastre. Sau să ne sinucidem.

O întreb dacă astea sunt tot niște tâmpenii New Age.

Și Mona zice:

— Nu, de fapt e din Karl Marx. Dacă ai omorât pe cineva, numai așa te poți reconcilia cu condiția umană. Numai așa te poți întoarce într-un loc în care lumea nu este dușmanul tău de moarte, zice, continuând să deseneze în cartea ei. Într-un loc unde să nu fii absolut singur.

— Un pește, un ac și o ață, zice Helen.

Iar eu nu sunt singur.

O am pe Helen.

Poate că ăsta e motivul pentru care criminalii în serie lucrează câte doi. Este bine atunci când nu te simți singur într-o lume plină de victime sau de dușmani. Nu-i de mirare că Waltraud Wagner, îngerul Morții din Austria, și-a convins prietenele să ucidă împreună cu ea.

Pare firesc.

Noi doi împotriva lumii întregi...

Gary Lewingdon îl avea alături pe fratele lui, Thaddeus. Kenneth Bianchi pe Angelo Buono. Larry Bittaker pe Roy Norris. Doug Clark pe Carol

Bundy. David Gore pe Fred Waterfleld. Gwen Graham pe Cathy Wood. Doug Gretzler pe Bill Steelman. Joe Kallinger pe fiul său, Mike. Pat Kearney pe Dave Hill. Andy Kokoraleis pe fratele lui, Tom. Leo Lake pe Charles Ng. Henry Lucas pe Ottis Toole. Albert Anselmi pe John Scalise. Allen Michael pe Cleamon Johnson. Clyde Barrow pe Bonnie Parker. Doug Bemore pe Keith Cosby. Ian Brady pe Myra Hindley. Tom Braun pe Leo Maine. Ben Brooks pe Fred Treesh. John Brown pe Sam Coetzee. Bill Burke pe Bill Hare. Erskine Burrows pe Larry Tacklyn. Jose Bux pe Mariano Macu. Bruce Childs pe Henry McKenny. Alton Coleman pe Debbie Brown. Ann French pe fiul ei, Bill. Frank Gusenberg pe fratele lui, Peter. Delfina Gonzales pe sora ei, Maria. Doctorul Teet Haerm pe doctorul Tom Allgen. Amelia Sachs pe Annie Walters.

Treisprezece la sută dintre criminalii în serie care au fost descoperiți lucrau în echipă.

În timp ce-și aștepta execuția în închisoarea San Quentin, Randy Kraft, zis „Registrul”, juca bridge cu Doug Clark, zis „Măcelarul din Amurg”, cu Larry Bittaker, zis „Clește”, și cu Bill Bonin, zis „Ucigașul de pe Autostradă”. La mijloc, aproximativ 126 de victime.

Helen Hoover Boyle mă are alături pe mine.

— Nu puteam să pun capăt crimelor, i-a spus la un moment dat Bonin unui reporter. De fiecare dată era din ce în ce mai ușor...

Nu am cum să nu fiu de acord. E ca un obicei prost.

La radio zice că doamna doctor Sara Lowenstein era un înger cu o putere nemaivăzută, mâna însuflețită a lui Dumnezeu, conștiința lumii din jurul ei, o lume a păcatului și relei credințe, o lume a fățăr...

Nu contează câți oameni mor, căci nimic nu se schimbă.

— Ia hai, arată-ne ce poți, zice Stridie, și dă din cap spre radio. Ia omoară-l și pe boul ăsta, zice.

Număr: 37, 38, 39...

Am dezamorsat șapte exemplare ale cărții de versuri de când am plecat de-acasă. Tirajul original a fost de 500. Ceea ce înseamnă că s-au dus 306 exemplare și au mai rămas 194.

În ziar zice că bărbatul cu haină de piele neagră, cel care m-a împins pe trecerea de pietoni, era donator de sânge. A lucrat în străinătate trei ani, în cadrul organizației Peace Corps, construind adăposturi pentru leproși. I-a donat o bucată din ficatul său unei fete din Botswana care se otrăvise cu ciuperci. A răspuns la telefoane cu ocazia unei colecte de fonduri pentru lupta împotriva unei boli grave, am uitat care anume.

Dar merita să moară. M-a făcut dobitoc.

M-a împins!

În ziar îi arată pe mama și pe tatăl vecinului de deasupra, plângând lângă sicriu.

Dar dăduse combina mult prea tare.

În ziar zice că o fată pe nume Denni D'Testro, manechin, a fost găsită moartă în dimineața asta în apartamentul ei din centru.

Și nu știu de ce, dar sper că nu Nash a preluat apelul pentru ambulanță.

Stridie arată cu degetul spre radio și zice:

— Haide, tati, omoară-l, nu fi de rahat!

Lumea asta chiar că e plină numai de dobitoci.

Helen își deschide telefonul și sună la bibliotecile din Oklahoma și Florida. Găsește încă un exemplar al cărții de versuri în Orlando.

Mona ne citește despre grecii antici, care scriau tăblițe cu blesteme, numite *defixiones.*

Grecii foloseau *kolossi,* păpuși de bronz, de ceară sau de lut, pe care le înjunghiau cu cuiul, le răsuceau, le mutilau, tăindu-le capul sau mâinile.

Puneau părul victimei înăuntrul păpușii sau vârau în ea un blestem scris pe un sul de papirus.

La Luvru se află o figurină egipteană din secolul al II-lea e.n. E o femeie goală, legată fedeleș, plină de cuie înfipte în ochi, în urechi, în gură, sâni, mâini, picioare, vagin și anus. Mâzgălind în carte cu o cariocă portocalie, Mona zice:

— Celui care a făcut păpușa aia probabil că i-ar fi plăcut de dumneavoastră și de Helen.

Tăblițele cu blesteme erau niște foițe subțiri de plumb sau aramă, uneori și de lut. Îți serial blestemul pe ele cu un cui de la o corabie scufundată, apoi făceai foița sul și o străpungeai cu cuiul. Când serial, scriai primul rând de la stânga la dreapta, următorul, de la dreapta la stânga și așa mai departe. Dacă se putea, înfășurai blestemul în jurul unei șuvițe din părul victimei sau al unei bucăți dintr-o haină de-a ei. Aruncai blestemul într-un lac, într-un puț sau în mare, ca să ajungă în lumea de dincolo și să o citească demonii care să-ți împlinească porunca.

Vorbind în continuare la telefon, Helen și-l lipește o clipă de piept și zice:

— Ce spui tu e ca și cum ai face o comandă pe Internet.

Număr: 346, 347, 348...

În tradiția literară greco-romană, zice Mona, există vrăjitoare nocturne și vrăjitoare diurne. Vrăjitoarele diurne sunt bune și benefice. Vrăjitoarele nocturne sunt misterioase și urmăresc să distrugă civilizația.

— Voi doi sunteți vrăjitoare nocturne, asta e clar, zice Mona.

Pentru oamenii ăștia cărora le datorăm democrația și arhitectura, zice Mona, magia făcea parte din viața cotidiană. Oamenii de afaceri își aruncau blesteme unii altora. Vecinii se blestemau între ei. În apropierea locului de desfășurare a Jocurilor Olimpice arheologii au descoperit puțuri

străvechi pline de blesteme pe care atleții le aruncau acolo, împotriva adversarilor.

— Nu inventez nimic, zice Mona.

Vrăjile menite să atragă dragostea se numeau *agogai* în greaca veche.

Blestemele menite să destrame o relație se numeau *diakopoi.*

Helen ridică vocea la telefon:

— Curge sânge pe pereții bucătăriei? A, sigur că da, n-ar trebui să suportați așa ceva!

Și Stridie zice, la telefonul lui:

— Aș dori să știu numărul pentru mica publicitate de la *Miami Telegraph-Observer.*

Și radioul întrerupe totul cu un refren de cornuri franceze. Se aude o voce profundă de bărbat, cu un țăcănit de telex în fundal.

„Liderul celui mai mare cartel sud-american al drogurilor a fost găsit mort în apartamentul său de lux din Miami, zice vocea. Gustave Brennan, în vârstă de 39 de ani, este considerat capul unei rețele de trafic de cocaină al cărei profit anual se ridică la aproape trei miliarde de dolari. Politia nu cunoaște cauza morții, însă intenționează să autopsieze cadavrul...”

Și Helen se uită la radio și zice:

— Ați auzit? E absolut ridicol. Ia ascultați, zice, și dă radioul mai tare.

„...Brennan”, zice vocea, „care era apărat zi și noapte de o armată de bodyguarzi, s-a aflat permanent sub supravegherea FBI...”

Uitându-se la mine, Helen zice:

— Să nu-mi spuneți că se mai folosesc telexuri în ziua de azi!

Telefonul pe care l-a primit adineauri – în legătură cu diamantul cu tentă albăstruie... numele pe care l-a scris în agendă era „Gustave Brennan”.

Capitolul 23

Cu secole în urmă, marinarii porniți în călătorii îndelungate lăsau câte o pereche de porci pe fiecare insulă pustie. Sau o pereche de capre. Oricum, la o vizită ulterioară insula avea să fie o sursă de carne. Insulele acelea erau neatinse. Acolo trăiau specii de păsări lipsite de prădători naturali. Specii de păsări care nu mai trăiau nicăieri altundeva pe pământ. În lipsa prădătorilor, plantele evoluaseră fără să dezvolte spini sau otrăvuri. În lipsa prădătorilor și a dușmanilor, insulele acelea erau raiul pe pământ.

Data următoare când aveau să ajungă pe insulele acelea, nu mai găseau decât turmele de capre sau de porci.

Povestea asta o spune Stridie.

Marinarii ziceau că „seamănă carne”.

— Nu vă aduce aminte de nimic? De vechea poveste cu Adam și Eva, de exemplu? zice Stridie.

Zice, privind pe geamul mașinii:

— Nu v-ați întrebat niciodată când o să se întoarcă Dumnezeu ca să ne umple de ketchup drept răsplată?

Trecem pe lângă unul dintre Marile Lacuri, o întindere de apă care se pierde la orizont, nimic altceva decât scoici tărcate și lipitori de mare, zice Stridie. Totul pute a pește stricat.

Mona își ține apăsată pe față cu amândouă mâinile o pernă umplută cu orz și levănțică. Desenele roșii în henna de pe dosul mâinilor se întind în lungul fiecărui deget. Șerpi roșii împletiți cu vițe.

Sună telefonul, și Stridie îi trage antena, îl duce la ureche și zice:

— Biroul de avocatură Deemer, Davis și Hope.

Își răsucește degetul în nas, apoi și-l scoate și se uită la el. În telefon, Stridie zice:

— La cât timp după ce ați mâncat s-a manifestat diareea?

Mă vede că mă uit și dă cu bobârnacul spre mine.

Helen zice în telefonul ei:

— Cei care au stat acolo înainte au fost foarte mulțumiți. Este o casă superbă.

În ziarul local, *Erie Register-Sentinel*, un anunț din pagina de divertisment zice așa:

În atenția clienților clubului de golf Country House

„Ați contractat o infecție stafilococică rezistentă la tratament în urma utilizării piscinei sau a vestiarelor? Vă rugăm să apelați numărul de mai jos, pentru a vă constitui ca parte civilă într-o acțiune juridică colectivă", zice anunțul.

E vorba de numărul lui Stridie, desigur.

În anii '70 ai secolului al XIX-lea, zice Stridie, un individ pe nume Spencer Baird s-a gândit să se joace de-a Dumnezeu. S-a gândit el că cea mai ieftină sursă de proteine pentru americani era crapul european. Timp de douăzeci de ani a trimis puiet de crap prin toată țara. A convins o sută de companii feroviare să-i transporte puietul de crap și să-i dea drumul în toate luciurile de apă pe lângă care treceau trenurile. A mers până acolo încât a construit cisterne feroviare speciale, cu o capacitate de nouă tone, care au transportat puietul de crap în toate bazinele hidrografice din America de Nord.

Lui Helen îi sună telefonul; îl deschide. Agenda este deschisă pe scaunul de-alături.

— Și unde anume se află Alteța Sa Regală în acest moment? zice, și scrie un nume sub data de astăzi. Zice în telefon: Spuneți-i domnului

Drescher să-mi cumpere cerceii cu topaze și smaralde.

Într-un alt ziar, *Cleveland Herald-Monitor,* în pagina de timp liber e un anunț care zice așa:

În atenția clienților lanțului de magazine de îmbrăcăminte Apparel-Design

„Dacă ați contractat un herpes genital la cabinele de probă, vă rugăm să apelați numărul de mai jos, pentru a vă constitui ca parte civilă într-o acțiune juridică colectivă", zice anunțul.

Și, din nou, același număr de telefon al lui Stridie.

În 1890, zice Stridie, a apărut un alt individ care s-a gândit să se joace de-a Dumnezeu. Eugene Schieffelin a dat drumul la șaizeci de exemplare de *Sturnus vulgaris,* sturzul european, în Central Park. Cincizeci de ani mai târziu, pasărea se răspândise până la San Francisco. Astăzi trăiesc în America peste două sute de milioane de sturzi. Și asta pentru că Schieffelin voia ca în New York să existe toate păsările pomenite de Shakespeare.

Și, în telefon, Stridie zice:

— Nu, stimate domn, numele dumneavoastră va rămâne strict confidențial.

Helen închide clapeta telefonului, își acoperă nasul și gura cu mâna înmănușată și zice:

— Ce pute în halul ăsta?

— Sardele-cenușii moarte.

Din 1921, de când au refăcut canalul Welland, pentru a dezvolta traficul naval în zona cascadei Niagara, zice, lipitoarea de mare a infestat complet Marile Lacuri. Paraziții ăștia sug sângele peștilor mari, cum ar fi păstrăvul și somonul, și-i omoară. Deci peștii mici rămân fără prădători, iar efectivele lor explodează. Epuizează rezervele de plancton și mor de foame cu milioanele.

— Sardele proaste și lacome, zice Stridie. Nu vă duc cu gândul la o altă specie? Atunci când o

specie nu reușește să-și controleze efectivele, problema se rezolvă altfel – boală, foamete, război...

Cu vocea înăbușită de pernă, Mona zice:

— Nu le mai spune. N-au cum să-nțeleagă.

Și Helen își deschide poșeta de pe scaunul de alături. O deschide cu o mână și scoate un cilindru lucios. Cu aerul condiționat la maximum, pulverizează spray de gură pe o batistă și și-o duce la nas. Pulverizează spray de gură în aeratoarele de pe bord și zice:

— Chestia asta are vreo legătură cu descântecul?

Și, fără să mă întorc, zic:

— V-a trecut prin cap să folosiți descântecul pentru controlul populației?

Și Stridie râde și zice:

— Cam așa ceva.

Mona își lasă perna în poală și zice:

— E vorba de ceaslov.

Și, formând un număr, Stridie zice:

— Dacă-l găsim, o să-l folosim cu toții.

O să-l distrugem, zic.

— După ce-l citim, zice Helen.

Și Stridie zice în telefon:

— Da, aștept. Și către noi: E tipic. În mașina asta putem vedea întreaga structură de putere a societății occidentale.

După cum spune Stridie, „tăticii” dețin întreaga putere, așa că nu vor să se schimbe nimic.

Adică eu.

Număr: 1, 2, 3...

Stridie zice că „mămicile” nu au atâta putere, dar vor să obțină tot mai multă.

Adică Helen.

Număr: 4, 5, 6...

Și tinerii, zice, au putere foarte puțină sau deloc, așa că se luptă din răsputeri.

Stridie și Mona.

Număr: 7, 8... și lui Stridie nu-i tace gura o clipă.

Alergici la liniște... Obsedați de vorbărie...

Zâmbind cu jumătate de gură, Stridie zice:

— Fiecare generație ar vrea să fie cea din urmă. Zice în telefon: Mda, aș vrea să plasez un anunț de mică publicitate. Mda, aștept, zice.

Mona își pune din nou perna pe față. Vițele și șerpii roșii se-ncolăcesc de-a lungul fiecărui deget.

Anizanta, zice Stridie. Mușțarul. Iedera japoneză.

Crapul. Sturzul. Carne semănată.

Uitându-se pe geamul mașinii, Stridie zice:

— V-ați pus vreodată problema că Adam și Eva n-au fost decât niște căței pe care Dumnezeu i-a părăsit pentru că erau prea proști ca să-i poată dresa?

Lasă geamul jos, și mirosul bușește înăuntru, duhoarea fierbinte de pește mort, și, strigând în vânt, zice:

— Poate că oamenii sunt doar niște pui de aligator pe care Dumnezeu i-a aruncat în veceu!

Capitolul 24

La următoarea bibliotecă, le spun că rămân în mașină; Helen și Mona intră să dea de urma cărții. Rămas singur, răsfoiesc agenda lui Helen. Aproape că nu există zi fără un nume; pe unele le știu. Ori vreun dictator dintr-o republică bananieră, ori vreun șef mafiot. Fiecare nume este tăiat cu o linie roșie. Ultimele vreo zece le scriu pe o bucată de hârtie. Printre nume apar întâlnirile și notele lui Helen, cu scrisul ei caligrafic, perfect, asemenea unui giuvaer.

Uitându-se la mine de pe banchetă, Stridie se lasă pe spate cu mâinile la ceafă. Stă cu picioarele goale încrucișate și cocoțate pe spătarul scaunului, chiar lângă fața mea. Are un inel de argint pe unul din degetele mari. Bătături în tălpi, bătături cenușii, crăpate, murdare; și Stridie zice:

— Lu' mami n-o să-i placă treaba asta, că te uiți prin chestiile ei personale.

Citesc în carte de la coadă la cap, începând cu data de azi, străbătând trei ani de nume și asasinate, până ce le văd pe Helen și Mona întorcându-se în parcare.

Lui Stridie îi sună telefonul; răspunde:

— Biroul de avocatură Donner, Diller și Dunes...

Dar nu reușesc să citesc decât o mică parte. Mai sunt încă file care acoperă ani și ani. Și, spre sfârșitul cărții, mai sunt ani și ani de zile, file albe care așteaptă să fie umplute de Helen.

Când ajunge la mașină, Helen vorbește la telefon. Zice:

— Nu, vreau acvamarinul cu tăietură tip smarald care i-a aparținut împăratului Zog.

Mona se urcă în spate, zicând:

— V-a fost dor de noi? Încă un descântec a ajuns în veceu.

Și Stridie își strânge picioarele, zicând în telefon:

— Spuneți-mi, erupția sângerează?

Helen pocnește din degete spre mine, ca să-i dau agenda. Zice la telefon:

— Da, acvamarinul de două sute de carate. Sunați-l pe Drescher, la Geneva.

Deschide agenda și scrie un nume sub data de azi.

Mona zice:

— Mă gândeam... Ce credeți, zice, oare ceaslovul original o fi avut vreo vrajă pentru zburat? Mi-ar plăcea la nebunie. Sau vreuna care să te facă invizibil?

Își scoate Cartea umbrelor din rucsac și începe să coloreze.

— Aș mai vrea ceva; să pot vorbi cu animalele. A, și să fac și telekinezie, adică atunci când muți lucrurile cu puterea minții...

Helen pornește mașina și zice cu voce tare, privind în oglindă:

— Ce-aș coase gura peștelui!

Își bagă telefonul și stiloul în poșetă. Acolo unde încă mai are pietricica cenușie de la petrecerea vrăjitorească a Monei, piatra pe care i-a dat-o conclavul. Când Stridie era în pielea goală. Cu stalactita lui de piele creață și rozalie străpunsă de cercelușul de argint.

Mona, în acea seară, Coacăză, și cei doi mușchi ai spinării ei, și cum se despărțeau ei în cele două jumătăți tari și albe ca laptele ale fundului, și încep să număr: 1, 2, 3...

În următorul orășel, la următoarea bibliotecă, le spun lui Helen și Mona să stea în mașină cu Stridie cât mă duc înăuntru să pun mâna pe cartea de versuri.

E o bibliotecă oarecare, în miezul zilei. În spatele biroului stă un bibliotecar. Ziarele cele mai

recente sunt legate în mape mari, care se citesc la o masă mare. În ziarul de azi e vorba de Gustave Brennan. În cel de ieri apare un lider religios dement din Orientul Mijlociu. Alaltăieri, era vorba despre un condamnat la moarte și ultimul lui apel în justiție.

Toți cei scriși în agenda lui Helen au murit la data la care le-a fost notat numele.

Printre celelalte știri, sunt articole de ziar despre lucruri și mai îngrozitoare. Azi, Denni D'Testro. Acum trei zile, Samantha Evian. Acum o săptămână, Dot Leine. Manechine tinere toate trei, găsite moarte fără nici o cauză aparentă a morții. Înaintea lor a fost Mimi Gonzales, pe care prietenul ei a găsit-o moartă în pat, fără nici cea mai mică urmă. Nu a existat nici un indiciu până la autopsie, când s-au găsit semne ale unul contact sexual post-mortem.

Nash.

Helen intră și zice:

— Mi-e foame. De ce durează așa de mult?

Lista mea cu nume e alături, pe o măsuță. Lângă ea se află un articol de ziar cu o fotografie a lui Gustave Brennan. Dinaintea mea e un alt articol, despre înmormântarea unui pedofil căruia i-am văzut numele în agenda lui Helen.

Helen aruncă o privire la toate astea și zice:

— Bun, deci ați aflat cum stau lucrurile.

Se sprijină de muchia mesei, iar fusta i se întinde peste coapse și burtă. Zice:

— Ați vrut să știți cum vă puteți controla puterea. Ei bine, asta-i soluția mea la problemă.

Șpilul e să devii profesionist, zice ea. Fă un lucru pe bani, și șansele să vrei să-l faci gratis or să scadă considerabil.

— Doar nu vă închipuiți că prostituatele mai umblă după sex în afara bordelului, nu? zice ea.

Zice:

— De ce credeți că antreprenorii din construcții stau în case neterminate? Sau de ce au

doctorii o sănătate așa de șubredă?

Arată cu mâna spre ușa bibliotecii și spre parcare și zice:

— Singurul motiv pentru care n-am omorât-o pe Mona de o sută de ori până acum e că omor în fiecare zi pe câte cineva. Și mai iau și o groază de bani pentru asta.

O întreb cum rămâne cu ideea Monei. De ce nu-ți poți controla puterea iubindu-ți semenii atât de mult, încât să nu-ți poți dori să-i omori?

— Aici nu-i vorba de iubire sau de ură, zice Helen.

E vorba despre putere. Oamenii nu se apucă să citească o poezioară ca să-și omoare copiii. Nu vor decât să-i vadă adormiți. Nu vor altceva decât să-i domine. Oricât de mult ai iubi pe cineva, tot ții ca lucrurile să iasă cum vrei tu.

Masochistul îl împinge pe sadic să acționeze. Până și cea mai pasivă persoană este de fapt un agresor. În fiecare zi, simplul fapt că trăiești înseamnă moartea unor plante și a unor animale, poate chiar a unor oameni.

— Vă convine sau nu, zice, abatoarele, fermele, atelierele clandestine nu trăiesc decât din banii noștri.

Îi spun că l-a ascultat prea mult pe Stridie.

— Șpilul e să omori oamenii intenționat, zice Helen, și ia ziarul cu poza lui Gustave Brennan. Se uită la ea de aproape și zice: Omori intenționat niște străini ca să nu-i omori din greșeală pe cei dragi.

Distrugere constructivă.

Zice:

— Sunt un antreprenor independent.

Este un asasin de nivel internațional care-și primește plata în diamante uriașe.

Helen zice:

— Guvernele fac așa ceva zi de zi.

Dar guvernele fac așa ceva după ani întregi de deliberări și conform legii, îi spun. Numai dacă se

consideră că un criminal este prea periculos ca să fie lăsat în libertate. Sau numai ca să dea un exemplu. Sau ca să se răzbune. Bine, sistemul nu e perfect. Dar măcar nu e arbitrar.

Helen își duce o clipă mâna la ochi, ferindu-și privirea, apoi ia mâna și se uită la mine, zicând:

— Și cam cine credeți că mă sună să-mi dea comenzi?

O sună guvernul Statelor Unite?

— Uneori, zice ea. În general, e vorba de alte țări, țări de toate felurile, dar nu mișc un deget pe degeaba.

Și de-aia cere pietre prețioase?

— Mi se pare oribil să te dondănești din cauza ratei de schimb, nu? zice ea. Oricum, fiecare masă pe care o iei înseamnă un animal ucis.

Stridie, din nou. Am impresia că va trebui să-l țin cât mai departe de Helen.

Nu e același lucru, îi spun. Oamenii sunt mai presus de animale. Rostul animalelor pe lume e să-i hrănească și să-i slujească pe oameni. Fiecare om e neprețuit, inteligent și unic, iar Dumnezeu ne-a dat animalele. Suntem stăpânii lor.

— E firesc să spui asta, zice Helen, doar ești de partea învingătorilor.

Îi spun că distrugerea constructivă nu e răspunsul pe care-l căutam.

Iar Helen zice:

— Îmi pare rău, e singurul răspuns pe care-l am.

Zice:

— Haideți să luăm cartea, să rezolvăm, și pe urmă să mergem să ucidem un fazan frumos pentru masa de prânz.

Pe drumul spre ieșire, îl întreb pe bibliotecar despre exemplarul lor din cartea de poezii. E împrumutat. În legătură cu bibliotecarul, detaliile ar fi următoarele: are șuvițe blond-cenușii în părul întepenit cu gel sub forma unei copertine care-i umbrește fața. Un fel de vizieră blond-cenușie. Stă

la birou în fața unui monitor și miroase a fum de țigară. Are un pulover pe gât cu un ecuson de plastic pe care scrie „Symon”.

Îi spun că multe vieți atârnă de găsirea acestei cărți.

Iar el zice: Nasol.

Îi spun că, la drept vorbind, viața lui atârnă de găsirea cărții.

Bibliotecarul apasă o tastă și spune că o să cheme poliția.

— Stai, zice Helen, și își pune mâinile pe blatul biroului, fiecare deget sclipind încărcat de smaralde tăiate pătrat, de safire irizate șlefuite rotund și de diamante negre cu defect tăiate în hexagon.

Zice:

— Alege-ți ceva din astea, Symon.

Iar bibliotecarul își ridică buza de sus și i se văd dinții. Clipește rar o dată, de două ori, și spune:

— Cucoană, ține-ți pentru tine gablonțurile astea penibile de travestit.

Zâmbetul de pe fața lui Helen nu se clintește nici un pic.

Bărbatul dă ochii peste cap, iar fața și mâinile-i devin inerte. Bărbia îi cade în piept și se prăbușește peste tastatură, apoi corpul i se răsucește și i se prelinge până pe podea.

Distrugere constructivă.

Helen își întinde neprețuita-i mână să întoarcă monitorul spre noi și zice:

— Rahat!

Deși zace mort pe podea, pare adormit. Claia de păr înțepenită cu gel i-a atenuat căderea.

Privind monitorul, Helen zice:

— A închis fișierul. Îmi trebuie parola.

Nici o grijă. Fratele cel Mare ne-a umplut tuturor capul cu aceleași rahaturi. Îmi închipui că era la fel de deștept ca toți cei care se cred deștepți. Îi spun să încerce cu „parola”.

Capitolul 25

Mona îmi trage șoseta de pe picior. Interiorul șosetei elastice, firele, îmi jupoaie cojile. Sângele închegat cade pe jos ca o ninsoare. Piciorul e umflat și neted; toate zbârciturile sunt întinse. Piciorul meu, un balon cu buline galbene și roșii. Ţinând dedesubt un prosop împăturit, Mona toarnă spirtul.

Durerea e atât de fulgerătoare, că nici nu poți spune dacă spirtul e opărit sau rece ca gheața. Întins pe patul de motel, cu cracul pantalonului suflecat, cu Mona în genunchi pe covorul de la picioarele mele, strâng în pumni așternutul și scrâșnesc din dinți. Cu spatele arcuit, toți mușchii mi se crispează preț de câteva secunde bune. Așternutul e rece și leoarcă de sudoare.

Bășicile astea îmi acoperă aproape toată talpa, ca niște pungi pline cu ceva moale și gălbui. Sub stratul de piele moartă, în fiecare bășică se vede câte o formă solidă, închisă la culoare.

Mona zice:

— În ce-ai călcat?

Înroșește o pensetă la bricheta de plastic a lui Stridie.

Întreb care-i treaba cu anunțurile pe care le dă Stridie în ziare. Lucrează pentru o firmă de avocatură? Cazurile de ciuperci ale pielii și de otrăvire cu pește sunt de-adevăratelea?

Spirtul îmi picură de pe picior, roz de la sângele dizolvat, pe prosopul de la motel. Așază penseta pe prosopul umed și înroșește un ac la bricheta lui Stridie. Își prinde părul la spate cu un elastic, într-o coadă groasă.

— Stridie numește chestia asta „antipublicitate”, zice. Uneori, firmele, cele cu mulți bani, îl plătesc ca să retragă anunțurile. Zice

că după sumele pe care le plătesc se poate vedea cât sunt de adevărate anunțurile.

Piciorul nu o să-mi mai încapă în pantof. Astăzi, în mașină, am rugat-o pe Mona să se uite la el un pic. Helen și Stridie sunt în oraș să cumpere farduri. O să treacă și pe la un anticariat mare de pe-aici. Hambarul cu Cărți, ca să dezamorseze trei exemplare ale cărții de versuri.

Ce face Stridie se numește șantaj, îi zic. Calomnie.

Deja e aproape miezul nopții. Nici nu vreau să știu unde sunt de fapt Helen și Stridie.

— El nu zice că e avocat, zice Mona. Nu zice că e vreun proces pe rol. Dă doar un anunț. Spațiile albe le umplu alții. Stridie zice că el nu face decât să semene îndoiala în mintea lor. Zice că e foarte corect, pentru că și publicitatea ne promite să ne facă fericiți.

Așa cum stă, în genunchi, i se văd cele trei stele negre tatuate deasupra claviculei. I se vede pe sub bluză, dincolo de covorul de lănțișoare și medalioane, și nu poartă sutien, și număr: 1, 2, 3...

Mona zice:

— Și alți membri ai cercului nostru de vrăjitori fac asta, dar a fost ideea lui Stridie. Zice că planul e să submineze iluzia de siguranță și confort pe care o au oamenii.

Sparge o bășică cu acul și dinăuntru cade ceva. O bucățică de plastic maroniu plină de puroi împuțit și de sânge, care aterizează pe prosop. Mona o întoarce cu acul, și puroiul galben se îmbibă în prosop. O culege cu penseta și zice:

— Ce naiba e asta?

E o turlă de biserică.

Nu știu, zic.

Mona cască gura și scoate limba. Gâtlejul i se ridică sub piele și se înecă. Flutură mâna la nas și clipește repede. În halul ăsta pute puroiul galben. Șterge acul pe prosop. Îmi ține degetele piciorului cu o mână și cu cealaltă sparge o altă bășică.

Lichidul galben împroașcă o mică explozie și pe prosop ajunge jumătate dintr-un coș de fabrică.

Îl ia cu penseta și-l șterge pe prosop. Cu fața încrețită în jurul nasului, se uită la el de aproape și zice:

— Îmi spuneți și mie ce se-ntâmplă?

Sparge o altă bășică, din care sare cupola rotunjită a unei moschei, plină de sânge și secreție. Mona îmi trage din picior cu penseta o farfurioară. E pictată de mână cu o bordură de trandafiri roșii.

Afară, în stradă, urlă o sirenă de pompieri.

Dintr-o altă bășică puroiește frontonul unei clădiri de bancă în stil georgian.

Din următoarea bășică sare acoperișul unei școli.

Asudat leoarcă. Respirând adânc. Strângând din răsputeri așternuturile jilave și moi, scrâșnesc din dinți. Cu ochii țintuiți în tavan, zic: Cineva omoară modele.

Scoțând un contrafort însângerat, Mona zice:

— Călcându-le în picioare?

Top-modele, îi zic.

Acul mi se înfige în talpă. Acul extrage o antenă de televiziune. Penseta extrage un gargui. Apoi țigle, șindrile, plăcuțe de ardezie și burlane.

Mona ridică o margine a prosopului împuțit și o îndoaie, scoțând la iveală o bucată curată. Mai toarnă spirt.

O altă mașină de pompieri urlă în apropierea motelului. Luminile albastre și roșii fulgeră prin perdele.

Și nici nu mai pot să trag aer în piept de rău ce mă arde piciorul.

Trebuie, zic. Trebuie să mă... trebuie să ne...

Trebuie să ne întoarcem acasă, zic, cât mai repede. Dacă eu am dreptate, trebuie să-l opresc pe cel care folosește blestemul.

Mona trage cu penseta un oblon albastru de plastic și-l pune pe prosop. Trage o fâșie de perdele de dormitor, perdele galbene de la camera

copilului. Trage o bucată de gărduleț și mai toarnă spirt, până când începe să curgă limpede de pe piciorul meu. Își astupă nasul cu mâna.

O altă mașină de pompieri urlă, și Mona zice:

— Stați un pic să dau drumul la televizor, să văd ce se-ntâmplă.

Îmi împing falca înainte, spre tavan, și zic că nu putem... nu putem...

Singur acum cu ea, zic: nu putem să avem încredere în Helen. Ea vrea ceaslovul doar ca să poată controla lumea. Leacul pentru prea multă putere, zic, nu e și mai multă putere. Nu o putem lăsa pe Helen să pună mâna pe *Cartea umbrelor.*

Și, încet, atât de încet că nici n-o pot vedea mișcându-se, Mona trage o coloană ionică dintr-un crater însângerat care se cască sub degetul meu mare. Încet ca limba orară a unui ceas. Nu-mi mai aduc aminte dacă este de la vreun muzeu, de la vreo biserică sau de la vreo universitate. Câte case sfărâmate și instituții distruse...

E mai degrabă arheolog decât chirurg.

Și Mona zice:

— Ciudat.

Pune coloana alături de celelalte fragmente de pe covor. Se încruntă, aplecându-se din nou cu penseta peste talpa mea, și zice:

— Helen mi-a spus același lucru despre dumneavoastră. Zice că nu vreți decât să distrugeți ceaslovul.

Ar trebui distrus. Nimeni nu poate stăpâni o asemenea putere.

La televizor e o clădire veche de cărămidă, cu trei etaje, din care curg flăcările pe fiecare fereastră. Pompierii le țintesc cu furtunurile din care țâșnesc arcuri albe de apă. Un tânăr cu microfonul în mână intră în cadru și, în spatele lui, Helen și Stridie stau și privesc incendiul, cu capetele atingându-li-se. Stridie ține o sacoșă de cumpărături. Helen îl ține de mână.

Ridicând sticla de spirt, Mona se uită să vadă cât a mai rămas. Zice:

— Ce mi-ar plăcea să fiu bioenergetician! Doar să-i ating pe oameni, și ei să se vindece. Helen îmi spune că putem să transformăm lumea într-un paradis, zice, citind eticheta.

Stau în pat, întins pe jumătate, proptindu-mă în coate, și zic că Helen ucide pentru o tiară de diamante. Așa mântuiește ea lumea.

Mona șterge penseta și acul pe prosop, mânjindu-l din nou cu roșu și galben. Miroase sticla de spirt și zice:

— Helen crede că nu vreți decât să folosiți cartea pentru un articol de ziar. Zice că, după ce vor fi distruse toate vrăjile, inclusiv descântecul, o să vă lăudați peste tot că sunteți un erou.

Nu ajung, zic, armele nucleare? Armele chimice? Faptul că unii or să aibă puteri magice nu o să facă lumea mai bună, zic.

Îi zic Monei că, dacă se ajunge la așa ceva, o să am nevoie de ajutorul ei.

S-ar putea să trebuiască s-o omorâm pe Helen, zic.

Și Mona dă din cap deasupra ruinelor însângerate de pe prosopul de la motel. Zice:

— Deci vreți să puneți capăt atâtor crime cu alte crime.

E vorba doar de Helen, zic. Și poate și de Nash, dacă teoria mea în legătură cu moartea manechinelor e corectă. După ce-i omorâm, ne putem întoarce la normalitate.

La televizor, tânărul cu microfonul zice că zona centrală a fost în mare parte paralizată de incendiul de gradul trei. Zice că structura de rezistență este afectată. Zice că este una dintre cele mai îndrăgite instituții din oraș.

— Lui Stridie, zice Mona, nu-i place ideea dumneavoastră de normalitate.

Instituția în flăcări este Hambarul cu Cărți. Helen și Stridie au dispărut din spatele lui.

— Știți de ce ne dorim într-o poveste polițistă ca detectivul să învingă? zice Mona.

Poate că nu doar ca răzbunare sau pentru a pune capăt crimelor, zice. Poate că de fapt ne dorim ca ucigașul să-și găsească mântuirea. Detectivul este mântuitorul ucigașului, închipuiți-vă cum ar fi ca Isus Cristos să vă urmărească pretutindeni, încercând să vă prindă și să vă mântuiască sufletul. Nu ca un Dumnezeu pasiv și răbdător, ci ca un copoi tenace și agresiv. Vrem ca ucigașul să mărturisească la proces. Vrem să-l vedem în imaginile din sala de judecată, înconjurat de semenii săi. Detectivul este un păstor, și vrem ca ucigașul să se întoarcă la turmă, în mijlocul nostru. Noi îl iubim. Ne este dor de el. Vrem să-l strângem în brațe.

— Poate că de-asta sunt atâtea femei care se mărită cu criminali aflați în închisoare. Ca să-i ajute să se vindece.

De mine nu-i este dor nimănui, îi spun.

Mona dă din cap și zice:

— Dumneavoastră și Helen semănați foarte mult cu părinții mei, să știți.

Mona. Coacăză. Fiica mea.

Și, trântindu-mă la loc pe pat, o întreb cum așa.

Și, scoțându-mi un toc de ușă din picior, Mona zice:

— Chiar în dimineața asta, Helen mi-a spus că s-ar putea să fie nevoită să vă omoare.

Îmi sună pagerul. E un număr pe care nu-l cunosc. Pagerul zice că este foarte important.

Și Mona extrage un vitraliu dintr-un crater însângerat care se cască în piciorul meu. Îl ține în sus, și lumina plafonierei pătrunde prin cioburile colorate: uitându-se la fereastra minusculă, zice:

— Eu sunt îngrijorată mai mult de Stridie. Nu spune întotdeauna adevărul.

Și, chiar în clipa aceea, ușa camerei de motel zboară dată de perete. Afară urlă sirenele. În

televizor urlă sirenele. Luminile roșii și albastre clipesc halucinant prin perdele. În clipa aceea, Helen și Stridie dau buzna în cameră, râzând și gâfâind. Stridie duce o gentuță cu cosmetice. Helen își ține în mână pantofii cu toc. Amândoi miros a whisky și a fum.

Capitolul 26

Închipuiți-vă o molimă care se ia prin urechi.

Stridie și idioțeniile lui ecologiste, cu contopirea cu natura și așa mai departe, cu speciile invadatoare și idioțeniile lui apocrife... Virusul informațiilor lui. Ceea ce înainte era pentru mine o junglă verde, adâncă și frumoasă acum este un ocean de iederă englezească, o calamitate care sufocă și ucide totul. Frumoasele stoluri de sturzi negri și lucioși, cu straniul lor fluierat, fură cuiburile a o sută de specii autohtone.

Închipuiți-vă o idee care îți ocupă mintea precum o armată care ocupă un oraș.

Dincolo de geamurile mașinii se întinde acum America.

O, prea frumoase înalturi pline de sturzi,
Deasupra valurilor chihlimbarii de cruguliță.
O, creste purpurii îmbrăcate în răchitan,
Deasupra câmpurilor cotropite de ciumă.[3].

America.

Asediul ideilor. Marea luptă pentru putere pe care o dă viața.

După ce-l asculți pe Stridie, un pahar de lapte nu mai este doar o băutură plăcută care merge cu fursecurile cu ciocolată. Înseamnă vaci cu gestație forțată și pompate cu hormoni, înseamnă viței care trăiesc doar câteva luni de chin, storciți în boxele lor. O fleică de porc înseamnă un porc înjunghiat, sângerând și urlând din rărunchi, cu un laț de picior, spânzurat ca să-și dea duhul în timp ce este tranșat în fleici, fripturi și costițe. Chiar și un ou fiert nu înseamnă decât o găină oloagă de picioare de atâta stat într-o cușcă de doar zece centimetri, atât de strimtă, că nici nu-și poate deschide aripile, atât de înnebunitoare, că i se taie ciocul, ca să nu

atace găinile din cuștile de alături. Cu penele jumulite de zăbrelele cuștii, cu ciocul tăiat, face ou după ou, până când oasele i se secătuiesc de calciu, iar la abator se fac praf pe loc.

Ăsta e puiul din supa de pui – găinile ouătoare, găinile atât de pline de răni și de jupuite, că nimeni nu le-ar cumpăra în veci de la măcelărie, așa că trebuie tocate și gătite. Ăsta e puiul din cârnați. Puiul de la fast-food.

Altceva nu știe Stridie să spună. Asta e molima informațională care vine de la el. Ăsta e momentul în care dau drumul la radio, la muzică country. La baschet. La orice, atâta timp cât e tare, continuu și mă lasă să cred că sendvișul meu e pur și simplu un sendviș. Că un animal e exact ceea ce este. Că oul e pur și simplu un ou. Că brânza nu e un vițeluș chinuit. Că este dreptul meu, ca ființă umană, să mănânc așa ceva.

Fratele cel Mare cântă și dansează pentru binele meu, ca să nu încep să gândesc prea mult.

În ziarul local de azi e un alt manechin mort. Este un anunț care zice:

În atenția clienților magazinului de animale de companie Falling Star

„Dacă un câine pe care l-ați cumpărat v-a molipsit copilul de turbare”, zice anunțul, „vă puteți constitui ca parte civilă într-o acțiune juridică colectivă”.

În timp ce străbatem ceea ce a fost cândva o țară frumoasă și sălbatică, mușcând din ceea ce a fost cândva un sendviș cu ou, întreb de ce n-au putut să cumpere pur și simplu cele trei cărți după care se duseseră la Hambarul cu Cărți. Stridie și Helen. Sau să fure pagina și să lase cărțile acolo. Motivul pentru care am pornit în călătoria asta, le zic, este tocmai ca oamenii să nu ajungă să ardă cărțile.

— Stați liniștit, zice Helen, care conduce. Anticariatul avea trei exemplare din carte. Problema era că nu știau pe unde sunt.

Și Stridie zice:

— Erau amestecate toate.

Mona a adormit cu capul în poala lui, iar el îi desparte părul în șuvițe roșii și negre.

— Doar așa adoarme, zice. Dacă i-aș face tot timpul așa, nici nu s-ar mai trezi.

Mă duce cu gândul la soția mea, nu știu de ce. La soția și fata mea.

Sirenele și mașinile de pompieri nu ne-au lăsat să adormim toată noaptea.

— Tot locul ăla, Hambarul cu Cărți, era ca o vizuină de șobolani, zice Helen.

Stridie împletește cioburile de civilizație în părul Monei. Obiectele din piciorul meu, coloanele sparte, scările și stâlpii de felinar. I-a prins în păr plasa Navajo pentru vise, pietrele chinezești de ghicit, mărgelele de sticlă și sforicelele. Nimicurile alea din pene albastre și roz.

— Am căutat toată seara, zice Helen. Am luat la mână fiecare carte din rafturile pentru copii. Am căutat în rafturile de știință. În rafturile de religie. În rafturile de filosofie. De poezie. De povești populare. Am căutat prin literatura popoarelor. Am căutat prin toate rafturile de beletristică.

Și Stridie zice:

— Cărțile apăreau în inventarul electronic, dar erau pierdute prin magazin.

Așa că au dat foc la tot. Pentru trei cărți. Au ars zeci de mii de cărți ca să fie siguri că le distrug pe cele trei.

— Asta ni s-a părut singura opțiune realistă, zice Helen. Știți bine ce pot face cărțile astea.

Mă duce cu gândul la Sodoma și Gomora, nu știu de ce. La faptul că Dumnezeu ar fi cruțat orașul pentru un singur drept.

Aici este exact pe dos. Sute și mii uciși pentru a-i distruge pe câțiva.

Închipuiți-vă un nou EV Mediu. Imaginați-vă cărțile în flăcări. Și casetele, filmele și fișierele electronice, radiourile și televizoarele vor sfârși, toate, pe același rug.

Nu știu dacă noi punem stavilă acelei lumi sau o construim.

La televizor au zis că doi paznici au fost găsiți morți în incendiu.

— De fapt, zice Helen, au murit cu mult înainte să pornească focul. Aveam nevoie de timp ca să stropim cu benzină.

Omorâm oameni ca să salvăm vieți?

Ardem cărți ca să salvăm cărțile?

În ce s-a transformat călătoria asta? întreb.

— În ce-a fost de la bun început, zice Stridie, împletind o șuviță printr-o piatră chinezească. Este o luptă îndârjită pentru putere. Vrei ca lumea să rămână așa cum e, tati, zice, și matale să fii șeful.

Helen, zice, vrea aceeași lume, dar să fie ea șefa. Fiecare generație ar vrea să fie cea din urmă. Fiecare generație urăște următorul curent muzical, pe care nu-l înțelege. Nu suportăm să scăpăm din mână frâiele culturii noastre. Să vedem cum muzica noastră se difuzează în lift. Cum imnurile revoluției noastre au fost transformate în coloana sonoră a unei reclame de la televizor. Să vedem cum hainele și tunsoarea generației noastre au devenit dintr-odată retro.

— Eu, unul, zice Stridie, sunt de părere că trebuie să ștergem totul cu buretele, și cărțile, și oamenii, și s-o luăm de la capăt. Și nimeni să nu mai fie șef.

Iar el și cu Mona să fie Adam și Eva?

— Nu, zice, dând la o parte părul de pe chipul adormit al Monei. Și noi va trebui să ne ducem.

Îl întreb dacă urăște oamenii într-atât încât ar ucide-o pe femeia pe care o iubește. Atunci de ce nu se sinucide? îl întreb.

— Nu, zice Stridie. Pur și simplu iubesc totul la fel de mult. Plantele, animalele, oamenii. Eu nu

cred în marea minciună cum că putem să fim în continuare prolifici și să ne înmulțim fără să ne distrugem singuri.

Îi zic că este un trădător al propriei specii.

— Ba sunt un patriot, ce dracu', zice Stridie și se uită pe geam. Descântecul ăsta de adormit e o binecuvântare. Doar de ce crezi c-a fost creat? O să salveze milioane de oameni de la moartea lentă și cumplită spre care ne îndreptăm din cauza bolilor, a foametei, a secetei, a radiației solare, a războaielor, a tuturor lucrurilor care ne așteaptă.

Deci este dispus să se omoare și s-o omoare și pe Mona? întreb. Și pe părinții lui? O să-i omoare și pe ei? Și pe copilașii care nu au apucat să trăiască sau nici n-au deschis ochii încă? Și pe toți oamenii buni și muncitori care respectă natura și reciclează deșeurile? Pe vegetarieni? Ei nu sunt nevinovați, după mintea lui?

— Aici nu e vorba de vină sau de nevinovăție, zice. Dinozaurii n-au fost buni sau răi din punct de vedere moral, și au murit cu toții.

Modul ăsta de a gândi îl transformă într-un Adolf Hitler. Într-un Stalin. Într-un criminal în serie. Într-un ucigaș în masă.

Și, împletind un vitraliu în părul Monei, Stridie zice:

— Eu vreau să fiu lucrul ăla care a ucis dinozaurii.

Și eu zic: Mâna lui Dumnezeu a ucis dinozaurii.

Zic că eu nu mai merg nici un kilometru alături de un om care vrea să fie ucigaș în masă.

Și Stridie zice:

— Dar cu doamna Sara cum rămâne? Mami, ia ajută-mă. Câți oameni a mai omorât tati până acum?

Și Helen zice:

— Ce-aș mai coase gura peștelui!

Când aud scăpăratul brichetei lui Stridie, mă întorc și-l întreb: Chiar nu se poate abține? Încerc

să mănânc, zic.

Dar Stridie a luat cartea Monei despre meșteșugurile primitive, *Artizanatul tribal pentru amatori,* și o ține deschisă deasupra brichetei, iar paginile tremură în flacără. Crapă geamul și strecoară cartea prin el, iar flăcările izbucnesc în vânt înainte s-o lase să cadă.

Anizanta adoră focul.

— Cărțile pot fi foarte malefice, zice. Coacăză trebuie să-și inventeze propria spiritualitate.

Telefonul lui Helen sună. Telefonul lui Stridie sună.

Mona oftează și-și întinde mâinile. Cu ochii închiși, în timp ce mâinile lui Stridie încă îi umblă prin păr și telefonul sună, Mona își potrivește capul în poala lui Stridie și zice:

— Poate că în ceaslov o să fie și o vrajă care să oprească suprapopularea.

Helen deschide agenda la data de azi și scrie un nume. Zice în telefon:

— Ce exorcizare? Scoatem din nou casa pe piață.

Mona zice:

— Ne-ar trebui un fel de vrajă universală de jugănire.

Și întreb dacă nimănui din cei de față nu-i e teamă că o să ajungă în iad.

Și Stridie își scoate telefonul din săculețul de leacuri.

Telefonul îi tot sună.

Helen își lipește telefonul de piept și zice:

— Puteți să fiți convinși că guvernul lucrează deja la niște soluții biologice deștepte care să oprească suprapopularea.

Și Stridie zice:

— Isus Cristos a pătimit pe cruce o zi și jumătate ca să mântuiască lumea. Eu sunt dispus – zice, în timp ce telefonul îi tot sună – să pătimesc în iad o veșnicie pentru aceeași cauză.

Telefonul îi tot sună.

La telefon, Helen zice:

— Serios? Miroase a pucioasă în dormitor?

— Așa că să vă mai gândiți cine-i mântuitorul mai bun, zice Stridie, și deschide clapeta telefonului: Biroul de avocatură Dunbar, Dunaway și Doogan...

Capitolul 27

Să ne închipuim ce-ar fi fost dacă incendiul de la Chicago din 1871 ar fi durat șase luni până să-și dea cineva seama. Să ne închipuim ce-ar fi fost dacă inundația de la Johnstown din 1889 sau cutremurul de la San Francisco din 1906 ar fi ținut șase luni, un an, doi ani până să se bage de seamă.

Fiecare epocă își creează propriile catastrofe „naturale", fie că e vorba de a construi clădiri de lemn, de a construi pe o falie tectonică sau într-o câmpie inundabilă.

Să ne închipuim un diluviu de culoare verde-închis în centrul fiecărui oraș important, care înghite zgârie-norii centimetru cu centimetru.

Acum, aici și acum, scriu din Seattle. La o zi, la o săptămână, la o lună după. Cine știe la cât timp după ce s-a întâmplat evenimentul. Îmi continui vânătoarea de vrăjitoare, împreună cu dom' sergent.

Botaniștii numesc această nouă subspecie de iederă englezească Hedera helixseattle. *La un moment dat începuse să dea pe dinafară în jardinierele de la Olympic Professional Piaza, să zicem. Iedera sufoca panseluțele. Niște vițe se agățaseră de o latură a fațadei de cărămidă și continuau să se ridice. Nu a observat nimeni. Plouase mult.*

Nu a observat nimeni până când, într-o dimineață, locatarii din Park Senior Living Center au găsit ușile de la intrarea în hol zăvorite de iederă. În aceeași zi, peretele sudic al cinematografului Fremont, un zid de cărămidă și beton gros de un metru, s-a prăbușit peste o sală plină până la refuz. În aceeași zi s-a surpat și depoul subteran de autobuze.

Nu se știe exact unde a început să prindă rădăcini Hedera helixseattle, *dar nu e greu să ne imaginăm.*

Dacă o să căutăm prin colecția ziarului Seattle Times, *o să găsim următorul anunț din pagina de divertisment de pe data de 5 mai:*

În atenția clienților restaurantului Oracle Sushi Place

„Dacă vă confruntați cu mâncărimi rectale severe cauzate de paraziți intestinali” zice anunțul, „vă puteți constitui ca parte civilă într-o acțiune juridică colectivă”. După care dă un număr de telefon.

De față cu dom’ sergent, pun mâna pe telefon și sun.

O voce de bărbat zice:

— Biroul de avocatură Denton, Daimler și Dick.

— Stridie? zic. Unde ești, javră ordinară?

Și convorbirea se întrerupe.

Aici și acum, în timp ce scriu aceste rânduri în Seattle, într-un local din imediata apropiere a Departamentului Lucrărilor Publice, o chelneriță ne zice, mie și lui dom’ sergent:

— Nu au cum să elimine iedera deocamdată – *și ne mai toarnă niște cafea. Se uită pe fereastră la zidurile verzi, brăzdate de vițe groase și cenușii. E singurul lucru care mai ține în picioare partea asta de oraș, zice.*

Dedesubtul păienjenișului de vițe și frunze, cărămizile sunt strâmbe și dezghiocate. Betonul e împânzit de fisuri. Ferestrele sunt comprimate până li se sparg geamurile. În tocurile scâlciate, ușile nu mai au cum să se deschidă. Pe falezele verzi e un du-te-vino de păsări care mănâncă semințe de iederă și le găinățează peste tot. Un cvartal mai încolo, străzile s-au transformat în

nişte canioane verzi, cu carosabilul şi trotuarele îngropate în verde.

Ziarele o numesc „Ameninţarea verde”. Echivalentul vegetal al albinelor ucigaşe. Infernul iederei.

Tăcută şi de neoprit. Sfârşitul civilizaţiei derulat cu încetinitorul.

Chelneriţa zice că, de fiecare dată când autorităţile încep să taie viţele, să le dea foc cu aruncătorul de flăcări sau să le stropească cu erbicide – chiar şi atunci când au adus caprele pitice să le mănânce –, încep să se întindă rădăcinile. Rădăcinile astea au surpat tunelurile, au întrerupt cablurile şi conductele subterane.

Dom’ sergent formează încontinuu numărul din anunţul cu restaurantul, dar linia rămâne moartă.

Chelneriţa se uită la limbile de iederă care au început deja să traverseze strada. Într-o săptămână, n-o să mai aibă serviciu.

— Garda Naţională ne-a promis că o s-o stopeze, zice. Acum aud că a ajuns şi-n Portland. Şi la San Francisco. Oftează şi zice: E clar că pierdem bătălia.

Capitolul 28

Omul deschide ușa, și iată-ne în pragul casei sale, Helen și cu mine; eu duc trusa cosmetică a lui Helen, o jumătate de pas în spate, iar ea întinde arătătorul, cu unghia lungă și roz, zicând:

— Dumnezeule Doamne!

Își tine agenda sub braț și zice: „Soțul meu”, apoi se dă în spate.

— Soțul meu ar vrea să vă vorbească despre cuvântul Domnului nostru Isus Cristos.

Costumul lui Helen e galben, dar nu galben-rapiță. E mai degrabă galben ca o floare de piciorul-cocoșului făurită de Carl Faberge din aur incrustat cu pietre prețioase galbene.

Omul ține în mână o sticlă de bere. E încălțat doar cu niște șosete flaușate, cenușii. E îmbrăcat cu un halat descheiat, pe sub care poartă un tricou alb și niște boxeri imprimați cu mașinuțe de curse. Își înfige sticla în gură. Dă capul pe spate, și berea începe să bolborosească. Mașinuțele de curse au roți ovale, înclinate în față. Râgâie și zice:

— Băi, voi sunteți de-adevăratelea?

Părul negru îi atârnă peste fruntea ridată, de Frankenstein. Are niște ochi triști și pungiți, de copoi.

Cu mâna întinsă spre el, îi zic: Domnule Sierra, am venit să împărtășim bucuria iubirii Domnului.

Și individul cu mașinuțele de curse se încruntă și zice:

— De unde știi tu cum mă cheamă? Mijește ochii la mine și zice: V-a trimis Bonnie să stați de vorbă cu mine?

Și Helen se apleacă într-o parte, uitându-se în spatele lui, spre sufragerie. Își deschide poșeta, scoate o pereche de mănuși albe și începe să și le

tragă pe degete. Încheie năsturașul de pe manșeta fiecărei mănuși și zice:

— Putem să intrăm?

Nu ne gândiserăm că o să meargă așa de greu.

Planul B, dacă găsim acasă un bărbat, trecem la planul B.

Tipul cu mașinuțele de curse duce sticla la gură și suge din ea cu obrajii lui nerași. Dă capul pe spate, și restul de bere dispare, bolborosind. Se dă într-o parte și zice:

— Haideți înăuntru. Se uită la sticla goală și zice: Beți o bere?

Intrăm, iar el se duce în bucătărie. Se aude un fâsâit de capac.

În toată sufrageria nu e decât un fotoliu reglabil. Pe un bax de lapte este un mic televizor portabil. Prin glasvandurile glisante se întrezărește o curticică interioară. De-a lungul peretelui îndepărtat al curții sunt aliniate vaze verzi de la florărie, pe care ploaia le-a umplut ochi, de unde atârnă și cad flori putrede și negre. Trandafiri maronii putreziți pe tulpinile negre îmbrăcate în mucegai cenușiu. Unul dintre buchete este legat cu o panglică lată de satin negru.

Pe covorul îmbâcsit din sufragerie se desenează urma lăsată de o canapea. Mai e și urma unei vitrine, apoi micile adâncituri lăsate de picioarele scaunelor și măsuțelor. Într-un loc e un pătrat mare, pe suprafața căruia covorul s-a bătucit uniform. Tot decorul ăsta îmi pare foarte cunoscut.

Tipul cu mașinuțele de curse face semn spre fotoliu și zice:

— Ia loc. Trage o dușcă de bere și zice: Ia loc, să discutăm despre cum e Dumnezeu în realitate.

Pătratul bătucit de pe covor e urma lăsată de țarcul unui copil.

Îl întreb dacă soția mea poate să se ducă la toaletă.

Și face un semn din cap într-o parte, uitându-se la Helen. Își scarpină ceafa, zicând:

— Da, sigur, e la capătul holului, și arată cu sticla de bere.

Helen se uită la berea care a picat pe covor și zice:

— Mulțumesc.

Își ia agenda de sub braț și mi-o dă mie, zicând:

— Uite o Biblie, dacă ai nevoie.

Agenda ei plină de ținte politice și de afaceri imobiliare. Minunat.

E caldă încă, de la subsuoara ei.

Dispare pe hol. Se aude zgomotul ventilatorului de la baie. Undeva se închide o ușă.

— Ia loc, zice tipul cu mașinuțele de curse.

Și iau loc.

Stă atât de aproape de mine, că mi-e teamă să deschid agenda, mi-e teamă să nu vadă că nu e o Biblie adevărată. Miroase a bere și a transpirație. Mașinuțele de curse sunt la nivelul ochilor mei. Cauciucurile ovale sunt înclinate ca să arate că sunt surprinse în plină viteză. Tipul mai ia o gură de bere și zice:

— Ia vorbește-mi despre Dumnezeu.

Fotoliul reglabil e impregnat cu mirosul lui. Este din pluș auriu, cu brațele maronii de jeg. E cald. Și-i zic că Dumnezeu este un moralist nobil și neabătut, care nu acceptă decât o comportare virtuoasă și strictă. Este un bastion al standardelor celor mai înalte, o torță care-și aruncă lumina călăuzitoare pentru a vădi relele acestei lumi. Dumnezeu va trăi de-a pururi în inima și în sufletul nostru, fiindcă sufletul Lui este atât de puternic și de ne...

— Căcat, zice bărbatul.

Se întoarce cu spatele și se duce să se uite pe glasvandul dinspre curte. Chipul i se oglindește în sticlă; i se văd doar ochii, falca țepoasă i se pierde în umbră.

Cu voce de evanghelist de la radio, îi zic că Dumnezeu este ștacheta morală prin prisma căreia milioane de oameni ar trebui să-și judece propria viață. El este sabia de foc, trimisă pe pământ pentru a-i izgoni pe făcătorii de rele și pe cei strâmbi din templul...

— Căcat, strigă bărbatul la oglindirea lui din glasvand.

Spuma berii i se scurge pe fața oglindită.

Helen stă în ușa care dă spre hol, cu mâna la gură, mușcându-și încheietura degetului. Se uită la mine și ridică din umeri. Dispare înapoi.

Din fotoliul de pluș auriu îi zic că Dumnezeu este un înger cu o putere nemaivăzută, conștiința pe care ar trebui s-o găsească lumea din Jurul Lui, o lume a păcatului și relei credințe, o lume a fățăr...

Aproape în șoaptă, omul zice: „Căcat”. Aburul răsuflării i-a șters chipul oglindit. Se întoarce să se uite la mine, țintindu-mă cu mâna în care ține berea, și zice:

— Ia citește-mi unde scrie în Biblie ceva care să pună lucrurile la locul lor.

Întredeschid agenda legată în piele roșie a lui Helen și-mi arunc ochii înăuntru.

— Ia spune-mi cum să dovedesc eu la poliție că n-am omorât pe nimeni, zice individul.

În agendă apare numele Renny O'Toole, la data de 2 iunie. Nu știu cine-o fi, dar e mort. La 10 septembrie e trecută Samara Umpirsi. Pe 17 august, Helen a vândut o casă de pe Gardner Hill Road. Așa, și l-a ucis pe regele tiranic al Republicii Tongla.

— Citește! strigă tipul cu mașinuțele.

Berea pe care o ține în mână îi împroașcă degetele cu spumă și picură pe covor.

— Citește-mi unde zice că trebuie să pierd totul într-o singură noapte și lumea să spună că eu sunt de vină.

Îmi arunc ochii în cărțulie și dau de alte nume de morți.

— Citește, zice tipul, și-și bea berea. Ia citește-mi mie unde zice că soția poate să-l acuze pe bărbat că și-a omorât copilul și toată lumea trebuie s-o creadă pe ea.

Pe măsură ce dau paginile agendei în urmă, scrisul devine tot mai șters și mai greu de citit. Hârtia e țeapănă și pătată de muște. Și mai în urmă, cineva a început să rupă paginile cele mai vechi.

— I-am cerut lui Dumnezeu – zice omul. Gesticulează cu sticla de bere spre mine și zice: I-am cerut să-mi dea o familie. Am mers la biserică.

Îi zic că, poate, Dumnezeu nu a început prin a-i ataca și batjocori pe toți cei care se rugau. Poate că toate astea, îi zic, au venit după ani și ani în care a ascultat aceleași rugăciuni despre sarcini nedorite, despre divorțuri, despre scandaluri în familie. Poate și pentru că publicul lui Dumnezeu a tot crescut și tot mai mulți oameni au început să I se roage. Poate că toate astea au venit pe măsură ce primea tot mai multe rugăciuni. Poate și pentru că a început să câștige din ce în ce mai bine. Poate că puterea corupe, poate că El nu a fost o javră dintotdeauna.

Și tipul cu mașinuțele de curse zice:

— Uite ce e, zice, am înfățișare la tribunal peste două zile, ca să se hotărască dacă sunt acuzat de omor. Să-mi spui tu mie cum o să mă mântuie Dumnezeu. Cu răsuflarea duhnindu-i a bere, zice: Să-mi spui tu mie!

Mona ar vrea să-i spun adevărul. Să-l mântuiesc pe omul ăsta. Să-mi găsesc și eu mântuirea și s-o mântuiesc și pe Helen. Să ne împăcăm cu condiția umană. Poate că omul ăsta și soția lui se vor împăca, însă în momentul acela se va afla de poem. Milioane de oameni vor muri. Restul vor trăi în acea lume a tăcerii, auzind doar ceea ce vor crede că este sigur. Astupându-și urechile și arzând cărțile, filmele, muzica.

Undeva se aude cum se trage apa de la veceu. Un ventilator dintr-o toaletă se oprește. Se deschide o ușă.

Tipul își duce sticla la gură și berea începe să bolborosească.

Helen apare în ușa holului.

Mă doare piciorul; îl întreb dacă nu s-a gândit să se apuce de un hobby.

Să zicem, ceva ce ar putea să-i ocupe timpul la închisoare.

Distrugere constructivă. Sunt sigur că Helen ar fi de acord cu un asemenea sacrificiu. Condamnarea unui nevinovat pentru a salva de la moarte milioane de oameni.

Exact ca atunci când un animal de laborator moare pentru a salva zeci de bolnavi de cancer.

Și tipul cu mașinuțele de curse zice:

— Cred că ar fi cazul să plecați.

În drum spre mașină, îi dau înapoi lui Helen agenda și-i zic: Luați-vă Biblia! Îmi sună pagerul; e un număr pe care nu-l știu.

Mănușile ei albe sunt înnegrite de praf, și zice că a rupt în bucăți pagina cu blestemul și a aruncat-o pe fereastra camerei copilului. Plouă. Hârtia o să putrezească.

Nu e suficient, zic. Poate o găsește vreun copil. Simplul fapt că e ruptă îi va da cuiva ideea să pună bucățile la loc. Poate chiar vreunui detectiv care investighează moartea copilului, cine știe.

Și Helen zice:

— Baia aia era de coșmar.

Parcăm mașina după colț. Pe bancheta din spate, Mona mâzgălește ceva. Stridie vorbește la telefon. Apoi Helen așteaptă, în timp ce mă furișez, aplecat, înapoi spre casă. Mă strecor în spatele casei, înfundându-mi pantofii în peluza udă, până ajung sub fereastra camerei copilului, pe care mi-a arătat-o Helen. Fereastra e încă deschisă, cu perdelele atârnând un pic în afară. Perdele roz.

Bucățile de hârtie sunt împrăștiate în noroi, și încep să le adun.

În spatele perdelelor, în camera goală, se aude cum se deschide ușa. Din hol apare o siluetă, și mă ghemuiesc în noroi, sub fereastră. Pe pervaz se lasă mâna unui bărbat, așa că mă trag înapoi, lipindu-mă de zid. De undeva, de deasupra mea, unde nu ajung cu privirea, un om începe să plângă.

Începe să plouă mai tare.

Bărbatul stă în fereastră, cu amândouă mâinile pe pervaz. Suspină mai tare. I se simte berea din răsuflare.

Nu am cum să fug. Nu am cum să mă ridic în picioare. Ţinându-mă strâns cu mâinile de nas și de gură, mă îndepărtez, ghemuit, centimetru cu centimetru, lipit de temelia casei, ascuns. Și, dintr-odată, iute cât ai clipi, în timp ce respir printre degete, mă podidește și pe mine plânsul. Suspin violent, de parcă aș voma. Mă doare burta. Am dinții adânc înfipți în palmă și îmi bușesc mucii pe mână.

Bărbatul își trage nasul, tare și bolborosind. Plouă mai tare, și apa mi se strecoară în pantofi pe la șireturi.

Ţin bucățile poemului în mână; am putere de viață și de moarte. Pur și simplu nu pot să fac nimic. Nu încă.

Și poate că nu ajungi în iad pentru lucrurile pe care le faci. Poate că ajungi în iad pentru lucrurile pe care nu le faci.

Cu pantofii mustindu-mi de apă rece, piciorul nu mă mai doare. Cu mâna unsă de muci și lacrimi, mă caut și-mi închid pagerul.

Când o să găsim ceaslovul, dacă o fi vreo cale de a învia morții, poate că n-o să-l punem pe foc. Nu imediat.

Capitolul 29

Procesul verbal întocmit de poliție nu zice cât de caldă am simțit-o pe soția mea, Gina, atunci când m-am trezit, în acea dimineață. Cât de moale și de caldă era, sub plapumă. Cum s-a întors pe spate, cu părul răsfirat pe pernă, atunci când m-am tras lângă ea. Capul îi stătea un pic înclinat pe un umăr. Pielea ei avea dimineața acel miros cald, precum soarele care se răsfrânge pe fața de masă albă ca laptele într-un restaurant liniștit de lângă plajă, în luna de miere.

Soarele a pătruns prin draperiile albastre, albăstrindu-i pielea. Albăstrindu-i buzele. Genele îi stăteau coborâte pe obraji. Gura îi zâmbea ușor.

Încă adormit, i-am luat ceafa în palmă, i-am aplecat capul pe spate și am sărutat-o.

Gâtul și umerii îi erau așa de ușoare și relaxate...

În timp ce-i sărutam buzele calde și relaxate, i-am ridicat cămașa de noapte în jurul taliei.

Picioarele i s-au desfăcut puțin, și, atingând-o cu mâna, am văzut că e deschisă și umedă.

Sub plapumă, cu ochii închiși, am atins-o cu limba acolo. Cu degetele umede i-am răsfrânt marginile moi și roz și am lins-o mai adânc. Valul de aer ieșea din mine și pătrundea înapoi. La fiecare răsuflare, când aerul îmi umplea plămânii, îmi afundam gura în trupul său.

Pentru prima oară Katrin dormise toată noaptea fără să plângă.

Am urcat cu gura până la buricul Ginei. Am urcat până la sânii ei. Cu un deget umed în gura ei, îi mângâi sfârcurile cu degetele celeilalte mâini. Îi cuprind cu gura celălalt sân și-i ating sfârcul cu limba.

Capul Ginei s-a răsucit într-o parte, și am lins-o după ureche. Depărtându-i picioarele cu șoldurile, am intrat.

Era atât de liniștită... Zâmbea ușor, și gura i s-a deschis în momentul final, iar capul i s-a prăbușit în pernă. Niciodată nu mai fusese așa de bine de când se născuse Katrin.

Un minut mai târziu, m-am dat jos din pat și am făcut un duș. M-am îmbrăcat fără să fac nici un zgomot și am închis ușor ușa dormitorului în urma mea. Am intrat în camera lui Katrin și am sărutat-o pe tâmplă. I-am pipăit scutecul. Lumina soarelui venea prin draperiile galbene. Jucăriile și cărțile ei... Era atât de frumoasă...

M-am simțit binecuvântat.

În dimineața aceea am fost cel mai fericit om din lume.

Aici, în timp ce conduc mașina lui Helen, iar ea doarme pe scaunul din față, lângă mine. În noaptea asta suntem în Ohio, în Iowa sau Idaho; Mona doarme în spate. Părul roz al lui Helen stă umflat ca o pernă pe umărul meu. O văd pe Mona în oglinda retrovizoare, lățită printre cărțile și creioanele ei colorate. Stridie doarme. Asta-i viața mea acum. La bine și la greu. Cu bune și cu rele.

Aceea a fost ultima zi bună de care am avut parte. N-am știut adevărul decât când m-am întors acasă.

Gina era în pat, în aceeași poziție.

Raportul poliției ar fi consemnat un contact sexual post-mortem.

Mă gândesc la Nash.

Katrin tăcea. Obrazul întors spre cearșaf era roșu-închis.

Livor mortis. Hemoglobină oxigenată.

N-am înțeles ce făcusem decât când m-am întors acasă.

Aici, în parcare, învăluit în mirosul tapițeriei de piele din mașina cea mare a lui Helen, cu însemne de agent imobiliar, văd soarele ivindu-se

deasupra orizontului. Același moment al zilei ca atunci. Am tras mașina sub un pom, pe o stradă străjuită de copaci dintr-un cartier de case micuțe. E un copac care face flori, toată noaptea petalele trandafirii s-au scuturat și s-au lipit de mașina udă de rouă. Mașina lui Helen e roz ca un car alegoric îmbrăcat în flori, iar eu privesc afară printr-un petic de parbriz pe care florile nu l-au acoperit.

Lumina dimineții care pătrunde prin stratul de petale e roz.

Trandafirie. Peste Helen, Mona și Stridie, care dorm.

În josul străzii, un cuplu în vârstă lucrează la răzoarele de flori de lângă casă. Bătrânul umple o stropitoare la cișmea. Bătrâna îngenunchează ca să plivească.

Îmi deschid pagerul, care începe să sune imediat.

Helen se trezește, tresărind.

Nu recunosc numărul de telefon de pe pager.

Helen se ridică în capul oaselor, privindu-mă. Se uită la ceasul minuscul și strălucitor de la încheietură. Pe un obraz are adâncituri de la cercelul cu smaralde pe care a dormit. Privește stratul roz care acoperă toate geamurile mașinii. Își bagă unghiile roz în păr și și-l înfoaie, zicând:

— Unde suntem?

În mintea unora, cunoașterea încă mai înseamnă putere.

Îi spun că habar n-am.

Capitolul 30

Mona mă tine de braț. Ţine în mână o broșură lucioasă, pe care mi-o vâră sub ochi, și zice:

— Hai să mergem acolo! Vă rog eu! Nu ne ia mai mult de două ore! Vă rog!

În fotografiile din broșură sunt oameni care țipă, cu mâinile ridicate, într-un montagne-russe. În poze sunt oameni care conduc carturi pe o pistă mărginită de anvelope uzate. Alții mănâncă vată de zahăr și călăresc căluți de plastic într-un carusel. Alții sunt prinși de scaunele unei tiribombe. În susul paginii, cu litere mari, de titlu, scrie „Tărâmul distracției, un loc pentru întreaga familie”.

Numai că în loc de „a”-uri sunt patru fețe rânjite de clovn. O mamă, un tată, un fiu și o fiică.

Mai avem de neutralizat încă 84 de cărți. Ceea ce înseamnă zeci de biblioteci din întreaga țară. Apoi va trebui să găsim ceaslovul. Va trebui să-i sculăm pe unii din morți. Sau să-i castrăm. Sau să ucidem omenirea întreagă – părerile sunt împărțite.

Sunt atâtea lucruri de care am avea nevoie ca să ne venim în fire. Ca să ne întoarcem la Dumnezeu, după cum ar zice Mona. Pur și simplu ca să ajungem pe zero.

Karl Marx ar zice că ne-am făcut un dușman din fiecare plantă și animal ca să justificăm uciderea lor.

În ziarul de azi, zice că soțul unui top-model a fost reținut sub învinuirea de omor.

Mă aflu la un telefon public de lângă biblioteca unui orășel de provincie; Helen e înăuntru, cu Stridie, și vandalizează cartea.

La telefon, o voce de bărbat zice:

— Brigada Omucideri.

Întreb cine este la telefon.

Și vocea zice:

— Detectiv Ben Danton, Brigada Omucideri, zice. Cine e la telefon?

Un polițist. Mona ar spune că este mântuitorul meu, trimis ca să mă mâne înapoi pe făgașul umanității. Ăsta e numărul care mi-a tot apărut pe pager în ultimele zile.

Mona întoarce broșura și zice:

— Uitați-vă un pic!

În păr i se împletesc mori de vânt rupte, stâlpi de cale ferată și radiorelee.

În fotografii, copii zâmbitori sunt îmbrățișați de clovni. Părinții se plimbă ținându-se de mână sau se dau în bărci printr-un Tunel al Dragostei.

— Putem să ne mai și relaxăm în călătoria asta, zice.

Helen iese pe ușa bibliotecii și începe să coboare treptele, iar Mona se întoarce și o ia la fugă spre ea, zicând:

— Helen, domnul Streator a zis că se poate.

Îmi apăs pe piept receptorul telefonului public și zic că nu-i adevărat.

Stridie vine și el în spatele lui Helen.

Mona ține broșura deschisă în fața lui Helen și zice:

— Uite ce bine ne-am distra!

La telefon, domnul detectiv Denton zice:

— Cine e acolo?

A fost OK să-l sacrific pe amărâtul ăla în boxeri cu mașinuțe de curse. E OK s-o sacrific pe tânăra cu șorțul imprimat cu puișori de găină. Să nu le spun adevărul, să-i las să sufere. Și să-l sacrific pe soțul nu știu cărui top-model. Dar să mă sacrific pe mine însumi ca să salvez milioane de oameni, asta e cu totul altă poveste.

Spun la telefon cum mă numesc – Streator – și că am primit mesaj pe pager.

— Domnule Streator, zice, vă rugăm să vă prezentați pentru o audiere.

În legătură cu ce anume? îl întreb.

— N-ar fi mai bine să vorbim despre asta în persoană? zice.

Îl întreb dacă este vorba despre un deces.

— Când puteți să ajungeți? zice.

Îl întreb dacă este vorba despre o serie de decese fără cauză aparentă.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zice.

Îl întreb dacă are legătură cu faptul că una dintre victime este vecinul meu de deasupra, iar alte trei erau redactorii mei.

Și Danton zice:

— Nu mai spuneți!

Îl întreb dacă are legătură cu faptul că am trecut pe stradă pe lângă trei dintre victime chiar înainte de momentul morții.

Și Danton zice:

— Asta nu mai știam.

Îl întreb dacă are legătură cu faptul că am stat la o aruncătură de băț de tânărul cu favoriți care a murit în barul de pe Third Avenue.

— Aha, zice. Vă referiți la Marty Latanzi.

Îl întreb dacă are legătură cu faptul că toate manechinele decedate prezintă semne de raporturi sexuale post-mortem, la fel ca soția mea în urmă cu douăzeci de ani. Și, fără îndoială, au înregistrarea video de la camera de supraveghere în care apar în timp ce stau de vorbă cu un bibliotecar pe nume Symon în momentul în care se prăbușește mort la pământ.

Se aude un creion care mâzgălește cât poate de repede notițe pe hârtie.

Se aude o altă voce din încăpere, care zice „Ține-l pe fir”.

Îl întreb dacă e vorba de o stratagemă ca să mă aresteze sub învinuirea de omor.

Și detectivul Denton zice:

— Să nu ne faceți să emitem mandat de arestare!

Indiferent câți oameni ar muri, nimic nu se schimbă.

Domnule detectiv Danton, zic. Poate să-mi spună unde-l găsesc chiar acum? îl întreb.

Numai piatra te lovește și bățul te altoiește, dar tot acolo ajungem. Cu iuțeala strigătului, blestemul mi se-nvârte-n cap, și legătura telefonică se întrerupe.

L-am ucis pe mântuitorul meu. Pe detectivul Ben Danton. Iată cât de mult m-am îndepărtat de restul omenirii.

Distrugere constructivă.

Stridie își scutură bricheta de plastic, lovind-o de palmă. Apoi i-o dă lui Helen și se uită la ea cum scoate o pagină împăturită din poșetă. Dă foc paginii 27 și o ține deasupra rigolei.

În timp ce Mona citește din broșură, Helen apropie pagina aprinsă de marginea ei. Pozele cu familii zâmbitoare și fericite izbucnesc în flăcări, iar Mona se scutură și le aruncă pe jos. Cu pagina aprinsă în mână, Helen împinge cu piciorul familiile în flăcări în rigolă. Focul din mâna ei se întețește, învolburându-se și fumegând în bătaia vântului.

Și, nu știu de ce, mă gândesc la Nash și la torța lui aprinsă.

Helen zice:

— Eu nu mă distrez!

Cu mâna cealaltă zăngăne spre mine cheile mașinii.

Apoi, cât ai clipi, Stridie și-a încolăcit brațul în jurul gâtului lui Helen, pe la spate. Dintr-o mișcare, o doboară la pământ și, în timp ce ea smucește mâinile ca să-și țină echilibrul, îi înhață poemul cuprins de flăcări. Descântecul de adormire.

Helen cade în genunchi, scăpată din strânsoarea lui; țipă scurt în clipa în care genunchii ei se lovesc de cimentul trotuarului și se

rostogolește în rigolă. Încă mai ține cheile strâns în mână.

Stridie lovește de coapsă poemul cuprins de flăcări. Îl ține cu ambele mâini; își mișcă ochii dintr-o parte într-alta, citind pagina în timp ce flăcările o mistuie de jos în sus.

Flăcările i-au ajuns la mâini când îi dă drumul, strigând „Nu!” și băgându-și degetele în gură.

Mona se dă înapoi, cu mâinile apăsate pe urechi. Cu ochii strâns închiși.

În patru labe, din rigolă, de lângă familiile cuprinse de flăcări, Helen se uită în sus la Stridie. Stridie e un om mort. Coafura lui Helen e distrusă; șuvițele roz i-au intrat în ochi. Ciorapii i s-au rupt. Genunchii îi sunt plini de sânge.

— Nu-l omorî! strigă Mona. Nu-l omorî, te rog! Nu-l omorî!

Stridie se aruncă în genunchi și înhață hârtia arsă de pe trotuar.

Și încet, încet ca limba orară a unui ceas, Helen se ridică în picioare. Fața-i este roșie. Nu roșul acela al rubinului de Birmania. Mai degrabă roșul sângelui care-i șiroiește din genunchi.

Stridie în genunchi. Helen în picioare, deasupra lui. Mona cu amândouă mâinile apăsate pe urechi, cu ochii strâns închiși. Stridie răscolește prin cenușă. Helen sângerează. Eu, unul, continui să privesc din cabina de telefon, și un stol de sturzi își ia zborul de pe acoperișul bibliotecii.

Stridie, fiul cel rău, resentimentar, violent pe care l-ar fi putut avea Helen.

Aceeași luptă pentru putere, veche de când lumea.

— Haide, n-ai decât, zice Stridie, și-și ridică privirea din pământ, uitându-se în ochii lui Helen.

Zâmbește cu jumătate de gură și zice:

— L-ai omorât pe copilul tău adevărat. N-ai decât să mă omori și pe mine.

Și apoi, cât ai clipi, Helen îl plesnește peste față cu toată puterea, scrijelindu-i amândoi obrajii cu mănunchiul de chei. O clipă mai târziu, încă un șuvoi de sânge.

Încă un parazit sfârtecat. Încă un gândac de bucătărie mutilat.

Și privirea lui Helen se ridică de la sângele lui Stridie către sturzii care se învârt deasupra noastră: cad unul câte unul. Penele negre scânteiază în irizații albastre. Ochii lor negri nu mai sunt decât niște mărgele împietrite. Stridie își ține fața în palmele pline de sânge. Helen privește mânioasă în adâncul cerului, iar trupurile negre și lucioase ale păsărilor șuieră în cădere și se rostogolesc în jurul nostru pe ciment, unul câte unul.

Distrugere constructivă.

Capitolul 31

Când am ieșit din oraș cale de o milă, Helen trage pe dreapta. Aprinde luminile de avarie. Privindu-și fix mâinile de pe volan, în mănușile din piele de vițel mulate perfect, zice:

— Dă-te jos.

Pe parbriz se văd mici lentile de apă. Începe să plouă.

— Foarte bine, zice Stridie, și deschide portiera smucind-o. Așa faci cu un câine pe care n-ai reușit să-l dresezi, nu-i așa? zice.

Chipul și mâinile-i sunt mânjite de sânge. Chipul diavolului. Șuvițele blonde de pe frunte îi stau în sus, ciufulite, țepene și roșii precum coamele diavolului. Ţăcălia lui roșie. Totul este roșu; doar ochii-i sunt albi. Nu acel alb al steagurilor albe, al abandonului. E albul ouălor fierte tari, al puilor ghemuiți în cuști suprapuse, al durerii, suferinței și morții din fermele industriale.

— Ca Adam și Eva izgoniți din Grădina Raiului, zice.

Stridie stă pe terasamentul de pietriș al șoselei și se apleacă spre Mona, care a rămas pe banchetă:

— Vii și tu, Eva?

Nu e vorba despre dragoste, ci despre putere.

În spatele lui Stridie apune soarele. În spatele lui sunt scaieți rusești, mătură scoțiană și iederă japoneză. În spatele lui, lumea întreagă este cu susul în jos.

Și Mona, cu ruinele civilizației occidentale împletite în păr, cu piesele plasei de prins visele și cu pietrele chinezești de ghicit, se uită în poală la unghiile ei negre și zice:

— Stridie, să știi că nu e bine ce-ai făcut.

Stridie își vâră mâna în mașină, întinzând-o spre ea, peste banchetă – mâna lui roșie de sânge

închegat –, și zice:

— Coacăză, cu toate bunele intenții și cu toate buruienile tale, călătoria asta nu are cum să iasă bine. Vino cu mine, zice.

Mona strânge din dinți și-l privește cu o figură fermă, zicând:

— Mi-ai aruncat cartea de artizanat indigen. Cartea aia era foarte importantă pentru mine, zice.

Unii încă mai cred că puterea stă în cunoaștere.

— Coacăză, iubita mea, zice Stridie, mângâindu-i părul, care i se lipește de mâna însângerată. Îi dă o buclă după ureche și-i zice: Cartea aia era un rahat.

— Bine, zice Mona, trăgându-se înapoi, cu brațele încrucișate pe piept.

Și Stridie zice „Bine”. Și trântește portiera, lăsând pe geam o amprentă de sânge.

Cu mâinile roșii ridicate în lături, Stridie se dă înapoi. Zice, scuturând din cap:

— Nu vă mai bateți capul cu mine. Eu nu sunt decât un pui de aligator pe care îi aruncați în veceu când nu mai puteți să-l țineți.

Helen bagă mașina în viteză. Apasă un buton, și portiera lui Stridie se blochează.

Și, din afara mașinii încuiate, înfundat și în surdină, Stridie strigă:

— N-aveți decât să mă aruncați în veceu, că tot niște oameni de rahat o să rămâneți. Și eu o să tot cresc!

Helen semnalizează și începe să se încadreze în trafic.

— N-aveți decât să uitați de mine, zbiară Stridie. Cu chipul lui de diavol, roșu și schimonosit, arătându-și dinții mari și albi, zbiară: Dar asta nu-nseamnă că eu nu mai exist!

Nu știu de ce, dar îmi vine în minte prima molie de stejar care a zburat pe fereastra unei case din Medford, Massachusetts, în anul 1860.

Și Helen își duce un deget la ochi, iar, când își așază din nou mâna pe volan, degetul mănușii este de un maroniu mai închis la culoare. Umed. La bine și la greu. Cu bune și cu rele. Asta e viața ei.

Mona își acoperă fața cu palmele și începe să suspine.

Dau drumul la radio, în timp ce număr: 1, 2, 3...

Capitolul 32

Orașul figurează pe hartă ca Stone River. Stone River, Nebraska. Dar, când ajungem acolo, dom' sergent și cu mine, pe indicatorul de la intrarea în localitate a fost vopsit numele „Shivapuram".

Nebraska.

17 000 de locuitori.

În mijlocul străzii, încălecând linia punctată, stă o vacă bălțată alb cu maroniu, pe care trebuie s-o evităm din scurt. Rumegând alene, vaca nici nu clipește.

Centrul înseamnă două cvartale de clădiri din cărămidă aparentă. Deasupra intersecției principale pâlpâie un semafor intermitent. O vacă neagră își freacă greabănul de stâlpul metalic al unui indicator de stop. O vacă albă paște niște cârciumărese dintr-o jardinieră din fața poștei. O altă vacă e trântită în fața secției de poliție, blocând trotuarul.

Miroase a curry și paciuli. Ajutorul de șerif e încălțat în sandale. Ajutorul de șerif, poștașul, chelnerița de la bufet, barmanul de la cârciumă au, cu toții, un punct negru lipit între sprincene. Un bindi.

— Măiculiță, zice dom' sergent. Tot orașul a trecut la hinduism.

După cum scrie în Buletinul miracolelor paranormale *de săptămâna asta, totul s-a întâmplat din cauza vacii-fariseu vorbitoare.*

Atunci când duci animalele la abator, toată treaba e cum să păcălești vacile ca să urce rampa spre locul de tăiere. Vitele sunt aduse cu camionul de la ferme; sunt năuce și speriate. După ore întregi sau chiar zile în care au stat înghesuite în camioane, deshidratate și treze tot timpul, vacile

sunt aruncate la grămadă în grajdurile de lângă abator.

Ca să le faci să urce rampa, trimiți vaca-fariseu. Așa i se zice. E o vită crescută la abator. Se amestecă printre vacile condamnate, apoi le conduce pe rampă spre locul de tăiere. Vacile speriate, îngrozite, nu ar merge în veci dacă nu le-ar deschide drumul această vacă-fariseu.

În ultimul moment, înainte să cadă cuțitul, securea sau ranga de oțel, vaca-fariseu se dă la o parte. Rămâne în viață, pentru a duce la moarte o altă cireadă. Asta face cât trăiește.

Până când, într-o bună zi – după cum scrie în Buletinul miracolelor paranormale *–, vaca-fariseu de la întreprinderea de Procesare a Cărnii din Stone River s-a oprit.*

Vaca-fariseu a rămas locului, blocând rampa spre locul de tăiere. A refuzat să se dea la o parte și să ducă la moarte cireada care o urma. Sub privirile măcelarilor, vaca-fariseu s-a lăsat pe picioarele din spate, ca un câine, s-a lăsat așa în prag, s-a uitat la lume cu ochii ei căprui de vacă și a grăit.

Vaca-fariseu a grăit.

A zis:

— Renunțați la consumul de carne!

Vocea vacii era vocea unei tinere. Vacile care stăteau la rând în spatele ei s-au legănat de pe un picior pe celălalt, așteptând.

Măcelarii au căscat gura atât de brusc, încât le-au căzut țigările pe jos, pe podeaua plină de sânge. Unul a înghițit tutunul pe care-l mesteca. O femeie a dus mâna la gură și a scos un țipăt.

Vaca-fariseu a ridicat un picior, îndreptând copita spre măcelari, și a zis:

— Calea spre moksha *nu trece prin durerea și suferința altor ființe.*

Moksha*, zice în* Buletinul miracolelor paranormale*, este un cuvânt sanscrit care*

înseamnă „mântuire”, sfârșitul ciclului karmic al reîncarnărilor.

Vaca-fariseu a vorbit toată după-amiaza. A zis că oamenii au distrus natura. A zis că omenirea nu mai trebuie să extermine alte specii. Oamenii trebuie să-și limiteze numărul, să creeze un sistem de cote care să nu permită decât unui mic procent din ființele vii ale planetei să aparțină speciei umane. Omul poate trăi așa cum vrea atâta timp cât nu reprezintă majoritatea.

I-a învățat un cântec hindus. Vaca a pus toată echipa de măcelari să cânte, în timp ce bătea măsura legănându-și copita înainte și-napoi.

Vaca le-a răspuns la toate întrebările despre natura vieții și a morții.

Vaca-fariseu a tot trăncănit vrute și nevrute, și nu-i mai tăcea gura.

Acum, aici și acum, dom’ sergent și cu mine suntem în căutarea faptelor. La vânătoare de vrăjitoare. Ne uităm la toate vacile eliberate de la abator în ziua aceea. La marginea orașului, abatorul e gol și tăcut. Cineva zugrăvește în roz clădirea de ciment. A fost transformată într-un ashram. *În iesle au plantat legume.*

De-atunci, vaca-fariseu nu a mai grăit nici o vorbă. Paște iarba din curțile oamenilor. Bea din scăldătorile pentru păsărele. Oamenii îi agață de grumaz ghirlande de flori.

— Folosesc vraja de stăpânire, zice dom’ sergent.

Ne-am oprit în mijlocul străzii, așteptând după un porc imens care traversează agale. Alți porci stau împreună cu găinile la umbra de sub prelata magazinului de metalo-chimice.

Vraja de stăpânire îți permite să-ți proiectezi conștiința în corpul fizic al altei ființe.

Mă uit lung la el și-l întreb dacă nu cumva râde ciob de oală spartă.

— Și-n animale, și-n oameni, zice dom’ sergent; poți să intri cam în orice trup viu.

Și eu zic mda, mie-mi spui...

Trecem pe lângă omul care zugrăvește ashram-*ul cel roz și dom' sergent zice:*

— Eu cred că reîncarnarea e doar o altă formă de amânare.

Și eu zic da, da, da. Mi-a mai spus-o pe-asta.

Dom' sergent se întinde peste fotoliul din mijloc și-și pune mâna zbârcită și pătată peste mâna mea. Dosul mâinii i-e acoperit de peri cenușii. Are degetele reci, de când a umblat cu pistolul. Dom' sergent îmi strânge mâna și zice:

— Mă mai iubești?

Și eu îl întreb dacă am de ales.

Capitolul 33

Mulțimea se bulucește în jurul nostru, femeile – îmbrăcate în maieuri fără spate, bărbații – cu pălării de cowboy. Oamenii mănâncă mere glasate pe băț și sorbet din pahare de hârtie. Totul e plin de praf. Cineva o calcă pe Helen pe picior; se trage înapoi, zicând:

— Am impresia că, oricâți aș omorî, tot nu e de-ajuns.

Hai să nu discutăm despre slujbă, îi zic.

Pe jos se încolăcesc o mulțime de cabluri groase, negre. În întunericul de dincolo de lumini sunt generatoarele pe motorină. Miroase a motorină, a prăjeală, a vomă și a zahăr pudră.

Este ceea ce se numește distracție în zilele noastre.

Pe deasupra noastră zboară un țipăt. Și o întrezărire a Monei. Este o roată de călușei cu o firmă strălucitoare de neon pe care scrie „Caracatița”. Niște brațe metalice negre, ca niște spițe răsucite, se învârt în jurul unui butuc. În același timp, se înalță și coboară. La capătul fiecărui braț e un scaun, și fiecare scaun se învârte în jurul propriului ax. Ţipătul zboară din nou pe deasupra, împreună cu o flamură de păr roșu și negru. Lănțișoarele și amuletele de argint de la gât stau perfect întinse în afară. Amândouă mâinile-i sunt încleștate pe bara de protecție ferecată în poala ei.

Ruinele civilizației occidentale, crenelurile, turnurile și hornurile își iau zborul din părul Monei. O piatră de ghicit trece pe lângă noi ca din praștie.

Helen o urmărește cu privirea și zice:

— Cred că Mona a pus mâna pe vraja de zburat.

Pagerul îmi sună din nou. Același număr de la care mă sunase și ofițerul de poliție, încă un mântuitor care mi-a luat urma.

Indiferent câți oameni ar muri, nimic nu se schimbă.

Îmi închid pagerul.

Și, uitându-se la Mona cum țipă, Helen zice:

— Vești proaste?

Nimic important, zic.

Cocoțată pe tocurile ei roz, Helen țopăie prin noroi și rumeguș, pășind peste cablurile negre.

Îi întind mâna și-i zic:

— Ţineți-vă.

Și se prinde de mine. Și eu nu-i mai dau drumul. Și nu pare s-o deranjeze. Și mergem ținându-ne de mână. Și e plăcut.

Mai are doar vreo câteva inele mari, așa că nu doare chiar atât de tare pe cât s-ar putea crede.

Călușeii vâjâie în jurul nostru, cu lumini albe ca diamantul, verzi ca smaraldul, roșii ca rubinul, lumini albastre ca turcoazul ori safirul – galbenul topazului, portocaliul chihlimbarului... Muzica rock urlă din toate părțile de la difuzoarele urcate pe stâlpi.

Acești obsedați de rock, alergici la liniște...

O întreb pe Helen când s-a dat ultima oară în tiribombă.

Unde te uiți, numai bărbați și femei care se țin de mână și se sărută. Își întind unii altora fuioare roz de vată de zahăr. Merg unul lângă altul, fiecare ținându-și mâna în buzunarul de la spate al blugilor celuilalt.

Privind la mulțime, Helen zice:

— Să nu mă înțelegeți greșit, dar când ați făcut-o ultima oară?

Ce anume să fac ultima oară?

— Știți dumneavoastră.

Nu știu dacă ultima oară când am făcut-o se pune, dar să tot fi fost acum vreo 18 ani.

Și Helen zice, zâmbind:

— A, deci de-aia umblați cam într-o ureche. La mine au trecut douăzeci de ani de când cu John, zice.

Pe jos, pe rumeguș, printre cabluri, e o pagină mototolită de ziar. Un anunț pe trei coloane zice după cum urmează:

În atenția clienților agenției imobiliare Helen Boyle

„Ați cumpărat o casă bântuită? În acest caz", zice anunțul, „vă rugăm să sunați la următorul număr de telefon pentru a vă constitui ca parte civilă într-o acțiune juridică colectivă".

Urmează numărul de mobil al lui Stridie. Apoi zic: Helen, de ce-a trebuit să-i spuneți de chestiile astea?

Helen se uită la anunțul din ziar. Îl strivește în noroi cu pantoful roz, zicând:

— Din același motiv pentru care nu l-am omorât. Putea să fie foarte simpatic când voia.

Alături de anunț, mânjită de noroi, stă fotografia unui alt top-model mort.

Privind în sus către tiribombă, un cerc de tuburi fluorescente roșii și albe la capătul cărora se învârt scaunele doldora de oameni, Helen zice:

— Pare fezabil.

Un om oprește roata, și toate gondolele se leagănă în loc, în timp ce mă așez împreună cu Helen pe perna de mușama roșie, iar omul blochează bara de protecție peste picioarele noastre. Se dă înapoi și trage de o manetă, iar imensul motor diesel se pune în mișcare. Tiribomba se smucește de parcă s-ar rostogoli în spate, iar noi ne înălțăm în întuneric.

În noaptea neagră, la jumătatea distanței, roata se smucește din nou și se oprește. Gondola noastră se clatină, iar Helen se prinde de bara de protecție cu o mișcare bruscă. Un diamant masiv îi alunecă de pe deget și fulgeră în jos, printre lumini

și bare de susținere, printre culori și chipuri, până în mijlocul angrenajelor mașinăriei.

Helen se uită după el, zicând:

— Ei, nu erau decât vreo treizeci și cinci de mii de dolari.

Poate că nu-i nici o problemă, îi zic. E un diamant.

Și Helen zice că este o problemă. Pietrele prețioase sunt cele mai dure lucruri de pe pământ, dar asta nu înseamnă că nu se pot sparge. Pot suporta o tensiune și o presiune constantă, dar un impact brusc, punctual le poate face praf.

Jos, pe platformă, Mona vine alergând prin rumeguș până sub noi, fluturând din mâini. Sare în sus și țipă:

— Uhuuuuu! Haide, Helen!

Roata se smucește, pornind din nou. Scaunul se înclină, iar poșeta lui Helen alunecă, dar o prinde. Piatra cenușie e tot acolo. Darul de la Stridie. Îi alunecă în schimb agenda, care se deschide în aer și se rostogolește prin aer până jos, în rumeguș; Mona aleargă și o ridică.

Mona își lovește agenda de coapsă, ca să scuture rumegușul, apoi o flutură ca să ne arate că e în regulă.

Helen zice:

— Mona, slavă Domnului.

Mona mi-a spus că dumneavoastră aveți de gând să mă omorâți, îi zic.

Și Helen zice:

— Mie mi-a spus că dumneavoastră aveți de gând să mă omorâți pe mine.

Ne uităm lung unul la altul.

Mona, slavă Domnului, zic eu.

Și Helen zice:

— Îmi luați niște floricele trase în caramel?

Jos, pe pământ, departe, tot mai departe, Mona se uită prin agendă. În fiecare zi, numele țintei politice a lui Helen.

Uitându-ne în sus, dincolo de luminile colorate, la cerul învăluit în noapte, suntem tot mai aproape de stele. Mona zicea odată că stelele sunt lucrul cel mai bun din viață. Pe de altă parte, acolo unde se duc oamenii după moarte nu se mai văd stelele.

Să ne gândim la infinitul spațiului cosmic, la frigul și liniștea de neînchipuit. Paradisul în care tăcerea este o răsplată suficientă.

Îi spun lui Helen că trebuie să mă întorc acasă ca să rezolv ceva. Și asta repede, înainte ca situația să se deterioreze.

Manechinele moarte. Nash. Polițiștii. Toate astea. Nu-mi dau seama cum a pus mâna pe descântec.

Ne înălțăm mai sus, și mai departe de mirosuri, departe de zgomotul motorului diesel. Ne ridicăm către liniște și frig. Mona, care citește din agendă, se face tot mai mică. Ţipetele și muzica rock – tot mai slabe.

În vârf ne oprim, cu o smucitură. Scaunul nostru se leagănă din ce în ce mai încet, până când se oprește de tot. La înălțimea asta, briza ciufulește, tapează și piaptănă în răspăr balonul de bucle roz al lui Helen. Neonul, unsorile și noroiul – de la distanța asta, totul e fără cusur. Fără cusur, liniște și fericire. Muzica e doar un bum, bum, bum înfundat.

Probabil că așa arătăm noi în ochii lui Dumnezeu.

Privind în jos spre călușei, spre culorile care se învârtejesc și spre țipete, Helen zice:

— Mă bucur că m-ați găsit. Cred că mereu am sperat că o să mă găsească cineva. Mă bucur că s-a întâmplat să fiți dumneavoastră, zice.

Dar viața ei nu-i chiar așa de rea, îi zic. Are bijuteriile. Îl are pe Patrick.

— Da, zice, dar e bine să ai pe cineva care să-ți știe toate secretele.

Poartă un costum albastru, dar nu obișnuitul albastru ou de rață. Este acel albastru al unui ou de rață pe care-l găsești, dar nu știi dacă o să scoată pui, fiindcă s-ar putea să fie mort. Și apoi scoate pui, și nu știi ce să faci cu ei.

Helen își pune mâna peste a mea, pe bara de protecție din fața noastră, și zice:

— Domnule Streator, dumneavoastră aveți și un nume de botez?

Carl.

Carl, îi zic. Carl Streator.

De ce a spus că sunt un om între două vârste? o întreb.

Și Helen râde și zice:

— Pentru că asta sunteți. Asta suntem amândoi.

Roata se smucește din nou, și începem să coborâm.

Ochii ei, îi zic. Ochii ei sunt albaștri.

Și asta este viața mea.

Când ajungem jos, omul deblochează bara de protecție, și-i dau mâna lui Helen când coboară din gondolă. Rumegușul e moale și elastic; ne poticnim și ne împleticim prin mulțime, ținându-ne de talie. Ajungem la Mona, care încă mai citește din agendă.

— Hai să mâncăm niște floricele trase în caramel, zice Helen. Uite, Carl se duce să ne ia.

Și, cu agenda încă deschisă în mâini, Mona își ridică privirea. Cu gura ușor deschisă, clipește o dată, de două ori, de trei ori, repede. Oftează și zice:

— Știți ceaslovul ăla pe care-l căutam? zice. Cred că l-am găsit.

Capitolul 34

Unele vrăjitoare își scriu descântecele în rune, în simboluri ascunse și încifrate. După cum zice Mona, unele vrăjitoare scriu de-a-ndoaselea, și nu poți să citești vraja decât în oglindă. Își pun pe hârtie vrăjile în spirală, începând scrisul din mijlocul paginii și desfășurându-l spre exterior. Unele scriu ca pe vechile tăblițe grecești de blesteme, cu un rând care merge de la stânga la dreapta, apoi cu următorul de la dreapta la stânga și iar de la stânga la dreapta. Forma asta se cheamă *boustrophedon,* fiindcă imită mersul de dus și-ntors al boului înjugat la plug. Ca să imite un șarpe, zice Mona, unele scriu fiecare rând astfel încât să se ramifice în altă direcție.

Singura regulă e că o vrajă trebuie să fie sucită. Cu cât e mai ascunsă, cu cât e mai sucită, cu atât vraja e mai puternică. Pentru vrăjitoare, răsucirile astea sunt în sine magice. Zeul-vrăjitor Hefaistos este desenat sau sculptat cu picioarele sucite.

Cu cât vraja e mai sucită, cu atât își va suci și-și va împiedica victima mai abitir. O va zăpăci, îi va ocupa gândul tot timpul, și atunci ea se va poticni, va ameți, nu-și va mai putea aduna mințile.

Exact ca Fratele cel Mare, cu cântecele și dansurile lui.

În parcarea pavată cu pietriș, la jumătatea drumului dintre bâlci și mașina lui Helen, Mona ține agenda în așa fel încât luminile bâlciului strălucesc pe o singură pagină. La început, singurele lucruri care apar acolo sunt însemnările pe care le-a făcut Helen pentru ziua cu pricina. Numele „căpitanul Antonio Cappelle” și o listă cu întâlniri de afaceri. Apoi, pe hârtie apare ca un

model șters – cuvinte roșii, propoziții galbene, paragrafe albastre –, în clipa în care luminile colorate trec prin dosul paginii.

— Cerneală invizibilă, zice Mona, ținând pagina răsfirată de celelalte.

E șters ca un filigran, ca scrisul unei stafii.

— De la legătură mi-a picat fisa, zice Mona.

Legătura este din piele roșu închis, care a căpătat în timp un lustru aproape negru.

— E piele de om, zice Mona.

Era prin casa lui Basil Frankie, zice Helen. Arăta ca o carte veche și foarte frumoasă, o carte nescrisă. A cumpărat-o împreună cu proprietatea lui Frankie. Pe copertă e o stea neagră în cinci colțuri.

— O pentagramă, zice Mona. Și, înainte să fie o carte, ăsta a fost tatuajul cuiva. Gâlma asta, zice, atingând un punct de pe cotorul cărții, e un sfârc.

Mona închide cartea, i-o întinde lui Helen și zice:

— Pune mâna, zice. Uită-te și tu cât este de veche.

Și Helen își deschide poșeta și-și scoate perechea de mănuși albe cu nasture la manșetă.

— Lasă, ține-o tu, zice.

Privind cartea deschisă, Mona o răsfoiește încoace și-ncolo.

— Dac-aș ști ce s-a folosit pe post de cerneală, zice, aș ști cum s-o citesc.

Dacă ar fi amoniac sau oțet, zice, s-ar fierbe o varză roșie și s-ar da cu zeama aia ca să se facă cerneala mov.

Dacă ar fi spermă, s-ar citi în lumină fluorescentă.

Dar cum, vrăjile se scriu și cu smântânică? întreb.

Și Mona zice:

— Doar vrăjile cele mai puternice.

Dacă ar fi scrisă cu soluție limpede de zeamil, s-ar da cu tinctură de iod ca să iasă literele.

Dacă ar fi zeamă de lămâie, zice, s-ar încălzi paginile, pentru ca cerneala să devină maronie.

— Ia încearcă să guști, zice Helen, ca să vedem dacă nu e acră.

Și Mona închide cartea pocnind-o.

— E o carte vrăjitorească veche de mii de ani, legată în piele mumificată și care se poate să fie scrisă cu sloboz din vechime! S-o lingi tu! îi zice lui Helen.

Și Helen zice:

— Bine, haide, gata. Încearcă măcar să te grăbești cu traducerea.

Și Mona zice:

— Nu eu o car după mine de zece ani de zile. Nu eu am făcut-o praf și am scris peste tot pe unde se putea scrie.

Ţine cartea cu amândouă mâinile și o flutură spre Helen:

— Asta e o carte foarte veche. Este scrisă într-o variantă arhaică de greacă și latină, plus niște tipuri uitate de rune. O să am nevoie de ceva timp, zice.

— Uite-aici, zice Helen, și-și deschide poșeta. Scoate de-acolo o hârtie împăturită și i-o întinde Monei, zicând: Uite-aici textul blestemului. Un om pe nume Basil Frankie a fost în stare să-l traducă. Dacă poți să-l potrivești cu una dintre vrăjile din carte, poți să-l folosești ca pe o cheie ca să traduci toate vrăjile din limba aia. Ca pe piatra de la Rosetta, zice.

Și Mona întinde nuna să ia hârtia.

Și eu o înhață din mâna lui Helen și întreb cum de-am ajuns să purtăm o asemenea discuție. Eu credeam, zic, că ideea era să ardem cartea. Desfac hârtia – este o pagină cu numărul 27 furată din bibliotecă – și zic că ar trebui să ne gândim mai bine.

Ești sigură că vrei să-i faci așa ceva Monei? îi zic lui Helen. Vraja asta aproape că ne-a distrus viața. Ca să nu mai zic că tot ce știe Mona o să afle și Stridie.

Helen își potrivește mai bine degetele în mănușile ei albe. Își încheie manșetele și întinde mâna spre Mona, zicând:

— Dă-mi cartea.

— Pot s-o fac, zice Mona.

Helen dă din mână spre Mona și zice:

— Nu, așa e cel mai bine. Domnul Streator are dreptate. Chestia asta o să-ți facă rău.

Aerul nopții e încărcat de țipete îndepărtate și de lumini colorate.

Și Mona zice „Nu!”; strânge cartea la piept, acoperind-o cu brațele.

— Ai văzut? zice Helen. Am și-nceput. Cum apare posibilitatea de a avea un strop de putere, imediat vrei să ai mai multă.

Îi zic să-i dea cartea lui Helen.

Și Mona se întoarce cu spatele la noi.

— Eu am găsit-o. Eu sunt singura care poate s-o citească.

Se întoarce să se uite la mine peste umăr și zice:

— Dumneavoastră nu vreți decât s-o distrugeți ca să vindeți subiectul. Vreți să se rezolve totul ca să se poată vorbi despre asta fără nici un fel de problemă.

Și Helen zice:

— Mona, păpușă, hai, te rog!

Și Mona se întoarce ca să se uite peste umăr la Helen și zice:

— Tu o vrei doar ca să poți să stăpânești lumea. Pe tine nu te interesează decât banii.

Își strânge umerii, părând să-și înfășoare întregul trup în jurul cărții, și se uită la ea, zicând:

— Eu sunt singura care știe să vadă adevărata ei valoare.

Și eu îi zic să facă ce îi zice Helen.

— E o Carte a umbrelor, zice Mona, adevărata *Carte a umbrelor*. Trebuie să fie a unei vrăjitoare adevărate. Lăsați-mă s-o traduc. O să vă zic ce-am descoperit. Pe cuvânt.

Împăturesc blestemul de la Helen și mi-l vâr în buzunarul de la spate. Fac un pas spre Mona. Mă uit la Helen, și dă din cap.

Tot cu spatele la noi, Mona zice:

— O să-l aduc înapoi pe Patrick. O să-i aduc înapoi pe toți copilașii, zice.

O apuc de talie pe la spate și-o ridic în sus. Mona tipă, mă lovește cu călcâiele peste fluierele picioarelor și se zvârcolește într-o parte și-ntr-alta, ținând cartea strâns, iar eu îmi ridic mâinile pe sub brațele ei până reușesc să ating pielea de mort. Sfârcul de mort. Sfârcurile Monei. Mona nu se mai oprește din țipat și-mi înfige unghiile adânc în mâini, în pielea fină dintre degete. Își înfige unghiile în pielea de pe dosul mâinilor mele până reușesc s-o prind de încheieturi și să-i sucesc mâinile în sus și-n lături. Cartea cade și, lovindu-mă cu picioarele, o zboară cât colo; în parcarea întunecoasă, care răsună de țipete îndepărtate, nu e nimeni care să vadă.

Asta e viața pe care am avut-o. Asta e fiica pe care știam că aveam s-o pierd cândva. Din cauza unui iubit. Din cauza unor note proaste. A drogurilor. Într-un fel sau altul, până la urmă această ruptură se petrece întotdeauna. Această luptă pentru putere. Oricât ai crede că o să fii un tată perfect, până la urmă tot aici ajungi.

Celor dragi poți să le faci lucruri mai rele decât să-i omori.

Cartea aterizează într-o trâmbă de praf și pietriș.

Și zbier la Helen să pună mâna pe ea.

În clipa în care Mona e liberă, Helen și cu mine ne dăm înapoi. Helen ține cartea în mâini, iar eu mă uit să văd dacă nu e cineva prin preajmă.

Mona e gata să se repeadă la noi, cu pumnii strânși, cu părul negru și roșu atârnându-i peste ochi. Lănțișoarele de argint și amuletele i s-au încurcat în păr. Rochia portocalie i s-a răsucit strâns în jurul trupului, iar gulerul i s-a rupt într-o parte, dezgolindu-i umărul. Sandalele i-au căzut din picioare. Ochii ei acoperiți de șuvițele încâlcite, ochii ei reflectând luminile bâlciului, țipetele din depărtare ca un ecou nesfârșit al țipetelor ei.

Arată ca o făptură de groază. O vrăjitoare rea. O iasmă. Sucită. Nu mai e fiica mea. Acum este o ființă pe care s-ar putea să n-o înțeleg niciodată. O străină.

Și zice printre dinți:

— Aș putea să vă omor. Să vă omor.

Și-mi aranjez părul cu mâna. Îmi îndrept cravata și-mi netezesc cămașa. Număr – 1,2, 3 – și-i spun nu, dar noi am putea s-o omorâm pe ea. Îi spun că ar trebui să-i ceară iertare doamnei Boyle.

Este ceea ce se cheamă o iubire severă.

Helen stă cu cartea în mâinile înmănușate și se uită la Mona.

Mona nu zice nimic.

Fumul motoarelor diesel, țipetele, muzica rock și luminile colorate se chinuie să umple tăcerea. Stelele de pe cerul nopții nu zic nimic.

Helen se întoarce spre mine și zice.

— N-are rost. Hai să mergem.

Scoate cheile mașinii și mi le dă. Helen și cu mine ne întoarcem și pornim. Dar, uitându-mă înapoi, o văd pe Mona cum râde în palme.

Râde.

Mona se oprește din râs când mă uit la ea, dar zâmbetul nu i se șterge de pe față.

Și îi spun să termine imediat cu rânjetul ăla. Ce mama dracului are de se rânjește așa? o întreb.

Capitolul 35

Eu sunt la volan, Mona stă pe bancheta din spate, cu brațele încrucișate. Helen stă în față, cu ceaslovul deschis în poală, ridicându-l și uitându-se la fiecare pagină în lumina care vine pe geam. Pe scaunul dintre noi îi sună telefonul.

Acasă, zice Helen, a păstrat toate cărțile de referință care au rămas de la Basil Frankie. Sunt acolo dicționare grecești, latine, sanscrite. Sunt cărți despre scrierea cuneiformă. Toate limbile moarte. O să găsească ea ceva printr-una din cărțile alea care s-o ajute să traducă ceaslovul. Folosind blestemul ca pe un fel de cheie a cifrului, ca pe o piatră de la Rosetta, o să reușească să le traducă pe toate.

Și telefonul lui Helen sună.

În oglinda retrovizoare, Mona se scobește în nas și rulează mucul pe cracul blugilor până obține o biluță tare și neagră. Își ridică privirea din poală, mișcându-și ochii încet în sus, și-l țintuiește în ceafa lui Helen.

Telefonul lui Helen sună.

Și Mona azvârle biluța în părul lui Helen, la ceafă.

Și telefonul lui Helen sună. Cu ochii în ceaslov, Helen împinge telefonul pe scaun până ce-mi atinge coapsa, zicând:

— Spune că sunt ocupată.

O fi Departamentul de Stat, cu date despre o nouă misiune. O fi vreun guvern străin, cu vreo poveste de capă și spadă. Vreun baron al drogurilor căruia trebuie să i se facă felul. Sau vreun criminal de carieră care trebuie scos la pensie.

Mona își deschide în poală Cartea oglinzii, jurnalul ei de vrăjitoare legat în brocart verde, și începe să mâzgălească cu creioane colorate.

La telefon e o femeie.

O clientă de-ai ei, îi spun lui Helen. Ţinând telefonul apăsat pe piept, îi spun că femeia zice că a văzut azi-noapte un cap tăiat care se rostogolea pe scări.

Uitându-se prin ceaslov, Helen zice:

— Înseamnă că e vorba de casa cu cinci dormitoare în stil olandez de pe Feeney Drive. N-a dispărut înainte să aterizeze în hol?

O întreb.

Da, îi zic lui Helen, a dispărut cam pe la jumătatea scărilor. Un cap însângerat, hidos, care rânjea.

Femeia de la telefon zice ceva.

Și știrb, zice. Pare foarte zdruncinată.

Mona mâzgălește cu îndârjire; cariocile colorate scârțâie pe hârtie.

Și, citind mai departe din ceaslov, Helen zice:

— Deci a dispărut. Care-i problema?

Se-ntâmplă în fiecare noapte, zice femeia de la telefon.

— Păi să cheme deratizarea, zice Helen. Se uită la altă pagină în lumină și zice: Spuneți-i că nu sunt aici.

Desenul pe care-l face Mona în Cartea oglinzii este cu un bărbat și o femeie loviți de trăsnet, apoi călcați de un tanc, apoi sângerând de moarte prin găvanele ochilor. Creierul le-a țâșnit pe urechi. Femeia poartă un costum pe comandă și o mulțime de bijuterii. Bărbatul are cravată albastră.

Număr: 1, 2, 3...

Mona ia bărbatul și femeia și-i rupe în fâșii subțiri.

Telefonul sună din nou; răspund.

Ţin telefonul apăsat pe piept și zic: E un tip, Helen. Zice că-i curge sânge din duș.

Ţinând în continuare ceaslovul în geam, Helen zice:

— Casa cu șase dormitoare din Pender Court.

Și Mona zice:

— Pender Place! Pender Court e cu mâna tăiată care iese din tocătorul de gunoi și-ncepe să se târască.

Întredeschide geamul mașinii și-ncepe să îndese prin fanta îngustă bărbatul și femeia rupți în bucăți.

— Confunzi cu mâna tăiată din Palm Corners, zice Helen. Pender Place e cu fantoma de doberman care mușcă.

Îl rog pe omul de la telefon să aștepte. Apăs tasta roșie de așteptare.

Mona dă ochii peste cap și zice:

— Fantoma care mușcă e în casa spaniolă, cum ieși de pe Millstone Boulevard.

Începe să scrie ceva cu o cariocă roșie, în așa fel încât cuvintele să se desfășoare în spirală pornind din centrul paginii.

Număr: 9, 10, 11...

Mijindu-se la rândurile șterse de pe pagina pe care o ține în geam, Helen zice:

— Spune-i că nu mă mai ocup de imobiliare.

Plimbându-și degetul pe fiecare cuvânt șters, zice:

— În familia din Pender Court sunt și adolescenți, nu?

Întreb, și omul de la telefon zice că da.

Și Helen se întoarce să se uite la Mona, în spate, care a azvârlit o altă biluță de muci, și zice:

— Atunci spune-i că o cadă plină de sânge ar fi ultima problemă din lume pentru el.

Ce-ar fi să mergem mai departe? zic eu. Am putea să mai bifăm câteva biblioteci. Să mai vedem locuri noi. Poate mai ajungem la vreun bâlci. Ceva monumente. Să ne distrăm și noi, să ne mai relaxăm un pic. Putem să fim din nou ca o familie, cum eram înainte.

Mona se apleacă și-mi smulge un smoc de păr. Se apleacă și smulge un smoc roz și de la Helen.

Și Helen se smucește în față, peste ceaslov, zicând:

— Mona! M-a durut!

În familia mea, zic, cam orice ciondăneală puteam s-o rezolvăm, eu și părinții mei, cu un captivant joc de dame.

Mona împăturește smocurile de păr roz și castaniu în pagina cu scrisul în spirală.

Chiar nu vreau ca ea să facă aceleași greșeli pe care le-am făcut eu, îi zic Monei. De când eram de vârstă ei, îi zic, privind-o în oglindă, n-am mai vorbit cu ai mei. N-am mai vorbit cu ei de aproape douăzeci de ani.

Și Mona înfige un ac de siguranță în pagina în care sunt împăturite smocurile noastre de păr.

Telefonul lui Helen sună din nou, și de data asta e un bărbat. Un tânăr.

E Stridie. Și, până să apuc să-i închid, zice:

— Auzi, tati, vezi să nu scapi ziarul de mâine. Ţi-am pregătit o mică surpriză, zice. Acum dă-mi-o pe Coacăză.

Îi zic că o cheamă Mona. Mona Sabbat.

— O cheamă Mona Steinner, zice Helen, ținând o pagină din ceaslov în lumină și încercând să citească scrierea secretă.

— E Stridie? zice Mona.

De pe bancheta din spate, întinde mâinile de-o parte și de alta a capului meu, încercând să apuce telefonul și zicând:

— Vreau să vorbesc! Stridie, Stridie, urlă Mona, au ceaslovul!

Și, în timp ce încerc să controlez mașina, care șerpuiește cât e șoseaua de lată, închid clapa telefonului.

Capitolul 36

În loc de pata de pe tavanul apartamentului meu e o zugrăveală albă. Pe ușă e o înștiințare de la proprietar, prinsă în piuneze. În loc de zgomot e o liniște desăvârșită. Pe covor trosnesc bucățele de plastic, uși sparte și contraforți. Se aude bâzâitul filamentului din fiecare bec. Se aude cum îmi ticăie ceasul.

În frigider, laptele s-a acrit. Atâta chin și suferință degeaba. Brânza e umflată și albastră de mucegai. Un hamburger s-a înnegrit în ambalajul de plastic. Ouăle par întregi, dar nu sunt, n-au cum să fie, după atâta vreme. Atâta corvoadă și amărăciune au intrat în mâncarea asta, și totul o să fie aruncat la ghenă. Tot ce-au dat acele vaci și acei vitei nefericiți o să ajungă la gunoi.

Înștiințarea de la proprietar zice că zugrăveala albă de pe tavan e doar un prim strat de amorsă. Zice că, atunci când nu o să mai curgă sânge de sus, o să dea cu vopsea pe tot tavanul. Căldura e dată la maximum, ca să se usuce amorsa mai repede. Apa din toaletă s-a evaporat pe jumătate. Plantele sunt uscate ca hârtia. Locașul de scurgere din bucătărie e pe jumătate gol, și gazele din canalizare scapă în sus. Vechiul meu mod de viață, tot ce înseamnă pentru mine „acasă” miroase a rahat.

Stratul de amorsă a fost dat ca să nu mai curgă ce a rămas din vecinul de deasupra.

Pe lume încă mai sunt 39 de exemplare din cartea de poezii despre care nu se știe nimic, în biblioteci, în anticariate, în casele oamenilor. Plus sau minus, știu și eu, vreo câteva zeci.

Helen e la ea la agenție azi. Acolo am lăsat-o, la birou, cu dicționarele deschise peste tot. Dicționare grecești, latine și sanscrite, dicționare

serioase. Are o sticluță de tinctură de iod și-o aplică peste scris cu un tampon de vată, ca să coloreze în roșu cuvintele invizibile.

Pe alte cuvinte invizibile Helen aplică zeama de la o varză roșie cu niște tampoane de vată, colorându-le în mov.

Alături de sticluțe, tampoanele de vată și dicționare e o lampă cu mâner. Un fir duce până la o priză din perete.

— Lampă fluorescentă, zice Helen. Am închiriat-o.

Apasă pe un buton și ține lampa deasupra ceaslovului deschis, dând paginile pe rând până ajunge la una acoperită de cuvinte roz, strălucitoare.

— Asta e scrisă cu spermă.

Fiecare vrajă e scrisă de altă mână.

Mona, care stă la biroul ei din secretariat, nu a mai zis o vorbă bună de la bâlci încoace.

Stația de emisie-recepție înșiră unul după altul codurile de urgență.

— Care-ar fi un sinonim bun pentru „demon”? strigă Helen la Mona.

Și Mona zice:

— Helen Hoover Boyle.

Helen se uită la mine și zice:

— Te-ai uitat pe ziarul de azi?

Dă la o parte niște cărți, și sub ele e un ziar. Îl răsfoiește până ajunge la un anunț de o pagină, la sfârșitul primului fascicul. Primul rând zice așa:

Atenție! L-ați văzut pe acest bărbat?

Pagina e ocupată aproape în întregime de o fotografie veche, eu și Gina zâmbind, acum douăzeci de ani. Probabil că e de la anunțul nostru de nuntă, din cine știe ce ediție de sâmbătă de pe vremea aia. Declarația noastră publică de iubire, angajamentul nostru. Legământul nostru.

Jurămintele. Străvechea putere a cuvintelor. Până la moarte.

Dedesubt, anunțul zice: „Acest bărbat este căutat de poliție pentru lămuriri în legătură cu mai multe decese recente. Are 40 de ani, 1,78 metri înălțime, 80 de kilograme, păr castaniu și ochii verzi. Nu este înarmat, dar ar putea fi foarte periculos”.

Bărbatul din fotografie este tânăr și inocent. Nu sunt eu. Femeia a murit. Niște stafii, amândoi.

Sub fotografie scrie: „În acest moment se folosește de numele «Carl Streator». Poartă de obicei cravată albastră”.

Și mai jos scrie: „Dacă aveți informații despre el, vă rugăm să sunați la 911 și să cereți cu poliția”. Să fi băgat Stridie anunțul, să-l fi băgat poliția, nu știu.

Stând amândoi în picioare și uitându-ne la fotografie, Helen zice:

— Soția ta era foarte drăguță.

Și eu zic mda, era.

Degetele lui Helen, costumul ei galben, biroul de epocă, sculptat și lăcuit, sunt pătate și mânjite peste tot cu roșu și mov, de la tinctura de iod și zeama de varză. Petele miros a amoniac și oțet. Ţine lampa fluorescentă și citește dârele străvechi de smântânică.

— Am găsit aici o vrajă pentru zbor, zice. Și una din astea ar putea să fie un descântec de dragoste.

Răsfoiește cartea; paginile miros ori a bășini de varză, ori a pișat cu amoniac.

— Descântecul de adormire, zice, e ăsta de-aici. Un vechi descântec zulu.

În secretariat, Mona vorbește la telefon.

Helen își pune mâna pe brațul meu și mă împinge înapoi, depărtându-mă cu un pas de biroul ei, și zice:

— Ia uită-te!

Și stă așa, cu mâinile apăsate pe tâmple și ochii închiși.

Ce-ar trebui să se întâmple? întreb.

În secretariat, Mona închide telefonul. Ceaslovul deschis pe biroul lui Helen se mișcă. Un colț se ridică, apoi se ridică și colțul opus. Începe să se închidă de unul singur, apoi se deschide, se-nchide și iar se deschide, din ce în ce mai repede, până ce se ridică deasupra biroului. Cu ochii închiși, buzele lui Helen rostogolesc cuvinte tăcute. Răsucindu-se și fâlfâind, cartea e un sturz negru și lucios, care plutește sub tavan.

Și stația de emisie-recepție zice: „Către echipajul 17". „Vă rugăm să vă deplasați pe Weeden Avenue la numărul 5680, nord-est, la agenția imobiliară Helen Boyle, și să rețineți un bărbat adult pentru cercetări..."

Ceaslovul cade și se lovește de birou cu zgomot. Tinctura de iod, amoniacul, oțetul și zeama de varză împroașcă peste tot. Hârtiile și cărțile alunecă pe jos.

— Mona! țipă Helen.

Nu o omorî! îi zic. Nu o omorî, te rog!

Și Helen îmi apucă mâna cu mâna ei pătată și zice:

— Cred că ar fi mai bine să pleci de-aici. Îți mai aduci aminte unde ne-am întâlnit prima oară? Ne întâlnim acolo la noapte, îmi șoptește.

În apartamentul meu, caseta de la robotul telefonic s-a terminat. În cutia poștală, facturile sunt atât de îndesate, încât le scot de-acolo cu un cuțitaș.

Pe masa de bucătărie e un mall, construit pe jumătate. Se vede clar ce este chiar și fără poza de pe cutie, fiindcă parcările sunt făcute. Pereții sunt ridicați, ferestrele și ușile sunt puse deoparte, cu geamurile deja instalate. Panourile acoperișului și imensele dispozitive de climatizare sunt încă în cutie. Elementele de peisaj sunt într-o pungă de plastic sigilată.

Prin pereții apartamentului nu se aude nimic. Nimeni. După săptămânile de călătorie împreună cu Helen și Mona, uitasem cât de dulce e tăcerea.

Deschid televizorul. E o comedie alb-negru despre un om întors din morți sub chipul unui catâr. Trebuie să învețe ceva pe cineva, ca să-și poată salva sufletul. Spiritul unui om ocupând corpul unui catâr.

Îmi sună din nou pagerul; de la poliție sunt, mântuitorii mei, care mă îmboldesc spre mântuire.

Probabil că supraveghează cineva locul ăsta – ori poliția, ori administratorul.

Pe jos, împrăștiate peste tot, sunt fragmentele unui gater, călcate în picioare. Sunt și ruinele unei gări, stropite cu sânge uscat. Primprejur, o clinică stomatologică e risipită în miliarde de bucăți. Și un hangar de avioane zdrobit. Un terminal portuar, făcut praf. Toate nenorocitele alea de ruine și instalații pe care m-am chinuit atâta să le pun cap la cap, toate sunt împrăștiate și-mi trosnesc sub tălpile pantofilor. Ce-a mai rămas din viața mea normală.

Deschid radioul cu ceas de lângă pat. Mă întind și strâng laolaltă rămășițele de benzinării, morgi, chioșcuri de fast-food și mănăstiri spaniole. Adun grămadă bucățile însângerate și prăfuite, și la radio e muzică swing de big band. La radio e muzică celtică, gangsta rap și muzică indiană de sitar. Dinaintea mea sunt îngrămădite piese din sanatorii și studiouri de film, elevatoare industriale și rafinării. La radio e trance electronic, reggae, vals. Bucăți de catedrale, închisori și cazărmi, amestecate grămadă.

Cu pensula și lipiciul, pun cap la cap coșuri de fum, acoperișuri vitrate, domuri geodezice și minarete. Apeducte romanice lipite de clădiri art deco lipite de cafenele pentru fumătorii de opiu lipite de cârciumi din Vestul sălbatic lipite de călușei de bâlci lipite de biblioteci de provincie în

stil Carnegie lipite de case de suburbie lipite de amfiteatre universitare.

După săptămânile de călătorie împreună cu Helen și Mona, uitasem cât de importantă este perfecțiunea.

Pe calculatorul meu e ciorna materialului despre moartea în leagăn. Ultimul capitol. E genul de subiect pe care nici un părinte sau bunic n-are curajul să-l citească, dar nici să nu-l citească. La drept vorbind, nu era nici o informație nouă. Ideea era să arate cum supraviețuiesc oamenii. Viața merge mai departe. Am putea să arătăm cât de adânci sunt resursele interioare de putere și compasiune pe care le descoperă fiecare dintre acești oameni. Cam ăsta ar fi unghiul de abordare.

Tot ceea ce știm despre moartea subită a sugarilor este că nu există nici un tipar. Copilul poate să moară și în brațele mamei.

Materialul încă nu este definitivat.

Cel mai bun mod de a-ți irosi viața e să iei notițe. Cel mai ușor mod de a evita să trăiești e să te mulțumești să observi. Să cauți detaliile. Să relatezi. Să nu te implici. Să-l lași pe Fratele cel Mare să cânte și să danseze în locul tău. Să fii reporter. Martor competent. Un membru recunoscător al publicului.

La radio se aude valsul lipit de punk lipit de rock lipit de rap lipit de imnuri gregoriene lipite de muzică de cameră. La televizor, cineva povestește cum se fierbe somonul. Cineva povestește cum s-a scufundat crucișătorul Bismark.

Lipesc ferestre de verandă de bolți în arce butante, de bolți de nave și de domuri, scări, vitralii, podele mozaicate, pereți izolanți, calcane și coloane ionice.

La radio, tobele africane se suprapun cu șansonetele franțuzești. Pe jos, dinaintea mea, pagodele chinezești se întrepătrund cu *haciendas* mexicane și case americane în stil colonial. La televizor, un jucător de golf lovește mingea. O

femeie recită primul paragraf din discursul lui Lincoln de la Gettysburg și câștigă zece mii de dolari.

Prima casă pe care am făcut-o era o clădire de patru etaje cu acoperiș mansardat și două scări interioare, una pentru familie și cealaltă pentru servitori. Avea candelabre de metal și sticlă, cu niște beculețe minuscule. În sufragerie avea parchet; o lună și jumătate a durat până am tăiat și asamblat toate piesele podelei, în camera de muzică avea un plafon pe care soția mea, Gina, a stat să picteze norișori și îngerași, noapte de noapte, până târziu. În sufragerie avea un șemineu; focul l-am făcut din sticlă de vitralii, cu o lumină care pâlpâia în spate. Pe masă am pus farfurii minuscule, iar Gina a stat până noaptea târziu să picteze trandafiri pe bordura fiecăreia. Atâtea nopți am stat împreună, fără televizor sau radio, după ce Katrin adormea; pe vremea aceea ni se părea un lucru atât de important... Așa erau cei doi din fotografia de nuntă. Casa era pentru cea de-a doua aniversare a lui Katrin. Totul trebuia să fie perfect. O dovadă a talentului și inteligenței noastre. O capodoperă care să ne supraviețuiască.

Portocalele și benzina, mirosul lipiciului, se amestecă cu mirosul de rahat. Degetele și palmele mele au o crustă de ferestre, portaluri și aparate de aer condiționat, închegate în lipiciul uscat. Pe cămașă mi s-au lipit uși turnante, scări rulante și copaci, și dau radioul mai tare.

Atâta muncă, iubire și chin și atâta timp, viața mea, irosite. Am distrus tot ce-am sperat că-mi va supraviețui.

În după-amiaza în care m-am întors acasă de la muncă și le-am găsit, am lăsat mâncarea în frigider. Am lăsat hainele în dulapuri. În după-amiaza în care m-am întors acasă și am văzut ce făcusem, aceea a fost prima casă pe care am călcat-o în picioare. O moștenire de familie fără moștenitor. Candelabrele minuscule, focul de sticlă

și farfuriile. Înfipte în pantofii mei – mi-am lăsat urmele de ușițe, rafturi, scaune, ferestre și sânge până la aeroport.

Mai departe, urmele mele s-au oprit.

Și, stând jos aici, am rămas fără piese. Toate zidurile, acoperișurile și balustradele. Și dinaintea mea, pe podea, e încleiată doar o mizerie sinistră. Nu e ceva perfect sau isprăvit, însă asta este ceea ce am făcut eu din viața mea. Nu ascultă de nici un plan măreț, fie el bun sau rău.

Tot ce poți să faci e să speri să iasă la iveală un tipar, și uneori speri în zadar.

Și cu un plan, tot nu obții ceva mai bun decât ceea ce-ți poți imagina. Eu întotdeauna am sperat la ceva mai bun de-atât.

La radio se aude o explozie de cornuri franceze, țăcănitul unui telex și o voce bărbătească zice că poliția a găsit încă un top-model mort. La televizor îi arată poza zâmbitoare. Din nou prietenul fetei este arestat ca suspect. O altă autopsie care relevă indicii de raport sexual post-mortem.

Pagerul îmi sună din nou. Numărul de pe ecran este noul meu mântuitor.

Cu mâna încleiată de obloane și uși, apăs butonul. Cu degetele asprite de țevi și burlane, formez un număr pe care nu am cum să-l uit.

Răspunde un bărbat.

Și zic tată. Tată, zic, eu sunt.

Îi spun unde stau. Îi spun numele pe care-l folosesc acum. Îi spun unde lucrez. Îi spun că îmi dau seama cum arată toată treaba cu Gina și Katrin moarte, dar nu eu am făcut-o. Eu pur și simplu am fugit.

Zice că știe. A văzut poza de nuntă în ziarul de azi. Știe cine sunt acum.

Acum vreo două săptămâni am trecut cu mașina pe lângă casa lor. Îi zic că i-am văzut pe el și pe mama lucrând în curte. Eram parcat mai încolo, pe stradă, sub un cireș înflorit... mașina

mea, mașina lui Helen, acoperită de petale roz. Arătau bine, zic, și el, și mami.

Îi spun că și mie mi-a fost dor de el. Și eu îl iubesc. Eu sunt bine, îi zic.

Nu știu ce să fac, zic. Dar o să fie bine, zic.

Apoi tac și ascult. Aștept să se oprească din plâns, ca să-i pot zice că-mi pare rău.

Capitolul 37

Vila Gartoller în lumina lunii, o casă în stil georgian cu opt dormitoare, șapte băi, patru șeminee – totul este pustiu și alb. Pretutindeni răsună ecoul fiecărui pas pe podelele lustruite. Casa este întunecată, fără nici o lumină. Este rece, fără nici o mobilă, fără nici un covor.

— Aici, zice Helen. Putem s-o facem aici; n-are cum să ne vadă nimeni.

Apasă un întrerupător pe o scară.

Tavanul este atât de înalt, că ar putea fi cerul. Lumina unui candelabru suspendat sus de tot, mare cât un balon meteorologic de cristal, lumina preface în oglinzi pereții înalți. Lumina ne proiectează umbrele în spate, pe podeaua de lemn. Aceasta este sala de bal de 140 de metri pătrați.

Eu am rămas fără slujbă. Mă caută poliția. Apartamentul meu pute. Mi-a apărut poza în ziar pe o pagină întreagă. Toată ziua am stat ascuns în boscheții de la intrare, așteptând să se lase întunericul. Pentru ca Helen Hoover Boyle să-mi spună la ce s-a gândit.

Are ceaslovul sub braț. Cu paginile pline de pete roz și purpurii. Îl deschide și-mi arată o vrajă, cu cuvintele englezești scrise cu negru sub păsărească originalului.

— Zi-o, zice.

Vraja?

— Citește-o cu voce tare, zice.

Pentru ce e? întreb.

Și Helen zice:

— Să ai grijă la candelabru.

Începe să citească, cu vorbe monotone și egale, ca și cum ar număra, ca și cum ar fi niște numere. Începe să citească, și poșeta care-i atârnă în dreptul taliei începe să se înalțe lin. Poșeta se

înalță mai sus, până ce rămâne priponită de baretă, plutind deasupra capului ei asemenea unui balon galben.

Helen continuă să citească, și cravata îmi plutește dinainte. Asemenea unui șarpe albastru care se înalță dintr-un coș, îmi atinge nasul. Tivul fustei lui Helen începe să se ridice, și ea îl prinde și-l ține în jos cu mâna, între picioare. Continuă să citească, și șireturile pantofilor mei dansează în aer. Cerceii lungi, din perle și smaralde, plutesc în dreptul urechilor ei. Șiragul de perle îi plutește în jurul feței. Îi levitează deasupra capului, ca o aură imponderabilă de perle.

Helen ridică ochii spre mine și apoi continuă să citească.

Geaca mi se ridică la subsuori. Helen se face mai înaltă. A ajuns la nivelul meu. Apoi mă uit la ea în sus. Picioarele îi atârnă, cu degetele în jos; atârnă deasupra podelei. Unul după celălalt, pantofii galbeni îi alunecă din picioare și i se rostogolesc pe scânduri.

Cu aceeași voce monotonă și egală, Helen se uită în jos la mine și zâmbește.

Și, apoi, simt că nu mai ating pământul cu un picior. Mi se înmoaie și celălalt, și încep că calc așa cum faci atunci când încerci să dai de fund într-o piscină adâncă. Întind mâinile în lături ca să-mi mențin echilibrul. Calc aerul, și picioarele mi se ridică dinapoi, până ce ajung cu fața în jos deasupra podelei din sala de bal, care rămâne dedesubt, la un metru și jumătate, apoi la doi, apoi la trei. Mă îndepărtez din ce în ce mai mult de umbra mea. Umbra se face tot mai mică.

— Carl, ai grijă, zice Helen.

Și în jurul meu se înfășoară ceva rece și sticlos. Niște bucăți ascuțite din ceva care atârnă mi se înfășoară în jurul gâtului și mi se înfig în păr.

— Candelabrul, Carl! zice Helen. Ai grijă!

Cu fundul îngropat în mijlocul mărgelelor și cioburilor de cristal, sunt cuprins de o caracatiță

tremurătoare și zornăitoare. Tentaculele reci de sticlă și luminările false. Brațele și picioarele mi se încâlcesc în ghirlandele și lanțurile de cristal. Pendulele prăfuite de cristal. Fuioarele de pânză și păienjenii morți. Un bec încins mă arde prin mânecă. La înălțimea asta mă cuprinde panica și mă agăț de o ghirlandă de sticlă; încâlceala aceea sclipitoare se scutură și se clatină, răsunând ca niște șiraguri de clopoței în bătaia vântului. Niște piese sclipitoare se rostogolesc pe podea. Totul se balansează înainte și-napoi, cu mine cu tot.

Și Helen zice:

— Stai pe loc! O să-l faci praf!

Apoi ajunge lângă mine, levitând dincolo de o perdea scânteietoare de mărgele de cristal, își mișcă buzele, rostind cuvinte tăcute. Helen dă la o parte mărgelele cu unghiile ei roz și-mi zâmbește, zicându-mi:

— Hai să te așezăm în capul oaselor.

Cartea a dispărut; tine cristalurile într-o parte și înoată mai aproape.

Mă agăț cu amândouă mâinile de o ghirlandă a candelabrului. Milioanele de piese sclipitoare tremură cu fiecare bătaie a inimii mele.

— Închipuie-ți că ești sub apă, zice, și-mi dezleagă șireturile.

Îmi scoate pantoful și-i dă drumul. Cu mâinile ei pline de pete, îmi desface și pantoful celălalt, în timp ce primul se rostogolește pe podea.

— Haide, zice, și-și strecoară brațul sub al meu. Scoate-ți haina.

Îmi aruncă geaca afară din încâlceala candelabrului. Apoi cravata. Își scoate și ea taiorul și-i dă drumul. În jurul nostru, candelabrul scânteiază în milioane de curcubee de cristal. Căldura sutelor de beculețe. Mirosul de praf ars de pe toate aceste becuri încinse. Totul este orbitor, totul vibrează, iar noi plutim aici, în golul din centru.

Plutim doar în lumină și-n căldură.

Helen își șoptește cuvintele tăcute, și eu simt cum o apă caldă îmi umple inima.

Cerceii lui Helen și toate bijuteriile ei aruncă lumini de foc. Nu se aude decât clinchetul cristalin din jurul nostru. Ne balansăm din ce în ce mai ușor, iar eu îmi dau drumul, încetișor. Suntem înconjurați de clinchetul unui milion de stele aprinse; pesemne că așa se simte și Dumnezeu.

Și asta este viața mea.

Am nevoie de un loc unde să stau, zic. Mă caută poliția. Nu știu ce să fac mai departe.

Întinzând mâna, Helen zice:

— Uite!

Și mă prind de ea. Și nu-i mai dă drumul. Și ne sărutăm. Și e bine.

Și Helen zice:

— Deocamdată poți să stai aici. Cu unghia roz, dă un bobârnac într-o bilă învăpăiată de sticlă, tăiată în fațete care împrăștie lumina într-o mie de direcții. Zice:

— De-acum putem să facem orice. Orice, zice.

Ne sărutăm, și, cu degetele de la picioare, îmi dă jos șosetele. Ne sărutăm, și-i deschei nasturii de la spatele bluzei. Șosetele mele, bluza ei, cămașa mea, ciorapii ei. Unele cad pe podea, departe, altele se agață și atârnă de partea de jos a candelabrului.

Piciorul meu umflat și infectat, genunchii acoperiți de coji și julituri ai lui Helen, de când a lovit-o Stridie – nu avem cum să le mai ascundem.

Au trecut douăzeci de ani, dar iată-mă ajuns într-un punct unde n-am visat niciodată că voi mai ajunge – și zic că mă-ndrăgostesc.

Și Helen, strălucind catifelată și fierbinte în acest miez de lumină, zâmbește și-și lasă capul pe spate, zicând:

— Așa și trebuie.

M-am îndrăgostit de ea. M-am îndrăgostit. De Helen Hoover Boyle.

Pantalonii mei și fusta ei se adaugă grămezii de pe podea – cristalurile căzute, pantofii noștri, alături de ceaslov.

Capitolul 38

La sediul agenției imobiliare Helen Boyle este încuiat și, când bat în ușă, Mona strigă prin geam:

— E închis.

Nu sunt un client, strig.

Stă la calculator și scrie ceva. La fiecare două taste se uită la monitor, apoi din nou la tastatură. Pe monitor, sus, cu litere mari, scrie „Curriculum Vitae”.

Stația de emisie-recepție pe frecvența poliției transmite un cod 912.

Scriind în continuare la calculator, Mona zice:

— Nu știu ce mă reține să nu vă reclam pentru vătămare corporală.

Poate faptul că ține la mine și la Helen, îi zic.

Și Mona zice:

— Nu, nu-i vorba de asta.

Poate că n-o să se apuce să trâmbițeze pentru că încă mai vrea ceaslovul.

Și Mona nu zice nimic. Se răsucește în scaun și-și ridică într-o parte bluzița țărănească. Pielea albă de pe coaste, sub brațe, e plină de urme vinete.

Dragoste cu năbădăi.

Prin ușa care-o desparte de biroul lui Helen, Helen zbiară:

— Care-ar fi un sinonim pentru „chinuit”?

Biroul ei este acoperit de cărți deschise. Sub birou, un pantof e roz și altul galben.

Canapeaua de mătase roz, biroul sculptat în stil Ludovic XIV al Monei, măsuța cu gheare de leu de lângă canapea, toate sunt brumate de praf. Buchetul de flori este vești și maroniu în apa lui neagră și împuțită.

La stație se transmite un cod 311.

Îmi pare rău, zic. N-a fost frumos s-o strâng așa. Mă apuc de dunga pantalonilor și-i ridic ca să-i arăt juliturile vinete de pe fluierul piciorului.

— Asta-i altceva, zice Mona. Eu mă apăram.

Bat de câteva ori din picior și zic că infecția se vindecă bine, mulțumesc, zic.

Și Helen zbiară:

— Mona! Cum se mai zice la „măcelărit”?

Mona zice:

— Trebuie să stăm un pic de vorbă când ieșiți.

În biroul ei, Helen e cufundată într-o carte deschisă. Este un dicționar ebraic. Alături are un ghid de latină clasică. Dedesubt este o carte despre limba aramaică. Lângă asta e un exemplar împăturit al blestemului. Coșul de gunoi de lângă birou e plin de pahare de unică folosință pentru cafea.

Bună, zic.

Și Helen își ridică ochii. Are o pată de cafea pe reverul verde. Ceaslovul e deschis lângă dicționarul ebraic. Și Helen clipește o dată, de două ori, de trei ori și zice:

— Domnul Streator!

O întreb dacă vrea să mergem să mâncăm. Trebuie să-l caut pe John Nash și să-l înfrunt. Poate-mi dă ceva care să mă ajute. O vrajă care să mă facă nevăzut, să zicem. Sau o vrajă cu care să-i controlez gândurile. Poate-mi dă ceva ca să nu fie nevoie să-l omor. Vin în spatele ei ca să mă uit ce traduce.

Și Helen trage o foaie de hârtie peste ceaslov, zicând:

— Astăzi sunt cam ocupată.

Așteaptă, cu un pix în mână. Cu mâna cealaltă închide dicționarul.

— Parcă trebuia să te ascunzi de poliție, zice.

Sau să mergem la un film, zic.

Și ea zice:

— În weekendul ăsta nu.

Ce-ar fi să iau bilete la un concert? zic.

Și Helen dă din mână înspre mine și zice:

— Fă ce vrei.

Perfect, zic. Deci ieșim împreună.

Helen își înfige pixul în părul roz de după ureche. Deschide altă carte și o pune peste cartea ebraică. Își ține semn cu un deget într-un dicționar, ridică privirea și zice:

— Nu că nu mi-ar plăcea de tine, dar acum sunt foarte, foarte ocupată.

În ceaslovul deschis, într-o margine, se vede un nume. Pe o pagină e scris numele de azi, obiectivul care trebuie asasinat azi: Carl Streator scrie.

Helen închide ceaslovul și zice:

— Nu te supăra.

La stație se anunță cod 72.

O întreb dacă vine să mă vadă în seara asta la vila Gartoller. Din pragul biroului îi zic că abia aștept să fim din nou împreună. Am nevoie de ea.

Și Helen zâmbește și zice:

— Așa și trebuie.

În secretariat, Mona mă apucă de încheietura mâinii. Își ia geanta și-și agață bareta pe umăr, țipând:

— Helen, ies să mănânc. Trebuie să stăm de vorbă, dar nu aici, îmi zice.

Descuie ușa ca să ieșim. În parcare, lângă mașina mea, Mona dă din cap și zice:

— Nu v-ați prins ce se-ntâmplă, nu-i așa?

M-am îndrăgostit. Omoară-mă, dacă vrei.

— De Helen? zice.

Pocnește din degete în fața mea și zice:

— Nu v-ați îndrăgostit.

Oftează și zice:

— N-ați auzit niciodată de vrăji de dragoste?

Nu știu de ce mă gândesc la Nash, care-o pune cu femei moarte.

— Helen a găsit o vrajă cu care să vă prindă, zice Mona. Sunteți în puterea ei. Nu o iubiți cu

adevărat.

Nu?

Mona se uită în ochii mei și zice:

— Când v-ați gândit ultima oară să puneți pe foc ceaslovul? Arată cu degetul în jos și zice: Asta e dragoste? Așa vi se pare? Nu-i decât o stratagemă ca să vă domine.

O mașină apare și parchează: e Stridie. Își dă părul din ochi și rămâne la volan, uitându-se la noi. Părul blond și ciufulit a explodat în toate părțile. Două cicatrice adânci îi brăzdează chipul cu două linii paralele. Vopsea sângerie, de război.

Îi sună telefonul și răspunde:

— Biroul de avocatură Doland, Dimms și Dam.

Eterna luptă pentru putere.

Dar o iubesc pe Helen.

— Nu, zice Mona, și aruncă o privire spre Stridie. Așa credeți dumneavoastră. Așa v-a făcut să credeți.

Dar e vorba de dragoste.

— O știu pe Helen de ceva mai multă vreme, zice Mona, apoi își încrucișează brațele și se uită la ceasul de la mână. Nu e vorba de dragoste. E o vrajă dulce și frumoasă, dar vă transformă în sclavul ei.

Capitolul 39

Specialiștii în cultura Greciei antice zic că oamenii din vremea aceea aveau credința că gândurile lor nu le aparțin. Gândul le venea ca o poruncă de la un zeu sau o zeiță. Apolo le spunea să fie viteji.

Afrodita le spunea să se îndrăgostească.

În zilele noastre, oamenii ascultă o reclamă la chipsuri cu smântână și dau buzna să cumpere.

Prins între televizor, radio și vrăjile lui Helen Hoover Boyle, nici nu mai știu ce-mi doresc cu adevărat. Nu știu nici măcar dacă mai cred în mine însumi.

În seara asta Helen mă duce cu mașina la magazinul de antichități, depozitul unde mutilase atâtea piese de mobilier. E întuneric și depozitul este închis, dar atinge cu mâna un zăvor și spune o scurtă poezie, iar ușa se deschide încetișor. Fără nici o alarmă. Nimic. Hoinărim prin hățișurile labirintului de mobile, pe sub candelabrele întunecate, fără fire. Lumina lunii pătrunde prin acoperișul vitrat.

— Vezi cât e de ușor? zice Helen. Putem să facem absolut orice.

Nu, zic, ea poate să facă orice.

Helen zice:

— Mă mai iubești?

Dacă vrea ea. Nu știu. Dacă zice ea.

Helen își ridică privirea spre coliviile de cristal ale candelabrelor poleite și zice:

— Ai chef de una mică?

Nu că aș avea de ales, zic.

Nu știu care e diferența între ceea ce-mi doresc și ceea ce sunt dresat să-mi doresc.

Nu-mi dau seama ce-mi doresc cu adevărat și ce mi se impune să-mi doresc.

La liberul-arbitru mă refer. Există oare sau Dumnezeu dictează și regizează tot ceea ce vrem, tot ceea ce spunem și tot ceea ce ne dorim? Suntem oare înzestrați cu liber-arbitru, sau mass-media și cultura noastră ne controlează – pe noi, dorințele noastre, acțiunile noastre – încă din clipa în care am venit pe lume? Îl am, sau mintea mea e controlată de vraja lui Helen?

Stând în fața unui șifonier neoclasic din nuc natur, cu o imensă oglindă fațetată aplicată pe ușă, Helen mângâie stâlpii și ghirlandele sculptate și zice:

— Nu vrei să dobândești nemurirea împreună cu mine?

Asemenea acestei mobile, călători în viața de după moarte, privind cum mor toți cei care ne iubesc. Paraziți. Dulapurile astea. Helen și cu mine, gândacii de bucătărie ai culturii noastre.

Ușa cu oglindă este brăzdată de o cicatrice adâncă lăsată de inelul ei cu diamant. Din vremea în care detesta rahaturile astea nemuritoare.

Să ne închipuim cum ar arăta nemurirea, când până și o căsnicie de cincizeci de ani ar fi ca o aventură de-o noapte. Să ne închipuim cum trec pe lângă noi curentele și modele, ștergându-se în ceața trecutului. Să ne imaginăm lumea din ce în ce mai înghesuită și disperată cu fiecare secol care trece. Să ne imaginăm cum se schimbă religiile, locuințele, dietele, slujbele, până când nimic din toate astea nu va mai avea nici o valoare. Să ne imaginăm cum ar fi să călătorești prin lumea întreagă până ce te plictisești de fiecare centimetru pătrat. Să ne imaginăm emoțiile, iubirile, urile, dușmăniile și victoriile, repetate iar și iar, până când viața ar ajunge doar o telenovelă obosită. Până ce-am ajunge să privim cum alții se nasc și mor cu aceeași emoție cu care aruncăm la gunoi niște flori ofilite.

Cred că deja suntem nemuritori, îi zic lui Helen.

— Am puterea asta, zice, deschizându-și poșeta și scoțând o foaie de hârtie împăturită, pe care o scutură ca s-o desfacă. Știi cum e cu ghicitul în sticlă? zice.

Nu știu ce știu și ce nu. Nu știu ce-i adevărat și ce nu. Mă-ndoiesc că știu cu adevărat ceva. Spune-mi, zic.

Helen își trage eșarfa de mătase de la gât și șterge praful de pe imensa ușă cu oglindă a șifonierului. Șifonierul neoclasic cu incrustații sculptate în lemn de măslin și mânere aurite stil Napoleon III, după cum scrie pe eticheta lipită pe el.

— Vrăjitoarele întind ulei pe o oglindă, rostesc o vrajă și pot citi viitorul în oglindă.

Viitorul, zic, foarte frumos. Anizanta. Iedera japoneză. Bibanul de Nil.

În momentul ăsta nu sunt sigur nici măcar că pot citi prezentul.

Helen citește de pe hârtie. Citește câteva versuri scurte, cu aceeași voce monotonă cu care rostise și vraja pentru zbor. Lasă hârtia jos și zice:

— Oglindă, oglinjoară, spune-ne cum ar arăta viitorul nostru dacă ne-am iubi și ne-am folosi puterea cea nouă.

Puterea ei cea nouă.

— Partea cu „oglindă, oglinjoară” am pus-o de la mine, zice Helen.

Mă prinde ușor de mână și mă strânge, dar eu nu-i răspund.

— Am încercat asta și la birou, zice, cu oglinda de la trusă, și a fost ca și cum m-aș fi uitat la televizor printr-un microscop.

În oglindă reflexiile noastre se încețoșează, formele plutesc laolaltă, reflexia se amestecă într-un cenușiu amorf.

— Spune-ne, zice Helen, arată-ne viitorul nostru împreună.

Și în cenușiul acela apar niște forme. Lumini și umbre care plutesc laolaltă.

— Vezi? zice. Uite-ne. Suntem din nou tineri. Arăți ca în poza din ziar. În poza de la nuntă.

Totul este voalat. Nu știu ce văd.

— Uite! zice Helen. Își ridică bărbia spre oglindă. Conducem lumea. Întemeiem o dinastie.

Dar ce înseamnă de ajuns? Mă poartă gândul la Stridie, cu vorbăria lui despre suprapopulare.

Putere, bani, mâncare, sex, dragoste. Ne pot fi vreodată de ajuns sau, pe măsură ce le obținem, vrem să ne înfruptăm tot mai mult?

Înăuntrul amalgamului mișcător al viitorului nu reușesc să recunosc nimic. Nu reușesc să recunosc decât imagini din trecut. Tot mai multe probleme, tot mai mulți oameni. Tot mai puțină biodiversitate. Tot mai multă suferință.

— Văd cum vom fi împreună pentru totdeauna, zice.

Dacă asta vrea ea... zic.

Și Helen zice:

— Adică ce vrea să-nsemne asta?

Exact ce vrea ea să-nsemne, zic. Ea e cea care trage sforile aici. Ea e cea care-și sădește semințele. Cea care mă colonizează. Care pune stăpânire pe mine. Mass-media, cultura, tot ceea ce își depune ouăle sub pielea mea. Fratele cel Mare care mă împovărează cu nevoi.

Sunt oare toate astea cu adevărat mai bune decât ceea ce am deja? Nu cumva sunt dresat să nu fiu satisfăcut de ceea ce am acum? Poate că sunt sub puterea unei vrăji care zice că nimic nu este vreodată suficient de bun.

Cenușiul din oglindă se amestecă, se învârtejește, ar putea fi orice. Indiferent ce ar ascunde viitorul, în cele din urmă va fi o dezamăgire.

Și Helen mă prinde și de cealaltă mână. Ţinându-mi mâinile, mă trage spre ea și zice:

— Uită-te la mine. Ţi-a zis Mona ceva?

Tu te iubești pe tine, zic. Pur și simplu nu vreau să mai fiu folosit.

Deasupra noastră, candelabrele aruncă luciri argintii în lumina lunii.

— Ce-a zis Mona? zice Helen.

Și număr: 1, 2, 3...

— Nu face asta, zice Helen. Te iubesc. Nu mă opri, zice, strângându-mă de mâini.

Număr: 4, 5, 6...

— Acum ești exact ca soțul meu, zice. Eu nu vreau decât să fii fericit.

E simplu, zic, n-ai decât să-mi faci o vrajă de fericire.

— Nu există o asemenea vrajă, zice Helen. Pentru așa ceva sunt drogurile.

Nu vreau să continui să transform lumea într-un loc mai rău. Vreau să încerc să repar porcăriile pe care le-am făcut împreună. Suprapopularea. Natura. Blestemul. Vraja care îmi distruge viața ar trebui să poată s-o și repare.

— Dar avem puterea să facem asta, zice Helen. Cu alte vrăji.

Vrăji care să repare vrăji care să repare vrăji care să repare vrăji, și viața devine din ce în ce mai nefericită, așa cum nici nu ne putem închipui. Ăsta e viitorul, așa cum îl văd eu în oglindă.

Domnul Eugene Schieffelin și sturzii lui, Spencer Baird și crapul, istoria e plină de oameni strălucițI care au vrut să repare lucrurile și n-au reușit decât să le strice și mai rău.

Eu vreau să ard ceaslovul.

Îi spun ce mi-a spus Mona. Că m-a vrăjit ca să mă transforme în sclavul ei nemuritor, care s-o iubească de-a pururi.

— Mona minte, zice Helen.

Dar eu cum pot să știu asta? Eu pe cine să cred?

Poate că cenușiul din oglindă, viitorul, nu-mi este limpede pentru că în momentul ăsta nu mi-e limpede nimic.

Și Helen îmi lasă mâinile să cadă. Face un gest larg spre șifonierele neoclasice, spre birourile

în stil federal și cuierele în stilul Renașterii italiene și zice:

— Păi atunci, dacă realitatea nu e decât o vrajă și tu nu-ți dorești cu adevărat ceea ce crezi că-ți dorești...

Se vâră în sufletul meu și zice:

— Dacă nu ai liber-arbitru... Dacă nu știi cu adevărat ceea ce știi... nu-l iubești cu adevărat pe cel pe care doar crezi că-l iubești... Atunci pentru ce mai trăiești?

Pentru nimic.

Suntem doar noi doi, vegheați de toate mobilele alea.

Te gândești la abisul spațiului cosmic, la frigul și la liniștea inimaginabilă în care stau și așteaptă soția și copilul tău.

Și îi zic te rog. Îi spun să-mi dea telefonul ei.

Cenușiul încă se mai mișcă și se scurge în oglindă, și Helen își deschide geanta și-mi dă mobilul.

Îi deschid clapa și formez 911.

Și o voce de femeie zice:

— Poliție, incendiu sau medicală?

Și eu zic medicală.

— Locația? întreabă vocea.

Și-i dau adresa barului de pe Third Avenue în care mă întâlneam cu Nash, barul de lângă spital.

— Ce gen de urgență medicală?

Patruzeci de majorete profesioniste afectate de insolație. O echipă de volei feminin care are nevoie de respirație gură la gură. O echipă de manechine care solicită o examinare mamară. Dacă au un asistent de ambulanță pe nume John Nash, îi spun, pe el trebuie să-l trimită. Dacă nu-l găsesc pe Nash, îi spun, n-are rost să se mai deranjeze.

Helen îmi ia telefonul. Se uită la mine, clipind o dată, de două ori, de trei ori, încet, și zice:

— Ce-ai de gând?

Tot ce mi-a mai rămas, poate singurul mod în care-mi mai pot găsi libertatea, este să fac lucrurile pe care nu vreau să le fac. Să-l opresc pe Nash. Să mărturisesc la poliție. Să-mi accept pedeapsa.

Trebuie să mă răzvrătesc împotriva mea.

În loc să te urmez în paradisul tău, trebuie să fac lucrul care mă înspăimântă cel mai tare.

Capitolul 40

Nash mănâncă un castron de chili. Stă la o masă din fundul barului de pe Third Avenue. Barmanul e prăbușit de-a latul barului, cu mâinile încă legănându-i-se deasupra scaunelor. Doi bărbați și două femei zac într-un separeu cu fața în jos. Ţigările încă mai ard în scrumieră, fumate doar pe jumătate. Un alt bărbat e întins în pragul coridorului care duce spre toaletă. Altul e mort, întins pe masa de biliard, cu mâna încleștată pe tac. În spatele barului, un radio răsună în gol în bucătărie. Un om cu șorțul slinos zace pe grătar printre hamburgeri; grătarul sfârâie și fumegă și din fața omului se răsucește, lingând tavanul, un fum cu miros dulceag, de grăsime.

Lumânarea de pe masa lui Nash este singura lumină din încăpere.

Și Nash își ridică privirea, roșu de chili pe la gură, și zice:

— M-am gândit că pentru treaba asta o să ai nevoie de un pic de intimitate.

E îmbrăcat în uniforma albă. Cadavrul de alături poartă aceeași uniformă.

— Colegul meu, zice Nash, făcând semn cu capul înspre el.

Când dă din cap, coada, micul palmier negru, îi flutură în creștet. Pieptul uniformei îi este plin de pete roșii de chili.

— De mult trebuia să-l descânt, zice Nash.

În spatele meu se deschide ușa și intră cineva. Rămâne locului și se uită înjur, zicând:

— Ce paștele mă-sii?

Ușa se închide în spatele lui.

Și Nash bagă bărbia în piept; scormonește cu două degete în buzunarul din față. Scoate un cartonaș alb mânjit cu mâncare roșie și galbenă și

citește blestemul, cu intonație ritmică și plată, ca și cum ar număra. Ca Helen.

Omul din ușă dă ochii peste cap. I se taie genunchii și se prăvălește într-o parte.

Eu stau și nu fac nimic.

Nash vâră cartonașul la loc în buzunar și zice:

— Așa, unde rămăsesem?

Deci, zic, unde a găsit poemul?

Și Nash zice:

— Ia ghici. L-am găsit, zice, în singurul loc în care nu ai cum să-l distrugi.

Apucă o sticlă de bere și-i îndreaptă spre mine gâtul lung, zicând:

— Gândește-te, zice. Gândește-te bine. Cartea aia, *Versuri și poezii din lumea-ntreagă,* va putea fi găsită întotdeauna. E ascunsă la vedere. Într-un singur loc, zice. N-ai cum s-o scoți de-acolo.

Mă duce gândul la anizantă, nu știu de ce. Și la scoica tărcată. Și la Stridie.

Nash bea din sticlă, o lasă jos și zice:

— Gândește-te bine.

Manechinele, crimele, zic. Nu e bine ce face.

— Te dai bătut? zice Nash.

Trebuie să înțeleagă că e un lucru rău să faci sex cu femei moarte.

Nash ia în mână lingura și zice:

— Păi în Biblioteca Congresului, ce naiba! Ca să știi pe ce ți se duc impozitele.

Fir-ar să fie.

Înfige lingura în castronul de chili. Bagă lingura în gură și zice:

— Și nu-mi mai ține mie lecții despre necrofilie. Tu ești ultimul om, zice, care ar fi îndreptățit să dea lecții în privința asta. Înghite și zice: încă te caută pentru interogatoriu. Se linge de chili la gură și zice: Am văzut certificatul de deces al nevesti-tii. Zâmbește și zice: Semne de raport sexual post-mortem?

Nash îmi arată un scaun liber, și mă așez.

— Nu-mi spune – se apleacă peste masă și zice – nu-mi spune că n-a fost cea mai bună partidă de sex de care-ai avut tu parte.

Taci din gură, zic.

— Nu poți să mă omori, zice Nash.

Fărâmă o mână de crutoane în castron și zice:

— Noi doi suntem exact la fel.

Nu-i același lucru, zic. Era soția mea.

— Soție sau nu, zice Nash, mortu-i tot mort. Tot necrofilie se cheamă.

Nash amestecă în crutoane și în sosul roșu și zice:

— Să mă omori pe mine ar fi ca și cum te-ai sinucide.

Taci din gură, zic.

— Stai liniștit, zice. N-am spus nimănui nici o vorbă.

Nash își umple gura de crutoane și sos roșu.

— Ar fi fost o prostie, zice. Vreau să zic, gândește-te și tu – și-și mai îndeasă în gură niște chili. L-ar fi citit imediat, și n-am nevoie de concurență.

Imperfectă și murdară, asta e lumea în care trăiesc. Departe, atât de departe de Dumnezeu, ăștia sunt oamenii cu care trebuie să am de-a face. Toți se luptă pentru putere. Mona, Helen, Nash și Stridie. Singurii oameni care mă cunosc mă urăsc. Cu toții ne urâm între noi. Cu toții ne temem unii de alții. Dușmanul meu este întreaga lume.

— Tu și cu mine, zice Nash, nu putem să avem încredere în nimeni.

Bun venit în infern.

Dacă Mona are dreptate când vorbește cu cuvintele lui Karl Marx, a-l ucide pe Nash ar însemna pentru el mântuirea. Întoarcerea la Dumnezeu. Readucerea în sânul omenirii prin spălarea păcatelor.

Privirea mea o întâlnește pe a lui, și buzele lui Nash încep să se miște. Trăsnește a chili.

Rostește descântecul. Apăsat, ca și cum ar lătra, rostește fiecare cuvânt atât de apăsat, încât la gură îi apar clăbuci de chili. Împroașcă cu stropi roșii. Se oprește și se uită în buzunarul de la piept. Vârâ mâna ca să caute cartonașul. Îl ține cu două degete și începe să citească. Cartonașul e așa de mânjit, că-l șterge cu fața de masă și începe că citească din nou.

Sună puternic și plin. Este sunetul damnării.

Privirea îmi alunecă și lumea se înceţoșează într-un cenușiu neclar. Mușchii mi se înmoaie și mi se lungesc. Dau ochii peste cap și genunchii încep să mi se taie.

Așa e când mori. Când ești mântuit.

Dar a ucide e deja un reflex. Așa rezolv eu totul.

Genunchii mi se taie și mă prăbușesc pe podea în trei etape – fundul, spinarea, capul.

Iute ca un râgâit, ca un strănut, ca un căscat din străfundul sufletului, descântecul îmi țâșnește în gând. Butoiul cu pulbere al tuturor porcăriilor pe care nu sunt în stare să le rezolv nu mă lasă niciodată la greu.

Cenușiul se limpezește. Întins pe spate pe podeaua barului, mă uit la fumul gras și cenușiu care linge tavanul. Încă se mai aude cum se frige fața individului ăluia.

Nash lasă cartonașul dintre degete să cadă pe masă. Ochii i se dau peste cap. Umerii i se ridică și fața îi cade în castronul de chili. Sosul roșu împroașcă peste tot. Corpul mătăhălos, în uniformă albă, saltă și se prăbușește pe podea, lângă mine. Mă țintuiește în ochii. Cu fața mânjită de chili. Coada, micul palmier negru din creștet, i s-a desfăcut și părul negru, sârmos, îi atârnă peste frunte și obraji.

El este mântuit, dar eu nu.

Fumul de grăsime se adună deasupra mea, grătarul trosnește și sfârâie; iau cartonașul lui Nash

de pe jos. Îl țin deasupra luminării de pe masă, făcând și mai mult fum, și mă uit cum arde.

Se declanșează o sirenă, alarma de fum, atât de tare, că nici nu-mi mai pot auzi gândurile. Ca și cum aș gândi vreodată. Ca și cum aș putea gândi vreodată. Sirenele mă umplu. Fratele cel Mare. Îmi ocupă mintea, precum o armată care ocupă un oraș. În timp ce stau și aștept să mă mântuie poliția. Ca să mă întoarcă la Dumnezeu și la umanitate, sirena se tânguie asurzitor. Și eu sunt bucuros.

Capitolul 41

Acum suntem după ce poliția îmi citește drepturile. După ce-mi încătușează mâinile la spate și mă duc cu mașina la secție. Acum suntem după ce primul polițist a ajuns la fața locului, s-a uitat la cadavre și a zis „Isuse Cristoase și Măiculița Domnului”. După ce medicii de pe ambulanță l-au rostogolit de pe grătar pe bucătarul mort, s-au uitat o clipă la fața lui friptă și au borât în mâinile făcute căuș. Acum suntem după ce poliția m-a lăsat să dau un telefon, și am sunat-o pe Helen și i-am zis că-mi pare rău, dar asta este. Și Helen mi-a zis: „Stai liniștit. O să te scap eu”. După ce mi-au luat amprentele și mi-au făcut fotografia pentru cazier. După ce mi-au confiscat portofelul, cheile și ceasul. Mi-au băgat hainele, geaca maro și cravata albastră, într-un sac de plastic etichetat cu noul meu număr de cazier. După ce poliția m-a dus, dezbrăcat, printr-un coridor rece, cu pereți de cărămidă refractară, și m-a băgat într-o cameră rece de beton. După ce mă lasă singur cu un ofițer în vârstă, bovin, tuns periuță, cu mâinile cât mănușa de baseball. Singur într-o cameră în care nu se mai află nimic în afară de un birou, sacul cu hainele mele și un borcan de vaselină.

După ce rămân singur cu boul ăsta bătrân și grizonat, își pune o mănușă de cauciuc și zice:

— Vă rog să vă întoarceți cu fața la perete, să vă aplecați și să vă depărtați fesele cu mâinile.

Și eu zic: Ce?

Și uriașul ăsta încruntat își bagă două degete în borcanul de vaselină și zice:

— Percheziție corporală completă. Acum întoarceți-vă.

Și număr: 1, 2, 3...

Și mă întorc. Mă aplec. Apucându-mi fesele cu mâinile, le depărtez.

Număr: 4, 5, 6...

Pentru că am picat la examenul de etică. Sunt un criminal în serie, exact ca Waltraud Wagner, Jeffrey Dahmer și Ted Bundy, și pedeapsa mea începe în felul ăsta. Dovada liberului meu arbitru. Aceasta e calea spre mântuirea mea.

Și vocea polițaiului, răgușită și mirosind a țigară, zice:

— Procedura standard în cazul tuturor deținuților considerați periculoși.

Și număr: 7, 8, 9...

Și polițistul mârâie:

— O să simțiți o ușoară apăsare, așa că vă rog să vă relaxați.

Și număr: 10, 11...

Și futu-i.

Futu-i!

— Relaxați-vă, zice polițaiul.

Futu-i. Futu-i. Futu-i. Futu-i. Futu-i. Futu-i!

Durerea e mai rea decât atunci când Mona m-a ciupit cu penseta încinsă. E mai rea decât atunci când îți cureți o rană cu spirt. Îmi încleștez mâinile pe fund și strâng din dinți, cu sudoarea curgându-mi pe picioare. Sudoarea frunții îmi picură de pe nas. Mi se taie răsuflarea. Picăturile cad drept în jos și pleoscăie între picioarele mele desculțe, desfăcute larg.

Ceva enorm și tare se înșurubează în mine, mai adânc, și vocea oribilă a polițaiului zice:

— Așa, prietene, relaxează-te.

Și număr: 12, 13...

Înșurubarea se oprește. Chestia aia imensă și tare se retrage încet, aproape de tot. Apoi se înșurubează din nou adânc. Încet ca limba orară a unui ceas, apoi mai repede, degetele unse ale polițaiului se înfig în mine, se retrag, se înfig, se retrag.

Și, în urechea mea, vocea bătrână a polițaiului, vocea de criblură și de scrumieră zice:

— Ia zi, prietene, ai timp de una mică?

Și întreg corpul mi se strânge într-un spasm.

Și polițaiul zice:

— Vai de mine și de mine, ia te uită ce ne-am mai strâns!

Domnule ofițer, zic. Vă rog. Nici nu vă închipuiți... Aș putea să vă omor. Vă rog, nu faceți așa ceva.

Și polițaiul zice:

— Dă-mi drumul, ca să-ți pot descuia cătușele. Eu sunt, Helen.

Helen?

— Helen Hoover Boyle. Ce, ai uitat? zice polițaiul. Acum două nopți exact asta îmi făceai tu mie într-un candelabru.

Helen?

Lucrul ăla enorm și tare încă e înșurubat adânc în mine.

— Chestia asta se cheamă vrajă de stăpânire. Am tradus-o abia acum vreo două ore. În clipa asta sunt vârâtă în subconștientul ofițerului cum l-o fi chemând. Eu îi fac numărul.

Talpa tare și rece a pantofului ofițerului mi se proptește pe fund și degetele enorme și tari se smucesc afară. Între picioarele mele e o băltoacă de sudoare. Cu dinții încă încleștați, mă îndrept rapid de șale.

Ofițerul se uită la degete și zice:

— Credeam că acolo mi le las.

Își miroase degetele și face o mutră scârbită.

Perfect, zic, trăgând adânc aer în piept, cu ochii închiși. Mai întâi pune stăpânire pe mine, acum mai am și grija că Helen pune stăpânire pe toți cei din jurul meu.

Și polițaiul zice:

— În după-amiaza asta am luat-o în stăpânire pe Mona vreo două ore. Am și machiat-o un pic,

doar ca să pun vraja la încercare și să mă răzbun pentru că te-a speriat.

Polițaiul se apucă de prohab.

— Extraordinar! Uite că am erecție din cauza ta. Sună sexist, zice, dar întotdeauna mi-am dorit să am penis.

Nu am chef să aud așa ceva, zic.

Și Helen zice – prin gura polițaiului – zice:

— Cum te urc în taxi, mă bate gândul să mai rămân în tipul ăsta și să fac o labă. Așa, ca să văd cum e.

Și eu zic: Să nu crezi că treaba asta o să mă facă să te iubesc.

Pe obrazul polițaiului se scurge o lacrimă.

Stând aici așa, gol-pușcă, îi zic: Nu te vreau. Nu pot avea încredere în tine.

— Nu mă poți iubi, zice polițaiul, zice Helen cu vocea răgușită a polițaiului, fiindcă sunt femeie și am mai multă putere decât tine.

Și eu zic: Du-te, Helen. Cară-te dracului de-aici. N-am nevoie de tine. Vreau să plătesc pentru crimele mele. M-am săturat să stric lumea doar ca să-mi justific relele pe care le fac.

Polițaiul plânge acum din răsputeri, și în încăpere intră alt polițai. E tânăr; se uită la polițaiul bătrân, apoi la mine. Polițaiul cel tânăr zice:

— Aveți probleme aici, dom' sergent?

— E o desfătare, zice polițaiul bătrân, ștergându-se la ochi. Ne simțim extraordinar.

Vede că s-a șters la ochi cu mâna pe care are mănușa, cu degetele pe care mi le-a băgat în fund, și rupe mănușa cu un țipăt scurt, întreg trupul i-e scuturat de un frison puternic și azvârle cât colo mănușa plină de unsoare.

Îi spun polițaiului tânăr că doar stăm de vorbă un pic.

Și polițaiul cel tânăr îmi vâră pumnul sub ochi și zice:

— Tu să taci dracului din gură!

Polițaiul cel bătrân, dom' sergent, stă pe marginea mesei, cu picioarele încrucișate în dreptul genunchilor. Își trage nasul plin de lacrimi și zice:

— Acuma, dacă nu ți-e cu supărare, noi am dori, pe cât se poate, să rămânem între patru ochi.

Eu stau cu ochii în tavan.

Polițaiul cel tânăr zice:

— Da' sigur, dom' sergent.

Și dom' sergent ia un șervețel și-și tamponează ochii.

Apoi polițaiul cel tânăr se întoarce brusc, apucându-mă de falcă și împingându-mă în perete. Cu spinarea și picioarele lipite de cimentul rece. Ridicându-mi capul și dându-mi-l pe spate, strângându-mă de gât cu mâna, polițaiul cel tânăr zice:

— Ai grijă cum te porți cu dom' sergent, țipă el. Ai băgat la cap?

Și dom' sergent își ridică privirea cu un zâmbet slab și zice:

— Da. Ai auzit ce-a zis?!

Și-și trage nasul.

Și polițaiul cel tânăr își ia mâna din gâtul meu. Se dă înapoi spre ușă, zicând:

— Eu sunt aici, afară, dacă aveți nevoie de... ceva.

— Mulțumesc frumos, zice dom' sergent. Ești un dulce, zice, luându-l pe polițaiul cel tânăr de mână și strângându-i-o.

Și polițaiul cel tânăr își smucește mâna și iese din cameră.

În omul ăsta Helen a intrat la fel ca televizorul care își sădește semințele în tine. La fel ca anizanta care cotropește un peisaj. La fel ca un cântec care îți rămâne în cap. La fel ca stafiile care bântuie o casă. La fel ca un microb care te infectează. La fel ca Fratele cel Mare care îți ocupă atenția.

Dom’ sergent, Helen, se ridică în picioare. Meșterește ceva la tocul armei și scoate pistolul. Ţinându-l cu ambele mâini, îl îndreaptă spre mine și zice:

— Acum ia-ți hainele din sac și pune-le pe tine.

Dom’ sergent își trage lacrimile pe nas și expediază sacul de haine spre mine cu un șut, zicând:

— Îmbracă-te odată, fir-ar al dracului! Eu am venit aici ca să te salvez.

Cu pistolul tremurând, dom’ sergent zice:

— Vreau să te scot odată de-aici ca să fac o labă!

Capitolul 42

De jur împrejur cuvintele se amestecă. Cuvintele, versurile și dialogurile se amestecă într-o supă care ar putea declanșa o reacție în lanț. Poate actele lui Dumnezeu sunt doar combinația cea mai potrivită de mizerii mediatice aruncate în eter. Cuvintele greșite se ciocnesc și provoacă un cutremur. Un anumit dans al ploii a adus furtuna, combinația potrivită de cuvinte ar putea chema tornadele. În spatele încălzirii globale ar putea sta excesul de reclame amestecate la radio. Excesul de reluări la televizor ar putea provoca uraganele. Cancerul. SIDA.

În taxi, în drum spre agenția lui Helen Boyle, văd cum titlurile din ziare se amestecă cu firmele scrise cu litere de mână. Afișele lipite pe stâlpii de telefon se amestecă cu reclamele trimise prin poștă. Cântecele muzicanților de stradă se amestecă cu muzica de mall, cu strigătele vânzătorilor ambulanți, cu talk-showurile de la radio.

Trăim într-o babilonie amețitoare. Într-o realitate a cuvintelor neobosite. Într-o supă de ADN în care se clocește dezastrul. Universul natural a fost distrus; ne-a rămas doar universul acesta haotic al limbajului.

Fratele cel Mare cântă și dansează, iar noi nu avem ce face decât să stăm și să ne uităm. Piatra te lovește și bățul te altoiește, dar noi nu trebuie decât să fim un public cuminte. Să fim receptivi și să așteptăm următorul dezastru.

Pe bancheta taxiului, îmi simt fundul tot unsuros și lăbărțat.

Au mai rămas 33 de exemplare ale cărții de versuri. Trebuie să mergem la Biblioteca Congresului. Trebuie să strângem mizeria și să fim

siguri că așa ceva nu o să se mai întâmple niciodată.

Trebuie să prevenim lumea. Viața mea s-a sfârșit. Asta e noua mea viață.

Taxiul oprește în parcare; Mona e la intrare, încuind ușile cu cheile de pe un inel uriaș. Ai putea zice că-i Helen. Mona, cu părul jumulit, pieptănat pe spate, tapat într-un balon roșu și negru. E îmbrăcată într-un costum maroniu, dar nu maroniul ciocolatei. E mai degrabă maroniul acela al unei trufe de ciocolată cu cremă de alune așezate pe o perniță de satin într-un hotel de lux.

Jos, la picioarele Monei, e o cutie de carton. În cutie, deasupra, e ceva roșu, o carte. Ceaslovul.

Traversez parcarea, și ea strigă:

— Helen nu e aici.

Pe stație spunea ceva de un bar de pe Third Avenue unde murise toată lumea și pe mine mă arestaseră, zice Mona. Punând cutia în portbagajul mașinii ei, zice:

— Tocmai ai ratat-o pe doamna Boyle. Acum o clipă a plecat de-aici plângând.

Dom' sergent.

Mașina mare, de agent imobiliar, a lui Helen, mirosind a tapițerie de piele, nu se zărește nicăieri.

Uitându-se la pantofii ei maro, la costumul pe comandă cambrat, cu pernițe la umeri, la hainele de păpușă cu nasturi enormi de topaz, la fusta scurtă, Mona zice:

— Nu mă întrebați cum de s-a putut întâmpla așa ceva.

Își ridică în dreptul ochilor mâinile cu unghii negre date cu ojă roz și cu vârfurile albe.

— Vă rog să-i spuneți doamnei Boyle că nu-mi convine deloc că mi-a răpit corpul și mi-a făcut o asemenea porcărie.

Arată spre balonul țeapăn de păr, spre obrajii fardați și spre rujul roz de pe buze și zice:

— Pur și simplu mi-a fost violat *look*-ul!

Trântește capota portbagajului cu unghiile ei roz.

Arătând spre cămașa mea, zice:

— Văd că întâlnirea cu amicul dumneavoastră a fost cam sângeroasă.

Petele roșii sunt de chili, îi spun.

Ceaslovul, zic. L-am văzut. Pielea roșie de om. Tatuajul cu pentagramă.

— Dânsa mi l-a dat, zice Mona.

Își deschide gentuța maro și-și bagă mâna înăuntru, zicând:

— A zis că nu mai are nevoie de el. V-am spus că era supărată. Plângea.

Trage cu unghiile roz o hârtie împăturită din poșetă. E o pagină din ceaslov, pagina cu numele meu, și mi-o întinde, zicând:

— Aveți grijă de dumneavoastră. Am impresia că cineva, din cine știe ce guvern, ar vrea să vă vadă mort, zice Mona. Am impresia că vraja de dragoste a lui Helen s-a întors împotriva ei.

Se poticnește în pantofii maro cu tocuri cui și, sprijinindu-se de mașină, zice:

— Nu știu dacă o să credeți, dar facem asta ca să vă salvăm.

Stridie e prăbușit pe banchetă, prea nemișcat, prea desăvârșit ca să fie viu. Părul blond și ciufulit i s-a răsfirat pe spătar. Săculețul de leacuri indian e tot la gâtul lui și din el cad țigările. Obrajii-i sunt brăzdați de cicatricele roșii de la cheile lui Helen.

E mort? întreb.

Și Mona zice:

— Ați vrea dumneavoastră. Nu, o să fie bine, zice.

Se urcă la volan și pornește mașina, zicând:

— Mai bine v-ați grăbi să dați de Helen. Să nu facă cine știe ce gest disperat...

Trântește portiera și începe să dea în marșarier ca să iasă din parcare.

Pe geam, Mona strigă:

— Duceți-vă la centrul medical New Continuum! Sper să nu fie prea târziu, țipă, în timp ce se îndepărtează.

Capitolul 43

În camera 131 de la centrul medical New Continuum podeaua scânteiază. Linoleumul pârâie și plesnește când pășesc pe el, peste cioburile și așchiile de roșu și verde, de galben și albastru. Picăturile de roșu. Diamantele și rubinele, smaraldele și safirele. Pantofii lui Helen, și cel roz, și cel galben, au tocurile bătucite și făcute praf. Pantofii distruși zac în mijlocul camerei.

Helen stă în colțul celălalt al camerei, într-o rază firavă de lumină, în marginea conului de lumină pe care-l aruncă o veioză. Se sprijină de un dulăpior de oțel inoxidabil. Degetele-i sunt rășchirate pe inox. Își lipește obrajii de dulăpior.

Pantofii mei plesnesc și zdrobesc culorile de pe jos, și Helen se întoarce.

Peste rujul roz este mânjită de sânge. Pe dulăpior e un sărut în roz și roșu. Acolo unde zace e un geam cenușiu de sticlă mată, dincolo de care e ceva mult prea desăvârșit și alb ca să fie viu.

Patrick.

Bruma de pe marginile geamului a început să se topească și pe dulăpior se scurge apa.

Și Helen zice: „Ai venit”, iar vocea îi este înceţoșată și groasă. Din gură îi sar stropi de sânge.

Doar uitându-mă la ea, și mă și doare piciorul.

Eu, unul, sunt bine, zic.

Și Helen zice:

— Mă bucur.

Trusa ei cosmetică e azvârlită pe jos. Printre cioburile colorate sunt lănțișoare încâlcite și monturi de aur și de platină. Helen zice:

— Am încercat să le sparg pe alea mai mari – și tușește în palmă. Pe restul am încercat să le

mestec, zice, și tușește până când palma i se umple de sânge și așchii albe.

Lângă trusa de cosmetice s-a vărsat o sticlă de sodă caustică, într-o băltoacă verzuie.

Dinții-i sunt niște cioturi sparte și însângerate; în gură i se cască niște hăuri. Își lipește fața de geamul cenușiu. Răsuflarea ei aburește sticla, iar mâna plină de sânge i se oprește pe șoldul fustei.

— N-am vrut să mă mai întorc de unde plecasem, zice, la viața de dinainte de a te cunoaște.

Își șterge și-și tot șterge pe fustă mâna plină de sânge.

— Chiar dacă am toate puterile din lume.

Trebuie să ajungem la un spital, zic.

Și Helen zâmbește cu un zâmbet însângerat și zice:

— Păi suntem într-un spital.

Nu-i vorba de ceva personal, zice. Avea nevoie de cineva. Chiar dacă l-ar putea aduce înapoi pe Patrick, n-ar vrea să-i distrugă viața împărtășindu-i descântecul. Chiar dacă asta ar însemna să fie singură din nou, nu ar vrea ca Patrick să aibă vreodată puterea aceasta.

— Uită-te la el, zice, și atinge geamul cenușiu cu unghiile ei roz. E atât de desăvârșit!

Înghite – sânge, diamante sparte și dinți – și-și încrețește fața cumplit. Mâna i se încleștează pe stomac și se proptește de dulăpiorul de oțel, de geamul cenușiu. Sângele și condensul curg pe ferestruică.

Cu mâna tremurândă, Helen își deschide poșeta și scoate un ruj. Își dă cu el pe buze și-l mânjește de sânge.

Zice că a oprit unitatea criogenică. A deconectat alarma și bateriile de avarie. Vrea să moară împreună cu Patrick.

Vrea să se sfârșească totul aici. Blestemul. Puterea. Singurătatea. Vrea să distrugă toate bijuteriile în care oamenii își pun speranța că-i vor

mântui. Toate reziduurile care supraviețuiesc talentului, inteligenței și frumuseții. Toate mizeriile decorative lăsate în urmă de împlinirea și succesul adevărat. Vrea să distrugă toți paraziții ăștia frumoși care le supraviețuiesc gazdelor lor umane.

Poșeta îi cade din mâini. Din poșetă se rostogolește pe jos piatra cenușie. Îmi vine în minte Stridie, nu știu de ce.

Helen râgâie. Scoate un șervețel din poșetă, și-l ține la gură și scuipă în el sânge, fiere și smaralde sfărâmate. Safire rozalii și tăioase și beriluri portocalii, zdrobite, îi sclipesc în gură, înfipte în carnea sfâșiată a gingiilor. În cerul gurii i s-au incrustat fragmente de spineli violeți. În limbă i s-au cuibărit cioburi de diamant negru natur.

Și Helen zâmbește și zice:

— Vreau să fiu împreună cu familia mea.

Mototolește într-un ghemotoc șervețelul însângerat și-l îndeasă în manșeta taiorului. Praful s-a ales și de cercei, și de coliere, și de inele.

Detaliile în legătură cu costumul ei ar fi că are o culoare. E un costum. E distrus.

— Ţine-mă în brațe, te rog, zice.

Dincolo de geamul cenușiu, bebelușul desăvârșit stă pe o pernă de plastic alb, ghemuit pe-o parte, cu degetul în gură. Desăvârșit și străveziu ca gheața albăstruie.

O iau pe Helen în brațe, și ea tresaltă.

Genunchii încep să i se înmoaie, și o așez pe podea. Helen Hoover Boyle închide ochii. Zice:

— Mulțumesc, domnule Streator.

Cu piatra cenușie în pumn sparg geamul cenușiu. Cu mâna sângerând, îl ridic pe Patrick, rece și străveziu. Îl așez în brațele lui Helen, plin de sângele meu. O iau pe Helen în brațe.

Sângele meu și sângele ei s-au amestecat.

Zăcând în brațele mele, Helen închide ochii și-și lasă capul în poala mea. Zâmbește și zice:

— Nu ți s-a părut o coincidență stranie când a găsit Mona ceaslovul?

Deschide ochii, rânjind, și zice:

— Nu s-a potrivit totul prea frumos, cum am călătorit noi cu ceaslovul la noi tot timpul ăsta?

Zăcând în brațele mele, Helen îl leagănă pe Patrick. Și iată că se întâmplă. Helen își ridică privirea spre mine și zâmbește cu jumătate de gură, rânjind cu buzele pline de sânge și fiere, îmi face cu ochiul și zice:

— Haide, tati, că te-am făcut!

Tot trupul mi se strânge într-un spasm scăldat în sudori.

Helen zice:

— Chiar credeai că mami ar putea să cadă în limbă după tine în halul ăsta? Și c-o să-și arunce căcatele ei de bijuterii scumpe?

Râde, și sângele și soda caustică îi bolborosesc în gâtlej.

— Chiar credeai că mami ar fi în stare să-și mestece căcaturile ei de diamante pentru că tu n-o iubești?

Stridie? zic.

— În carne și oase, zice Helen, zice Stridie cu gura lui, lui Helen, cu vocea lui Helen. Mă rog, în carnea doamnei Boyle, dar pun pariu că și matale ai fost într-însa.

Helen îl ridică pe Patrick în mâini. Copilul ei, rece și albăstriu ca porțelanul. Înghețat și fragil ca sticla.

Și aruncă prin cameră copilul mort, care se izbește cu un zăngănit de dulăpiorul de oțel și cade pe podea, învârtindu-se pe linoleum. Patrick. Un braț înghețat i se rupe. Patrick. Învârtindu-se, trupul lui se lovește de un colț al dulăpiorului de oțel și picioarele i se frâng. Patrick. Trupul fără mâini și fără picioare, ca o păpușă stricată, se învârte până se lovește de perete și i se rupe și capul.

Și Helen îmi face cu ochiul și zice:

— Haide, tati, n-are rost să te minți așa.

Și eu zic: Lua-te-ar dracu'.

Stridie a pus stăpânire pe Helen la fel ca o armată care a cotropit un oraș. La fel cum Helen pusese stăpânire pe dom' sergent. La fel cum pun stăpânire pe noi trecutul, mass-media, lumea.

Helen zice, Stridie zice cu gura lui Helen:

— Mona știa de ceaslov de săptămâni întregi. A știut de când a văzut agenda lui Helen. Doar că nu putea să-l traducă, zice. Eu, unul, sunt cu muzica, iar Mona e... ca s-o spunem pe-a dreaptă, Mona e cu prostia, zice Stridie. În după-amiaza asta, zice Stridie cu vocea lui Helen, Mona s-a trezit într-un salon cosmetic unde îi făceau unghiile cu ojă roz. S-a dus la birou valvârtej, zice, și a găsit-o pe doamna Boyle cu capul căzut pe birou, într-un fel de comă.

Helen se scutură într-un spasm și se apucă cu mâinile de burtă. Zice:

— Doamna Boyle avea în față o vrajă tradusă, care se numește vrajă de stăpânire. De fapt, toate vrăjile au fost traduse. Să-i dea Dumnezeu sănătate lui mami, cu cuvintele ei încrucișate, zice ea – zice Stridie. E și ea pe-aici pe undeva, înăuntru, turbată de furie. S-o saluți din partea mea, zice Stridie – așa zice, cu gura lui Helen.

Statuia albastră și atât de fragilă – copilul înghețat – este țăndări, împrăștiată printre bijuteriile sparte, un deget smuls aici, picioarele rupte dincolo, capul sfărâmat...

Deci acum, zic, el și Mona au de gând să omoare pe toată lumea și să devină Adam și Eva?

Fiecare generație vrea să fie cea din urmă.

— Nu pe toată lumea, zice Helen. O s-avem nevoie și de niște sclavi.

Își trage în sus fusta, cu mâinile pline de sânge ale lui Helen. Apucându-se între picioare, zice:

— Poate ai timp de una mică cu mami înainte s-o mierlească.

Și arunc din poală corpul lui Helen.

Întregul corp mă doare mai mult decât m-a durut vreodată piciorul.

Helen trage un țipăt când alunecă pe podea, un țipăt scurt. Și, încovrigată pe linoleumul rece, printre nestematele sparte și bucățile din Patrick, zice:

— Carl?

Își duce mâna la gură, pipăie pietrele incrustate acolo. Se răsucește și se uită la mine:

— Carl? Carl, unde suntem?

Vede dulăpiorul de inox, fereastra cenușie, spartă. Mai întâi vede brațul cel mititel și albăstrui. Apoi picioarele. Capul. Și zice „Nu”.

— Nu! Nu! Nu! zice Helen, împroșcând cu sânge, și, târându-se printre așchiile ascuțite ale culorilor sparte, cu vocea groasă și încețoșată de la dinții fărâmați, adună toate bucățile.

Scuturându-se de plâns în această cameră care pute, plină de fiere și de sânge, strânge din răsputeri rămășițele albăstrui sparte. Mâinile și piciorușele, trunchiul zdrobit și capul despicat – le leagănă pe toate la piept și urlă:

— Vai, Patrick! Patty! Vai, Patty al meu! Pat, Pat! Nu!

Sărutând capul albăstrui și despicat, strângându-l la sân, întreabă:

— Ce se întâmplă? Ajută-mă, Carl!

Se uită la mine până când crampele o frâng în două, și atunci vede sticla de sodă caustică.

— Doamne, Carl, ajută-mă, zice, strângându-și copilul și legănându-l. Doamne, spune-mi, te rog, cum am ajuns aici!

Și mă duc la ea. O iau în brațe și-i zic că la început noul proprietar spune că nu s-a uitat niciodată la podeaua salonului. Nu s-a uitat niciodată cu atenție. Nu s-a uitat nici prima dată când au vizitat casa. Nici când agentul i-a condus

prin încăperi. Au măsurat camerele și le-au spus muncitorilor unde să așeze canapeaua și pianul, și-au cărat înăuntru toate lucrurile și nu s-au oprit nici un moment să se uite la podeaua salonului. Așa spun ei.

Capul lui Helen se apleacă spre Patrick. Sângele îi curge din gură. Brațele i s-au muiat, scăpând pe jos degețelele de la mâini și de la picioare.

Peste încă o clipă voi fi singur. Asta mi-e viața. Și, jur, cândva tot voi da de Stridie și de Mona, oriunde s-ar afla.

Partea bună e că durează doar un minut.

E un cântec vechi despre animalele pe care le prinde somnul. E un cântec nostalgic și sentimental; îmi simt fața lividă și înfierbântată de hemoglobina oxigenată în timp ce spun poezia cu voce tare sub lumina de neon, în timp ce Helen îmi atârnă inertă în brațe, proptită de dulăpiorul de oțel. Patrick e plin de sângele meu, de sângele ei. Gura ei stă întredeschisă, dinții ei sclipitori sunt diamante adevărate.

O chema Helen Hoover Boyle. Avea ochii albaștri.

Treaba mea e să observ detaliile. Să fiu un martor imparțial. Documentarea este totul. Treaba mea este să nu simt nimic.

Se numește descântec de adormire. În unele culturi arhaice li-l cântau copiilor în perioadele de foamete sau secetă, ori de câte ori tribul nu mai putea fi hrănit de pământurile sale. Li-l cântau războinicilor schilodiți, celor foarte bătrâni, celor pe moarte. Ca să le pună capăt chinurilor.

E un cântec de leagăn.

O să fie bine, zic. O țin pe Helen și o legăn, zicându-i să se odihnească acum. Zicându-i că totul o să fie bine.

Capitolul 44

La douăzeci de ani m-am însurat cu o femeie pe nume Gina Dinji, și asta ar fi trebuit să-mi fie viața de-atunci înainte. După un an am avut o fiică pe nume Katrin, și ea ar fi trebuit să fie viața mea de atunci înainte. Apoi Gina și Katrin au murit. Și eu am fugit și am devenit Carl Streator. Și m-am făcut ziarist. Și, timp de douăzeci de ani, asta mi-a fost viața.

După asta, mă rog, știți ce s-a întâmplat.

Nu mai știu cât timp am stat agățat de Helen Hoover Boyle. După un timp nu a mai fost decât corpul ei. Am stat până nu i-a mai curs sânge. În momentul acela, bucățile sparte din Patrick Boyle, pe care încă le mai ținea în brațe, se topiseră deja cât să-nceapă să sângereze.

În momentul acela s-a auzit zgomot de pași la ușa camerei 131. Ușa s-a deschis.

Eu stau încă pe jos, cu Helen și Patrick în brațe, morți, ușa se deschide; e bătrânul polițist irlandez cu părul sur.

Dom' sergent.

Și eu zic vă rog. Vă rog, băgați-mă la pușcărie. O să pledez vinovat pentru toate. Mi-am omorât soția. Mi-am omorât copilașul. Eu sunt Waltraud Wagner, îngerul Morții. Omorâți-mă, ca să pot fi cu Helen din nou.

Și dom' sergent zice:

— Trebuie să ne grăbim.

Se duce la dulăpiorul de oțel. Scrie ceva cu pixul pe un carnețel. Rupe foaia și mi-o dă mie.

Mâna zbârcită i-e pătată de negi și acoperită de peri cenușii. Are unghii groase și galbene.

„Vă rog să mă iertați că mi-am pus capăt zilelor", zice hârtia. „Acum sunt cu fiul meu."

Este scrisul lui Helen, același scris din agendă din ceaslov.

Este semnat „Helen Hoover Boyle”, cu scrisul ei.

Mă uit când la trupul din brațele mele, la sânge și la voma verzuie de sodă, când la dom' sergent și zic: Helen?

— În carne și oase, zice dom’ sergent, zice Helen. Mă rog, nu chiar, zice, și se uită la trupul lui Helen din poala mea.

Se uită la mâinile ei zbârcite și zice:

— Mi-e silă de hainele de-a gata, dar decât nimic...

Și uite cum am pornit din nou la drum.

Uneori mă gândesc ca nu cumva dom' sergent, aici de față, să nu fie de fapt Stridie care să se dea drept Helen care a pus stăpânire pe dom' sergent. Atunci când dorm în același pat cu el – care-o fi –, îmi închipui că e Mona. Sau Gina. Așa că tanda pe manda.

După cum zice Mona Sabbat, cei care mănâncă sau beau prea mult, cei care sunt dependenți de droguri, de sex, de furat sunt stăpâniți de fapt, de spirite atât de împătimite după lucrurile astea, încât nu le pot lăsa nici după moarte. Bețivii și cleptomanii sunt posedați de spirite rele.

Suntem un medium al culturii. O gazdă.

Unii încă mai cred că-și conduc propria viață.

Noi suntem cei posedați.

Cu toții bântuim și suntem bântuiți.

Întotdeauna prin noi își duce viața ceva străin. Întreaga noastră viață este vehiculul a ceva care trebuie să vină pe lume.

Un spirit malefic. O teorie. O campanie de marketing. O strategie politică. O doctrină religioasă.

Pe când ne îndepărtăm de centrul medical New Continuum într-o mașină de patrulare, dom'

sergent zice:

— Au vraja de stăpânire și vraja pentru zbor – bifează vrăjile pe degete. Au o vrajă pentru înviere – dar nu merge decât pe animale. Să nu mă-ntrebi de ce, zice el. Au o vrajă aducătoare de ploaie și una aducătoare de soare, zice ea... o vrajă pentru fertilitate, ca să crească recolta... o vrajă prin care poți să comunici cu animalele...

Fără să se uite la mine, uitându-se la degetele răsfirate pe volan, dom' sergent zice:

— Nu au o vrajă de dragoste.

Deci sunt îndrăgostit de Helen cu adevărat. O femeie în trup de bărbat. Nu mai avem parte de sex sălbatic, însă, după cum ar fi zis Nash, nu așa ajung toate relațiile după un timp?

Mona și Stridie au ceaslovul însă nu au și descântecul. Pagina din ceaslov pe care mi-a dat-o Mona, cea pe marginea căreia era scris numele meu, este chiar descântecul. În josul paginii scrie: „Și eu vreau să salvez lumea, dar nu ca Stridie". E semnat „Mona".

— Nu au descântecul, zice dom' sergent, zice Helen, dar au o vrajă de apărare.

O vrajă de apărare?

Care să-i protejeze de descântec, zice dom' sergent.

— Dar stai tu liniștit, zice, că eu am armă, am insignă și am și penis.

Ca să-i găsim pe Mona și pe Stridie nu trebuie decât să căutăm magia, miracolele. Titlurile șocante din tabloide. Tânăra pereche care a fost văzută traversând lacul Michigan cu piciorul în luna iulie. Fata care a făcut să crească iarba prin zăpadă, verde și înaltă, pentru bizonii care flămânzeau în Canada. Băiatul care vorbește cu câinii rătăciți din adăposturi și-i ajută să se întoarcă acasă.

Căutăm magia. Căutăm sfinții.

Fecioara Zburătoare. Mântuitorul de pe Șosea. Infernul Iederei. Vaca-fariseu care grăiește.

Ne ținem tot timpul de fapte. La vânătoare de vrăjitoare. Nu e chiar cum te învață la psihiatru, dar funcționează.

Nu va mai trece mult până când lumea va fi a lor, a Monei și a lui Stridie. Stăpânul puterii e altul acum. Helen și cu mine o să ne jucăm la nesfârșit de-a v-ați ascunselea. Închipuiți-vă cum ar fi ca Isus Cristos să vă urmărească pretutindeni, încercând să vă prindă și să vă mântuiască sufletul. Nu ca un Dumnezeu pasiv și răbdător, ci ca un copoi tenace și agresiv.

Dom' sergent deschide capsa de la tocul armei, cu același gest cu care Helen deschidea capsa poșetei, și scoate pistolul.

Zice – sau Helen zice, sau zice cine-o fi:

— Ce-ar fi să-i omorâm așa, în stil clasic?

Acum asta mi-e viața.

Top 10+

POLIROM

Cîntec de leagăn este un thriller de un umor grotesc şi o satiră nemiloasă la adresa unei lumi ultramediatizate, în care dictonul „Cunoaşterea înseamnă putere" capătă sensuri extreme. Carl Streator este un reporter însărcinat să investigheze cazul unor bebeluşi victime ale sindromului morţii subite. Nu după mult timp, el descoperă un tulburător element comun: înaintea morţii, fiecărui bebeluş i s-a citit aceeaşi poezie. Cercetările îi scot în cale o femeie cu puteri misterioase, Helen Hoover Boyle, asasin telepatic şi agent imobiliar care şi-a făcut o afacere din vînzarea de case bîntuite. Helen îi confirmă bănuiala că poezia respectivă este, de fapt, un străvechi cîntec de leagăn african şi o formulă magică mortală care acţionează asupra oricui. Acum Streator se vede înzestrat cu o armă teribilă, de care nu va ezita să se folosească.

CANTEC DE LEAGAN TOP 10
9789734690015
LEI/<UM>

EDITURA POLIROM
ISBN 978-973-46-9001-5
9 789734 690015
www.polirom.ro
Carte publicată şi în ediţie digitală

virtual-project.eu
Pe copertă: © iStockphoto.com/Sandra_Haro

{1} Jeffrey Lionel Dahmer (1960-1994), criminal în serie. Crimele sale erau însoțite de acte de canibalism și necrofilie. (n.t.)

{2} Johnny Appleseed (porecla lui John Chapman, 1774-1847), pionier și misionar care a răspândit pe scară largă cultura mărului în America de Nord. (n.t.)

{3} Parodiere a versurilor unui celebru cântec patriotic american. *America the Beautiful.* (n.t.)

Table of Contents

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35

Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44

Table of Contents

Prolog	6
Capitolul 1	13
Capitolul 2	16
Capitolul 3	20
Capitolul 4	28
Capitolul 5	32
Capitolul 6	38
Capitolul 7	43
Capitolul 8	49
Capitolul 9	53
Capitolul 10	59
Capitolul 11	63
Capitolul 12	66
Capitolul 13	69
Capitolul 14	74
Capitolul 15	82
Capitolul 16	90
Capitolul 17	94
Capitolul 18	106
Capitolul 19	109
Capitolul 20	117
Capitolul 21	126
Capitolul 22	131
Capitolul 23	139
Capitolul 24	144
Capitolul 25	150
Capitolul 26	157

Capitolul 27 164
Capitolul 28 167
Capitolul 29 174
Capitolul 30 177
Capitolul 31 183
Capitolul 32 186
Capitolul 33 190
Capitolul 34 196
Capitolul 35 202
Capitolul 36 206
Capitolul 37 215
Capitolul 38 220
Capitolul 39 224
Capitolul 40 231
Capitolul 41 236
Capitolul 42 242
Capitolul 43 246
Capitolul 44 253